

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR KATE BRANNIGAN POLİSİYESİ

KIRIK ÇETE

VAL McDERMID

Kırık Çete / Polisiye

Val McDermid

Kate Brannigan polisiyeleri:

Öldürücü Darbe

Ters Tepki

Kırık Çete

Hazırlanan:

Temiz İş

Kadın Genleri

Tony Hill ve Carol Jordan polisiyeleri:

Hazırlananlar:

Deniz Kızları Şarkı Söylüyor

Kandaki Tel

BİR KATE BRANNIGAN POLİSİYESİ

KIRIK ÇETE

VAL McDERMID

İngilizce aslından çeviren:
Şen Sürer Kaya

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

Kırık Çete-Crack Down/ Val McDermid
İngilizce aslından çeviren: Şen Süer Kaya

© Val McDermid, 1994

© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 1999

Bu yapının bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kitap ve genel tasarım: Serdar Benli

Kapak tasarımı: Işıl Şeker

Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt.

Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları

Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri

Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Temmuz 1999

ISBN 975 - 329 - 229 - 5

"Maceraperest Kitaplar" bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları

Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu

Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş

Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50

e-posta: oglak@oglak.com

*Anneme,
sevgilerim ve teşekkürlerimle*

TEŞEKKÜR

Bu kitabı çeşitli kaynakların yardımı olmadan yazamazdım. Özellikle: Diana Cooper, Paula Tyler ve Jai Penna paha biçilmez hukuki uzmanlık ve arkaplan bilgileriyle katkıda bulundu; Lee D'Courcy çeşitli kilit alanlarda uzman bilgisini cömertçe sundu; Alison Scott bana tıbbi bilgiler verdi; Gözaltı Merkezi'nden Çavuş Cross doğru yolda kalmamı sağladı; Gordon Ford'dan (Horwich) Geoff Hardman motor ticaretiyle ilgili bilgilerimdeki boşlukları doldurdu ve Brigid Baillie yapıcı eleştirileriyle cesaret verdi. Julia, G&R ekibi ve dört ayaklı dostların —Dusty, Malone, Molly, Macky, Mutton ve Licorice— bilgeliği olmasaydı bu kitap bu kadar eğlenceli olmazdı.

Kitabın, Manchester, öbür Kuzey şehirleri ile bölgeyi bilen insanların tanıyacağı birçok başka yerde geçtiği çok belirgin olmasına karşın, bütün yerler ve suç eylemlerine katılan insanlar tümüyle kurgusaldır. Özellikle Brunswick Sokağı'nda postane yoktur, Delta gibi bir kulüp de yok. Gerçeğe benzerlik taşıyan her şey vicdanları suçlu insanların aklındadır yalnızca.

KIRIK ÇETE

1

Sümüklüböcekler gülümseyebilselerdi, otomobil satıcısı olarak iş bulmakta hiç zorluk çekmezlerdi. Darryl Day bunun kanıtıydı. Salyangozun izi kadar parlak sahte bir samimiyetle teşhir salonunda peşimizi bırakmadı. Daha baştan itibaren önem verdiği insanın Richard olduğunu açıkça göstermişti. Ben yalnızca bimbo eştim. Şimdi Darryl plastik bir masanın arkasına oturmuş, satıcıları insan ırkından ayıran o yüzeysel mat ifadeyle manyak gibi sırtıyordu. Bana göz kırptı. “Bayan Barclay de deri döşemelere bayılacak” dedi imalı bir tarzda.

Normal koşullar altında ayrımcılığının ona yirmi binlik satıştan alacağı komisyona patlayacağını söylemekten büyük bir keyif alırdım ama içinde bulunduğumuz koşullar normalden çok farklıydı. Tam tersine gülümsedim, Richard’ın koluna hafifçe vurdum ve tatlı bir sesle, “Benim Dick’im herşeyin en iyisine layiktir” dedim. Richard irkildi. Sanırım içgüdüsel olarak, öyle ya da böyle bunun karşılığını vermek zorunda kalacağını biliyordu.

“Şimdi, burada ne satın almakta olduğunuzu tam olarak anladınız mı, bir bakalım. Teşhir salonunda gördünüz, test sürüşü yaptınız ve ABS frenli, çelik jantlı gece mavisi Gemini turbo süper coupé GLXi’de karar kıldınız...” Darryl, Richard’a ilgilenmesini söylediğim lüks otomobilin özelliklerini sayarken Richard’ın gözleri boşboş bakmaya başladı. Onun için üzüldüm biraz. Richard’ın otomobil tercihi, döküntü, üstü açılabilir, şeker pembesi bir Volkswagen Beetle’dı. Richard, BHP’nin

yüksek kalitede kasetçalar sistemi olduğunu sanır. Şu ABS de Wythenshawe'daki dans grubu değil mi?..

Darryl beklentiyle sustu. Richard'ın ayak bileğine bir tekme attım. Ama hafifçe. Şu ana kadar iyi idare etmişti. Toparlanarak gerçeğe döndü ve "Eee, evet, mükemmel görünüyor. Affedersiniz, bir an daldım, bunu kullanmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyordum" dedi. Aferin Richard.

Darryl, "Çok şanslı bir adam olduğunuzu söyleyebilirim" dedi. Bayan Richard Barclay olarak yeni heyecan verici rolüme uygun olacağını düşünerek giydiğim leopar derisi pantolonun içindeki baldırlarıma göz ucuyla bakmayı ihmal etmedi. Zorlukla bakışlarını önüne kaydırarak kâğıtlarını karıştırdı. "Sınıfının en iyisi, bu küçük güzel. Ama korkarım işin en zor kısmına geldik: Ödeme planına. Bana eski otomobilinizi satmayacağınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Richard başını salladı. "Doğru. Son otomobilim kaza yaptı, sigortadan alacağım parayla bunun bir kısmını karşılayabilirim. Geriye altı bin kalıyor. Herhalde bankadan kredi alacağım."

Darryl birden avını kısırmış Edinburg Dükü'ne benzedi. Richard'ı tepeden tırnağa süzdü, sonra bana şöyle bir baktı. "Tek sorun şu, Richard, banka müdürü arkadaşınızı işe koşturmak birkaç gününüzü alır. Ama bunu burada ve şimdi halledersek bu harika otomobili çay saatinde kullanıyor olursunuz." Klasik satıcı hilesi: alıcıyı her tür zahmetten kurtar.

Richard'ın hayal kırıklığından beklentiye geçen ifadesi son derece başarılıydı. Heyecanla, "Yani şu anda halledebilir miyiz, Darryl?" diye sordu.

Darryl formları hazırlamıştı bile. Richard'a göstermek için masanın üzerinde kaydırды. "Hayli düşük bir faiz oranı uygulayan bir finans şirketiyle anlaşmamız var. Formları şimdi doldurursanız bir telefon konuşmasıyla halledebiliriz. Bakiye için yarın bir banka çeki getirirseniz, biz muameleyi tamam-

larız, siz de buradan otomobilinizi kullanarak ayrılırsınız.”

Forma baktım, Darryl'nin iddia ettiği gibi geri kalan boşlukları doldurmak o kadar kolay değildi. Richmond Credit Finance. Accrington'da bir adres ve telefon numarası. Bu araştırmada onların ayak izlerini ilk kez görmüyordum. Şirketi denetlemeyi planlamış ama henüz o noktaya gelememiştim. Boş bir an bulur bulmaz bu işi halletmeyi kafamın bir köşesine yazdım. Darryl, Richard'a ne iş yaptığını sorarken dikkatimi tekrar onlara verdim. Bu her zaman en iyi kısımdır.

Richard ona, “Serbest çalışan bir rock gazetecisiyim” dedi.

Darryl, “Gerçekten mi?” diye sordu. Heyecan gibi gerçek bir duygu yaşadığında yüzünün böyle aydınlanması ilginç. “Yani bütün o ünlü adlarla falan röportaj mı yapıyorsunuz? Whitney Houston ve Beverley Craven gibi.”

Richard kederli bir biçimde başını salladı. “Bazen.”

“Allahım, ne harika bir iş! Hey, şimdiye kadar röportaj yaptığınız en ünlü kişi kim? Madonna'yla hiç karşılaştınız mı?”

Richard huzursuzca kıpırdandı. En çok nefret ettiği soru budur. İnsan olarak da müzikçi olarak da büyük saygı duyduğu çok fazla sayıda rock yıldızı yoktur. Saygı duyduklarının da ancak bir avuç kadarı kamuoyunun büyük kısmının süperstar olarak tanıdığı isimlerdir. “Ünlüyle ne kastettiğine bağlı. Springsteen. Elton John. Clapton. Tina Turner. Ve evet, bir kez Madonna'yla tanıştım.”

“Vaaay! Madonna gerçekten, yani anlarsınız ya, görüldüğü kadar seksi mi?”

Richard zoraki gülümsedi. “Bunu eşimin önünde konuşmayalım, ha.” Etkilenmişim. Richard gerçekten bu işi başarmaya çalışıyordu.

Darryl düz koyu renk saçlarında elini gezdirerek göz kırptı. Yetişkinler dünyasında pis zampara dediğimiz bir tipti Darryl. “Anladım, Richard. Şimdi, yıllık geliriniz. Yaklaşık ne kadar?”

Onlardan tekrar uzaklaştım. Romanlar, en başarılı olanlarını bile n'inci kere dinlediğin zaman ilginçliğini kaybeder. Darryl, Richard'a yıllık faiz oranları gibi küçük ayrıntıları fazla açıklamadı, on dakika sonra otomobil kredisi için sigorta şirketini arıyordu. Bilgisayar teknolojisinin yarattığı harikalar nedeniyle kredi şirketleri müşteriyi anında kontrol edip onay veriyor ya da vermiyor. Richmond Credit Finance bilgisayarında her ne gördüyse, Richard'ın kredi isteğini uygun bulmalarına yeterli oldu. Kuşkusuz bilgisayarlara güvenmek zorunda kaldığınız durumlarda, sihirli kutudan öğreneceklerinizin tamamen, bilgileri kutuya yerleştiren kişiye bağlı olduğunu unutmamak gerekir.

Yirmi dakika sonra Richard'la ben Leo Motor Company'nin yola çıkardığı en hızlı otomobilin hiç değilse kâğıt üzerinde keyifli sahipleri olarak teşhir salonundan çıkıyorduk. Kullandığım son şirket otomobili Tate Gallery'de sergilenmekte gibi durduğundan Mortensen ve Brannigan'ın altı aydır kiraladığı Peugeot 205'i park ettiğim köşeyi dönerken, Richard heyecanla, "İşi kıvırdım mı, Bayan Barclay?" diye sordu.

"Şansını zorlama, Richard" diye hırladım. "Bak sana ne diyeceğim, senin karın rolünü ne kadar uzun süre oynarsam, ilk evliliğinin neden uzun sürmediğini o kadar daha iyi anlıyorum."

Otomobile binip motoru çalıştırdım. Richard kaldırımda kalakalmıştı, kaplumbağa kabuğu gözlükleri burnundan aşağıya kaymıştı. İçimi çekerek yolcu camını indiren düğmeye bastım. "Allah aşkına, girsene içeri" dedim. "Gerçekten iyi iş çıkardın. Teşekkür ederim."

Richard gülümseyerek otomobile atladı. "Biliyor musun, haklısın."

Otomobili Bolton-Blackburn yolunun işlek trafiğine yavaşça çıkarırken yalnızca yarı şaka bir tonla, "Genellikle öyleyimdir" dedim. "Özellikle hangi konuda haklı olduğumu söylüyorsun?"

“Özel detektif olmanın yüzde beşi korku, yüzde doksan beşi de sıkıntıdır demiştin. Bu işi ilk yaptığımızda gerçekten korkmuştum. Ya söylemem gerekenleri unutursam, onlar da hazırladığımız tuzağı anlarılarsa diye endişelenmişim.”

Manchester’a dönüş yolunu kaçırmamak için yol levhalarına dikkatle bakarken dalgın bir tavırla, “Dünyanın sonu olmazdı bu” dedim. “Burada Mafya’yla falan uğraşmıyoruz. Sana tekme tokat girişmezlerdi.”

Richard, “Ama sen girişebilirdin” dedi. Ciddiydi.

Güldüm. “Hiç de değil. Eve gidene kadar beklerdim.”

Richard bir an kaygılı göründü. Sonra şaka yaptığımı karar verdi. “Her neyse” dedi, “iş bittiğine göre gergin olmama gerek kalmadı. Bunun tek tehlikesi, bu kadar çok tekrarlırsak, korkarım, sonunda sıkıntıdan patlayacağım.”

İki şeritli yoldaki kasisten geçmek için yavaşlarken, “Umarım çok fazla yapmamız gerekmeyecek” dedim. Seçtiğim küçük Peugeot’nun motoru 1.9 litreydi ama bayiye motor gücünü gösteren etiketleri söktürttüğüm için bir ev kadınının alışveriş arabası kadar masum görünüyor. Otomobili geri verince üzüleceğim ama bu iş biter bitmez beni yeni bir spor Leo hatchback bekliyor. Freemans.

“Bir yandan da üzülüyorum. İtiraf etmek gerekirse, seninle birlikte çalışmaktan gerçekten keyif aldım Brannigan.”

Bana işkence yapsalar itiraf ettirtemezlerdi ama ben de keyif almıştım. Sevgili olmamızın üzerinden geçen iki yılda Richard’ı araştırmalarımnda kullanma konusunda hiç isteksiz olmamıştım. Richard’da, ticari suçlarla ilgili parlak düşünceler ortaya atan işlek zekâlardan var ve iş ortağım Bill Mortensen’le birlikte çoğunlukla ticari suçları araştırıyoruz. Ama Richard’a daha aktif bir rol verme fırsatı bu işten önce hiç çıkmamıştı. Bill’in Richard’ı işin içine katma önerisini, sırf riski olmadığına emin olduğum için kabul etmişim.

Bu araştırma detektiflik jargonunda tereyağdan kıl

çekmek dediğimiz türde bir işti. Tek tuhaf yanı işi alma biçimimizdi. Manchester'daki iki kişilik bir ajans, bir sorunları olduğunda Leo Motor Şirketi gibi uluslararası otomobil devinin seçeceği bir ajans değildi. Accredited Leo Finance'in yeni müdürü, Manchester'daki bir sosyete kuyumcusunun kayınbiraderi olduğu için şanslıydık. Clive Abercrombie'nin güvenlik sistemini takmakla kalmamış, yöneticilerde ciddi bir başağrısına neden olan büyük bir sahtekârlık şebekesini de ortaya çıkarmıştık. Clive'a göre akıllı, düzgün bir iş istediğinde gideceğin insanlar Mortensen ve Brannigan'dı.

Çokuluslu bir şirketin bir kolu olduğu için ALF kapımızı çalıp bize işi vermedi tabii ki. Her şey Manchester Olympic Bid organizasyonunun düzenlediği bir resepsiyonda başladı. Olympic Bid'i hatırlıyor musunuz? Olimpiyatlar'ı Yağmurlu Şehir'de düzenleyerek yeni binyıla başarıyla girme girişimlerini desteklemeleri için işadamlarını ikna etmeye çalışıyorlardı. Bill'le ben o kadar küçük bir şirketiz ki bizi davet etmelerine biraz şaşırdık ama bedava tütsülenmiş somona bayılırm, kaldı ki potansiyel olarak cazip yeni bağlantılar bulmak için biraz gülümsemenin göz çıkarmayacağını düşündüm, bu yüzden de Mortensen ve Brannigan'ın bayrağını taşımak için oraya gittim.

Avustralya fizz'imini yarısını içmiştim ki (Olimpiyatlar'ı organize etme işini Sidney'e vermeleri için gayet iyi bir neden) Clive, tuhaf görünümü ve hastalıklı bir sırtışı olan bir adamla birlikte yanıma geldi. "Kate" dedi. "Bu ne hoş bir sürpriz."

Hemen gardımı aldım. Clive ile ben hiçbir zaman arkadaş olmadık, bunun nedeni muhtemelen, yükselmek için her türlü yolun geçerli olduğuna inananlara, ancak profesyonelce bir nezaket gösterebilmem. Dolayısıyla yüzünde kocaman sahte bir tebessümle yanıma yaklaşınca hemen gizli bir gündem olduğunu anladım. Nazikçe gülümsedim, el sıkıştım, sonra eksik var mı diye parmaklarımı saydım, "Seni görmek de güzel, Clive" dedim.

"Kate, sana kayınbiraderim Andrew Broderick'i tanıştırmak istiyorum. Andrew, bu bayan Kate Brannigan, Manchester'ın en iyi güvenlik şirketinin ortağı. Kate, Andrew, ALF'nin müdürü ve yönetim kurulu üyesi." Boş boş bakmış olmalıyım ki Clive aceleyle ekledi, "Biliyorsun, Kate, Accredited Leo Finance. Leo Motor Şirketi'nin finans kuruluşu."

"Teşekkürler, Tonto" dedim.

Clive afallamış gibiydi ama Andrew Broderick güldü. "Krediyi veren bensem siz de Tonto olmalısınız. Eski bir şaka" diye açıkladı. Clive hâlâ anlamamıştı. Broderick'le el sıkışıp birbirimizi tarttık. Benden çok fazla uzun değildi ama Andrew Broderick yönetim kurulu odasından çok bir rugby takımında nasıl mücadele edileceğini öğrenmiş bir adam gibi duruyordu. Takım elbisesini terziye diktirebilecek kadar varlıklı olması iyi bir şeydi; bu göğüs ölçüsünü hazır giyimde asla bulamazdı. Burnu birden fazla kez kırılmıştı, kulakları da Danny De Vito ve Arnold Schwarzenegger ikilisi kadar birbirine yakındı. Ama akıllı akıllı bakan gri gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Beni on saniye süzmesinin can alıcı noktaları saptamaya yeterli olduğunu hissettim.

Konuşmaya Olimpiyatlar gibi masum bir konuyla başladık. Sonra Broderick gene rahat bir tavırla işyerinde hangi otomobili kullandığını sordu. Kendimi ona Bill'in yeni Saab'ını, takiplerde kullandığımız Little Rascal vanı ve Nova'mı mahveden ölümcül olabilecek kazayı anlatırken buldum. Çok şaşırmıştım. Normalde yabancılarla konuşmam.

Broderick dudaklarını büzerek, "Leo kullanmaz mısınız?" diye sordu.

"Kullanmayız" dedim. "Ama ikna edilmeye açığım."

Broderick dirseğimden tutarak Clive'a sen git der gibi gülümsedi, sonra beni büfenin arkasına, sakın bir köşeye doğru götürdü. "Bir sorunum var" dedi. "Bir uzmana ihtiyacım var ve bana sizin şirketinizin ihtiyaçlarıma uygun olduğunu söylediler. İlgilenir misiniz?"

Bana sürtük diyebilirsiniz ama iş konusunda tekliflere her zaman açığım. “İlgilendim” dedim. “Sonra mı konuşalım, şimdi mi?”

Sabır Andrew Broderick’in özelliklerinden biri değildi. Beş dakika içinde Ramada’nın salonunda oturmuş, içkilerimizi bekliyorduk. “Otomobil finansı hakkında neler biliyorsunuz?” diye sordu Broderick.

Üzüntülü bir tavırla, “Daima, beklediğimizden daha pahalıya patlar” dedim.

“O kadar ha? Tamam. Anlatayım. Şirketim ALF, Leo Motor Şirketi’nin bir yan kuruluşudur. İşimiz Leo otomobillerini almak isteyen ama yeterli nakit parası olmayan kişilere kredi sağlamaktır. Ama Leo bayileri bütün müşterilerini bize göndermek zorunda değil, bu yüzden bayilere kendimizi seksi göstermenin yollarını bulmak zorundayız. Bunu yapmanın bir yolu da rahat krediler sağlamak.”

Başımı salladım, şimdiye kadarını anlamıştım. “Peki bu düşük faizli krediler, tam olarak ne için?”

“Bayiler Leo’dan bir otomobil çektikleri zaman peşin ödeme yapmak zorundalar. ALF, otomobilin toptan maliyetini karşılayabilmeleri için doksan günlük düşük faizli kredi veriyor. Sonra faiz oranı haftalık artıyor. Otomobil satıldığı zaman düşük faizli kredi ödenmiş oluyor. Sözleşmemiz böyle.

Ama bir bayi farklı bir finans şirketi aracılığıyla sattığı Leo’lar için kredi alırsa, ne Leo’nun ne de ALF’nin otomobilin satıldığından haberi olur. Bayi doksan günün geri kalan kısmı için parayı yüksek faizli bir hesaba yatırır ve kredi bitmeden kendisine küçük bir faiz geliri alır.” İçkiler tam zamanında geldi, böylece Broderick’in söylediklerini sindirmek için birkaç dakikam oldu.

Greyfrut suyunu votkama döktüm ve içkimi karıştırmak için bardağın içindeki buzları karıştırdım. “Bundan kesinlikle nefret ediyorsunuz, çünkü düşük faizli krediler vermek için

kendi sınırlarınızı zorluyorsunuz ve karşılığında hiçbir yarar elde etmiyorsunuz.”

Broderick başını sallayarak spritzer’ından kocaman bir yudum aldı. “Leo da buna bayılmıyor, çünkü bu pazar paylarını düşürüyor, özellikle de Ağustos gibi yüksek satışların olduğu aylarda” diye ekledi.”

“Peki ben hangi noktada işin içine giriyorum?” diye sordum.

“Alternatif bir dağıtım sistemi düşündüm” dedi. Otomobil konusunda bildiğim her şeyi Oxford’da Rover tamir eden bir ustabaşı olan babamdan öğrenmiştim. Ama bu kadarı bile Andrew Broderick’in söylediklerinin Başbakan’ın askerlik hizmetini kaldıracağını açıklamasına benzer ağırlıkta olduğunu anlamam için yeterliydi.

Zorlukla yutkundum. “Biz bodyguard işi yapmıyoruz” dedim.

Broderick güldü, ilk kez o zaman akıl sağlığından şüphe ettim. “Çok basit” dedi. “Teşhir salonlarını en kısa sürede satma baskısı altında oldukları otomobillerle doldurmak yerine bayiler yalnızca modelin tek bir örneğini bulunduracaklar. Müşteri renk, motor büyüklüğü, benzinli mi, dizel mi olduğu, opsiyonel ekstralar vb konusunda karar verecek. Daha sonra sipariş birkaç holding merkezinden birine fakslanacak ve orada Leo’nun stokundaki model hazırlanacak.”

“Sakin söylemeyin, ben tahmin edeyim. Leo dişini tırnağına takmış buna karşı çıkıyor çünkü başlangıçta üç kuruştan fazla bir harcama gerektiriyor” dedim.

“İşte bu noktada siz devreye giriyorsunuz, Bayan Branigan. Sistemimin sonunda her ikimize de yararlı olacağını Leo’ya kanıtlamak istiyorum. Şimdi, hiç değilse bayilerimizin en büyüklerinden birinin bu sahtekârlığı işlediğini kanıtlayabilirsem, belki Leo’nun büyükbaşlarını bize gelmesi gereken büyük miktarda nakdin başka tarafa kaydırıldığını görmelerini

sağlayabilirim. O zaman da belki ama belki, yeni dağıtım sisteminin her kuruşa değdiğini kabul ederler."

Bu yüzden Richard'la ben, İngiltere'nin çeşitli otomobil teşhir salonlarında yeni evli çift oyununu oynuyorduk. O sırada bu bana iyi bir fikir gibi gelmişti. İşe başladıktan üç hafta sonra bile hâlâ iyi bir fikir geliyordu. Bu da benim bile ne kadar yanılabilirceğimi gösteriyor.

Ertesi gün öğleden sonra büromda oturmuş, yerel bir sigorta şirketi için araştırdığım bir sahte kaza iddiasıyla ilgili rutin raporumun son düzeltmelerini yapıyordum. Raporu bitirirken saatime baktım. Üçe yirmi beş var. Sürpriz, sürpriz, Richard geç kalmıştı. Dosyayı diskete yükledikten sonra bilgisayarımı kapadım. Disketi dış büroya çıkardım, orada Shelley Carmichael bir kırtasiye sipariş formu dolduruyordu. İyi ofis yönetimi, Şeref Listesi'ne girmenizi sağlayacak olsaydı Shelley hayatı boyunca listede kalırdı. Yerel pub'taki Rottweiler'dan mı yoksa Shelley'den mi daha fazla çekiniyorum, her zaman emin değilim.

Ben yanına giderken Shelley başını kaldırdı. "Gene geç kaldı, değil mi?" diye sordu. Başımı salladım. "Ona telefon edip saati hatırlatmamı ister misin?"

"Onu bulabileceğini sanmam" dedim. "Sabahleyin, Oldham'da öğle vakti canlı rock yapılan bir yere gideceğine dair bir şeyler mırıldanmıştı. O kadar olanaksız bir şey ki doğru da olabilir. Paranın gelip gelmediğine baktın mı?"

Shelley başıyla onayladı. Aptalca bir soru, gerçekten. "King Sokağı'ndaki şube" dedi.

"Ben almaya gidiyorum" dedim. "Harika Çocuk gelirse ona beni beklemesini söyle. 'Köşe Ev'deki yeni sergiye bir göz atıp hemen geleceğim' hikâyesini dinleme."

Asansörü pas geçtim, koşarak merdivenlerden indim. Bu formumu koruduğum yanılsamasını sürdürmeme yardımcı oluyor. Oxford Sokağı'nda hızlı hızlı yürürken dünyayla barış içindeydim. Hava sıcaklığı mevsim ortalamasından daha düşüktü ama parlak, güneşli bir gündü. Manchester'da her zaman yağmur yağdığı bir mit haline gelmiştir. Uzaktan trenlerin baykus düdüklerini duyabiliyordum. Trafik her

zamanki kadar kördüğüm olmuş değildi, yayalardan bazılarının yüzünde gülümseme bile vardı. Daha da önemlisi ALF işi tek bir sorun çıkmadan yürümüştü ve şans yaver giderse bu almak zorunda olacağım son banka ödemesi olacaktı. Bill'le ben, otomobil alma işine Richard'ı sokarsak daha güvenilir bir görüntümüz olacağına karar verdikten sonra herşey çok kolay olmuştu. Bu, Richard'ın, güvenilirliğini arttırmakla suçlanabileceği ilk şeydi herhalde. Ana hedefimiz Kuzey'de on beş şubesi olan bir garaj zinciriydi. Richard'la ben Stafford'dan York'a kadar sekiz şubeye, artı Andrew'un sahtekârlık yaptığından kuşkulandığı dört bağımsız kuruluşu gitmiştik.

Karmaşık bir yanı yoktu. Richard'la ben evli bir çiftmiş gibi davranarak bayilere gidiyor ve teşhir salonundaki otomobillerden birini oracıkta satın alıyorduk. Broderick, kredi verenlerin kurbanın kredibilitesini kontrol etmek için kullandığı kredi reyting ajanslarındaki arkadaşlarını arayarak işi ayarlamıştı. Yani otomobil satıcıları Richard'ın onlara verdiği ad ve adresleri kontrol etmek için finans şirketlerini aradıklarında harika bir kredi reytingi, bir dizi kredi kartı ve ipotek dışında önemli bir borcu olmadığını görüyorlardı. Kredinin verilmesi yalnızca bir formalite halini alıyordu. Tek zorluk Richard'ın sahte ad ve adresleri hatırlamasını sağlamaktı.

Ertesi gün bankaya gidip Broderick'in bize ayarladığı banka çekini alır, otomobili almak için Richard'ın geri kalan belgeleri imzaladığı teşhir salonuna dönerdik. Sonraki birkaç gün ALF'den biri gelir ve eski teşhir modeli olarak yeniden satılması muhtemel otomobili bizden alıp götürürdü. İlginçtir, Andrew Broderick hedeflerinde tam isabetti. Otomobil aldığımız bayilerin hiçbiri bize ALF aracılığıyla kredi sağlamamıştı. Garaj zinciri bütün kredilerini Richmond Credit Finance'dan geçirmiş, bağımsızlar da çeşitli finans şirketlerini kullanmıştı. Elinin altında bu kadar sıkı kanıtlar olunca Broderick'in yapması gereken tek şey arkasına yaslanıp

bayilerin sonunda suçlarını itiraf etmelerini beklemektir. Sonra otomobil teşhir salonlarında zorlu bir dönem başlayacaktı.

Bankada kuyruk beklerken şizofrenik hava, bir kişilik değişimi geçirdi. Durduk yerde bir rüzgâr çıktı, büroya geri dönerken yüzüme iğne batmış gibi acıtıyordu. Neyse ki rahat bir pantolon ve alçak topuklu, konçları yüksek botlarımı giymiştim de eklemelerimi ya da gururumu ciddi bir tehlikeye sokmadan koşabildim. Bu o gün yaptığım ilk hataydı. Richard'ın darmadağın bir Brannigan'dan daha hoşuna giden bir şey yoktur. Onu tahrik ettiği için falan değil, yalnızca biraz kendini satmasına izin veriyor da.

Büroya sıırıslıklam, kırmızı yanaklarla, soluk soluğa ve kumral saçlarım arapsaçı gibi döndüğümde elbette Richard bir iskemleye rahatça yayılmış Shelley'nin bitki çaylarından içiyordu. Floransa'daki kış tatilimizin son gününde ona aldığım İtalyan deri ceketini içinde mükemmel görünüyordu. Ela gözleri gözlüğünün üstünden bana baktı, gülümsememe mücadelesini kaybettiğini anladım.

"Tek bir şey bile söyleme sakın" diye onu uyardım. "Yeni turbo coupé'nle ilk yolculuğunda hastaneyi boylamak istemiyorsan tabii."

Richard sıırıttı. "Bu açık saldırıya nasıl dayanırım bilmiyorum, Shelley" dedi.

"Onun düşük özgüvenini telafi eden bir davranış olduğunu anlarsan kolaylaşır." Shelley gece okulunda A seviyesinde psikoloji okumuştı. Daha ileri gitmediği için ona minnettarım.

İkisini görmezden gelerek büroma gittim ve hem karanlık oda hem kadınlar tuvaleti olarak kullanılan küçük bölmeye girdim. Saçlarımı mümkün olduğu kadar kuruladım, sonra Bayan Barclay olmanın gerektirdiği abartılı miktarlarda rimel, far, allık ve ruj sürdüm. Aynanın önündeki yabancıya eleştirel bir gözle baktım. Bütün hayatımı böyle bir maskeyle geçirmeyi

düşünemiyordum. Ama zaten otomobil satıcılarına karşı dayanılmaz olmak gibi bir isteğim de hiç bir zaman olmamıştı.

Garaja saat dördü biraz geçe vardık. Pırıl pırıl parlayan, gece mavisi Gemini turbo süper coupè, teşhir salonunun yan tarafındaki beton platformda muhteşem bir yalnızlıkla duruyordu. Darryl banka çekine elini sürdüğü anda dünyanın en mutlu insanı oldu. Otomobil satışları son günlerde öyle bir dibe vurmuştu ki ödeme yapan müşterilere Ana Kraliçe'ye gösterilen sevgi ve saygıdan daha fazla gösteriliyordu, özellikle de fiyatı elli papel daha kırpınak için üç gün boyunca yıpratma savaşına girişmemiş olanlara. Darryl o kadar mutlu olmuştu ki yalan söylemeye bile kalkışmadı. "Bu güzel otomobille gittiğinizi görmekten keyif duyuyorum" itirafında bulunarak çeki iki eliyle sıkı sıkı tutup uzun uzun baktı. Sonra kendini toplayarak yağcılık kokan bir gülümsemeyle baktı. "Çünkü size keyif vermek elbette bizim için de keyiftir" dedi.

Richard bana yolcu kapısını açtı, ben de kurumlanarak içeriye girdim. "Ah, gerçekten çok lüks" dedim sırf Darryl duysun diye ve gri deri koltuk döşemesini okşadım. Darryl'in hakkımda düşünmesini istediğim en son şey beyin özürülü olmadığımды. Richard yanıma yerleşerek kapıyı gösterişli bir edayla kapattı. Kontak anahtarını çevirdi ve cam açma düğmesine bastı. "Teşekkürler Darryl" dedi. "Seninle iş yapmak zevkti."

Darryl, "O zevk bana ait, Bay Barclay" dedi ve Richard'ın vitesi takıp yavaşça yola çıktığını görünce kenara kaçıldı. "Bayan Barclay yeni bir lüks otomobile hazır olduğu zaman haberim olsun."

Richard cevap olarak ayağını gaza bastı. On saniye sonra Darryl Day yalnızca kötü bir anı olarak geride kalmıştı. İşlek Bolton trafiğinde vites büyütüp küçültürken, "Vay canına" diye bağırdı. "Ne motor ama! Elektrikli yan aynalar, elektrikli tavan penceresi, elektrikli koltuk ayarı..."

Eve vardığımızda Richard otomobile âşık olmuştu. Gemini coupé “satın” aldığımız on ikinci Leo otomobildi; bu sonuncusu yeni piyasaya çıkarılan spor süperstarın ilk örneğiydi. Genellikle Leo’yu İngiltere’deki belli başlı otomobil markalarından biri haline getiren üst düzey galerilere gitmiş ve kendimizi galeride bulunan otomobillerle sınırlı tutmak zorunda kalmıştık. Oturduğumuz iki küçük evin önüne geldiğimizde Richard hâlâ Gemini’yi övüp duruyordu.

Otomobili kilitleyen ve alarmı kuran uzaktan kumandaya basarken, “Bu otomobili sürmek rüya gibi bir şey” dedi.

“Bunu zaten söylemiştin” diyerek evime giden küçük yolda yürümeye başladım. “İki kez.”

Yanımda, gözünü otomobilden ayırmadan geri geri yürüyen Richard, “Hayır ama gerçekten, Kate, şimdiye kadar hiç böyle bir otomobil kullanmamıştım” dedi.

“Bu hiç de şaşırtıcı değil” dedim. “Porsche’un 1936’da Beetle’ı çıkarmasından sonra tasarlanmış hiçbir otomobili kullanmadığını düşünürsek. Otomotiv teknolojisi o zamandan bu yana biraz gelişti.”

Richard peşimden eve girdi. “Brannigan, bunu kullanana kadar aklıma bile gelmemişti.”

Buzdolabını açarken “Bundan, Gemini almak için bir anlaşma yapman konusunda Andrew Broderick ile konuşmamı istediğin sonucunu çıkarabilir miyim?” dedim. Richard’a soğuk bir Jupiler, kendime de taze sıkılmış greyfruit suyu çıkardım.

Richard açacağı almak için çekmeceyi açtı, biranın kapağını düşünceli bir tavırla açtı. “Teşekkürler Brannigan ama hayır, bunu almaya param yetmez.”

Bakması gereken eski eşi ve oğlu olan bir adamın fikrini değiştirmeye çalışmayı düşünmedim bile. Burnumu Richard’ın mali işlerine asla sokmam ve onun aklından geçecek en son şey de banka hesabımı merak etmesidir. Hayatlarımızı düzenleme tarzımız nedeniyle para konusunda asla tartışmak zorunda

kalmayız. Evlerimiz birbirine bitişik ve arka tarafında ikisini birbirine bağlayan bir limonluk var. Böylece birlikte yaşamının bütün avantajlarına sahibiz ve neredeyse hiçbir dezavantajını yaşamıyoruz.

Dondurucuyu açıp bir şişe Polonya votkası çıkardım. Votka o kadar soğuktu ki şişenin içinde şurup gibi yoğun duruyordu. Uzun bir bardağın dibine bir parmak votka koyduktan sonra üstüne greyfruit suyunu döktüm. Tadı nektar gibi oldu. Bardağıma masaya bırakıp Richard'a sarıldım. Richard çenesini başımın üstüne sevgiyle sürttü ve yavaşça enseme okşadı.

"Hımmm" diye mırıldandım. "Bu gece için planların var mı?"

"Korkarım var. Moss Side'da geçen ay öldürülen adamın kız arkadaşı yararına bir konser veriliyor. Hatırladın mı? Kafenin dışında bir uyuşturucu çatışmasının arasında kalan masum adam. Eee, kız dört aylık hamile, bu yüzden birkaç yerel grup bir araya gelip konser veriyorlar. Gitmesem olmaz, özür dilerim."

"Ama bir süre daha gitmek zorunda değilsin, değil mi?" diye sordum. Parmaklarımı omzunda, genellikle karşı koyamadığı bir biçimde gezdirdim.

Richard planlandığı gibi yüzünü boynuma gömerek "Yüzyıllar kadar bir süre gitmek zorunda değilim" dedi. Bir erkeğin zayıflığından yararlanmak gibisi yok, diye düşündüm.

Ama yararlanma oyununa giren tek kişi ben değildim. İlkimi alıp yatak odasına doğru giderken Richard, "Bu gece Gemini'yi kullanma şansım var mı?" diye sordu.

Henüz yeni yatmışken yaşanan tuhaf bir şok haliyle sıçrayarak uyandım. Işık hâlâ yanıyordu ve üzerinde uyuduğum kalın bilgisayar oyunları dergisinden çekerken kolumun ağrıdığını hissettim. Telefona uzanıp, "Brannigan" diye hırladım. Aynı anda da saate baktım. 00:43.

Richard, "Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

"Sence uyandırmış mısındır?"

"Affedersin. Böyle soruya böyle cevap" dedi şifreli bir biçimde.

Beynim hâlâ uyum sağlayamamıştı. "Ne sorusu Richard?" diye sordum. "Sabaha kadar bekleyemeyecek kadar acil ne var?"

"Yalnızca uyanık olup olmadığını merak etmiştim. Ama belli ki değilsin, bu yüzden eve gelip polisleri arasam daha iyi olacak."

Hiçbir şey anlamamıştım. Boş elimle alınımı ovuşturdum ama daha ne olduğunu anlayamadan Richard telefonu kapadı. Tekrar uyumayı düşündüm ama bunun yalnızca alt üst olmuş bir zihnin fantezisi olduğunu biliyordum. İnsanların yaptıklarını merak etmiyorsanız özel detektif olamazsınız. Özellikle, bitişikte oturan adam kadar ne yapacağı belli olmayan insanların. Richard her ne yapıyorsa artık buna ben de dahil olmuşum. İç çekerek yataktan çıktım ve zar zor sabahlığımı giydim. Oturma odasına geçtim, bahçe kapısının kilidini açtım ve limonluktan Richard'ın evine geçtim.

Oturma odası her zamanki gibi ergenlik çağında bir erkek çocuğun cennet kavramını çağrıştırıyordu. Kanepenin üzerinde eski gazete yığınlarının tepesinde bir Nintendo duruyordu. Boş bira şişeleri ve kullanılmış kahve kupalarının işgal etmediği her yere CD'ler dağılmıştı. Televizyonun yanında rock videoları üst üste yığılıydı. Bir iskemlenin üstüne rock gruplarının promosyon tişört ve svetşörtleri atılmıştı ve sehpadaki bir paket Silk Cut'ın üstüne, bir paket Rizlas'ın yanına ot konulmuştu. Vandallar burayı yağmalamış olsa Richard herhalde on beş gün fark etmezdi. Birlikte olmaya başladığımız sıralar evi toplardım. Sonraları ise fark etmemek için kendimi eğittim.

Salondan iki adım sonra mutfakta ne bulacağımı

biliyordum. Birkaç haftada bir, Richard mutfağının sağlığa zararlı olduğuna karar verir ve kendi tarzında büyük bir temizlik harekâtına girişir. Bu temizliğin içinde Çin yemek çubukları, içki bardakları ve bıçakların bulaşık makinesine konması vardır. Tezgâhın üzerindeki diğer her şey siyah plastik çöp kutusunu boylar. Richard bir şişe çamaşır suyu, bir çift lastik eldiven ve bir paket bulaşık teli alarak mikrodalganın içi de dahil olmak üzere her yeri ovar. İki gün boyunca mutfak pırıl pırıl durur ve halka açık bir yüzme havuzu gibi kokar. Sonra Richard eve Çin yemeğiyle döner ve her şey normal halini alır.

Bulaşık makinesini açıp içinden bir fincan çıkardım. Kahveyi buzdolabından aldım. Richard'ın buzdolabında yalnızca dört ana yemek grubu vardır: Çeşitli ülkelere biralar, ottan sonra gelen müthiş açlığı tatmin etmek için çukolata ve bisküviler, çekilmiş kahve ve yarım şişe süt. Kahvenin pişmesini beklerken Richard'ın polise telefon etmek için eve gelmesinin mantıksal nedenini düşünmemeye çalıştım.

Dışarıda bir dizel motorunun tanıdık sesini duyduğumda kâbusun gerçek olduğunu anladım. Panjurun arasından dışarıya baktım. Tabii ki taksiciye para ödeyen kişi Richard'dı. Gemini'de değil de takside olmasının nedeninin içtiği içki miktarıyla hiçbir ilgisi olmadığı gibi korkunç bir duyguya kapılmıştım. Bulaşık makinesinden ikinci bir fincan çıkarıp sert Java kahvesi koyarken, "Allah kahretsin" diye mırıldandım. Salona geçtim ve Richard ön kapıdan içeri girerken kahveyi ona uzattım.

Fincanı benden alırken, "Buna asla inanmayacaksın" diye konuşmaya başladı. Kahveden kocaman bir yudum aldı. Neyse ki ağzı sığağı alışıktı. "Şerefine."

Peşinden oturma odasına geçerek, "Sakın söyleme, bırak ben tahmin edeyim" dedim. Bu arada Richard telefonu eline almıştı. "Kulüpten çıktığında otomobil yoktu."

Richard başını hayranlıkla iki yana salladı. “Hiç detektif olmayı düşündün mü, Brannigan? Otomobil hırsızlığı için 999 aranmaz, değil mi?”

“Aynı zamanda seni de ezmedilerse hayır.”

“Otomobilin kayıp listesinde olduğunu anladığım zaman keşke ezselerdi diye düşündüm” dedi. “Brannigan beni öldürmezse öbür paralı adamlar öldürürler diye düşündüm. Telefon numarasını biliyor musun?”

Manchester Büyükşehir Emniyet Müdürlüğü’nün ana santralının bildik numarasını söyledim. Özel detektiflerle ilgili yaygın mitin aksine Bill’le benim kanun adamlarıyla hep iyi iş ilişkilerimiz vardır. Eh, çoğunlukla. Kabul etmeliyim ki bugünlerde çok sıkı çalıştıkları için zavallı bir suçluyu gözaltına almalarını sağlayacak kanıtları birinin ellerine vermesinden çok hoşlanıyorlar.

Richard hemen ilgili bölüme bağlandı. Telefonda ayrıntıları kısaca anlatırken ben de Andrew Broderick’i arayıp ona kötü haberi verip vermemeyi düşündüm. Vermemeye karar verdim. Yirmi bin papellik bir otomobili kaybetmek zaten yeterince kötüydü, bir de uykusunu kaçırmaya hiç gerek yoktu. Bunu bir ara Richard’a hatırlatmam gerek.

3

İki gece sonra tekrar oldu. Battle Chess oyununda Kevin Costner'a tam öldürücü bir darbe indirmek üzereydim ki elektronik bir zırlıtı keyfimizi bozdu. Rüyadan uyanmaya çalışırken Costner mavi bir dumanın içinde yok oldu. Telefona atıldım. Bir şövalyenin ağır ortaçağ zırhını giymişim gibi kolumu çok ağır hissediyordum. Bana yatma saatinde bilgisayar oyunları oynamanın bedelini fena ödetecekler. Telefona, "Alo, Brannigan" diye homurtuyla ses verdim.

"Kate, seni uyandırdığım için özür dilerim." Ses tanıdık geliyordu ama kim olduğunu anlamam birkaç saniye aldı. Aynı anda konuştuk. "Ruth Hunter."

Dirseğimin üzerinde doğrulup başucu lambamı yaktım. "Ruth. Bir saniye, olur mu?" Telefonu bırakıp çantamı karıştırdım. Bir not defteri ve kalem çıkararak saati yazdım. 02:13. Bir ağır ceza avukatının beni gecenin bu vaktinde uyandırması için gerçekten ciddi bir şey olması gerekiyordu. Mortensen ve Brannigan'ın müşterilerinden biri güzellik uykumun ihtiyaçlarından daha az önemli olduğuna karar vermişse, bu ayrıcalığın karşılığını ödemek zorundaydı. Benden bedava on saniye bile alamazlardı. Telefonu alıp, "Tamam. Şimdi yalnızca sana aitim. Bu kadar acil olan şey nedir?" diye sordum.

"Kate, bunu hoş göstermemin hiçbir yolu yok. Özür dilerim. Longsight polis karakolunun gözaltı memuru beni aradı. Richard'ı tutuklamışlar." Özür diliyordu ama haklıydı. Bu haberi hoş göstermenin hiç yolu yoktu.

"Ne yapmış? Çok fazla içip başkalarının kavgalarına mı karışmış?" Bunu söylerken bile çok iyimser olduğumu biliyordum. Bu kadarla kalmış olsaydı Richard, Ruth'u aramaktansa hücrede bir gece geçirmeyi tercih ederdi.

"Korkarım değil, Kate. Uyuşturucu."

"Bu kadar mı?" Neredeyse bir kahkaha atacaktım. "1990'lardayız, Ruth. Bir parça ot için ona ne yapabilirler ki? Yanında asla birkaç sarımlıktan fazlasını taşımaz."

"Kate, haşhaş değil." Ruth'un sesinde hastane dizilerindeki aktörlerin birine en sevdikleri insanın öleceğini söyledikleri zaman kullandıkları bir ton vardı. "Haşhaş olsaydı, inan bana seni arayıp rahatsız etmezdim."

Bu sözleri duydum ama bir anlam çıkaramadım. Richard'ın kullandığı tek uyuşturucu ottur. Birlikte olduğumuz iki yıl boyunca sürekli katıldığı çılgın partilere rağmen onu hiç başka uyuşturucu kullanırken görmemiştim. Kendimden emin bir sesle, "Öyleyse planlanmış bir şey olmalı" dedim. "Biri ona komplo kurdu ve cebine bir şey koydu."

"Sanmıyorum, Kate İki kilo tozdan söz ediyoruz burada."

Toz. Müthiş bağımlılık yaratıcı, potansiyel olarak öldürücü toz kokain, narkotik bölümündeki herkesin büyük duyarlılık gösterdiği bir uyuşturucudur. Bir an anlayamadım. İki kilo tozun çok fazla olmadığını biliyorum ama üzerinde bulunduracak kadar az da değil. "Yanında iki kilo tozla mı dolaşıyormuş? Bu doğru olamaz, Ruth" diyebildim sonunda.

"Dolaşmıyormuş. Otomobille gidiyormuş. Henüz ayrıntıları bilmiyorum ama trafik polisleri tarafından karakola getirilmiş. Korkarım işler sarpa saracak, Kate. İçinde olduğu otomobilin çalıntı olduğu biliniyor."

Yataktan fırlayarak üst çekmecedен tayt ve bir pantolon çektim. "Peki yanında kim varmış? Çalıntı bir otomobilde olduğunu biliyor olamaz!"

Ruth, "Tek başınaymış. Yanında kimse yokmuş" dediğinde midem kasıldı.

"Kötü bir rüya gibi" dedim. "Richard'ın nasıl biri olduğunu bilirsin. Onu büyük bir otomobil hırsızlığı ve

uyuşturucu satıcılığı çetesinde düşünebiliyor musun? Şu anda neredesin, Ruth?”

“Kapıdan çıkmak üzereyim. Onu ne kadar çabuk görürsem bu işi o kadar çabuk hallederim. Haklısın. Richard böyle bir adam değil.”

“Çok doğru. Bak, Ruth, bana haber verdiğin için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım.” Sütyenimin kopçasını takarak gardrobun yanına gittim.

“Seni bilgilendiririm” dedi. “En kısa zamanda ararım.”

Sandığından da daha kısa zamanda, dedim kendi kendime. Krem rengi polo yakalı örgü bluzumu giydim. En sevdiğim iş kadını takımımı, gri ve yosun yeşili dalgaları olan hafif yünlü ceketimi aldım. Elbette koşturarak giyinirken bacaklarım pantolonun içinde dolaştı ve yere iki seksen uzandım. Yüzüm süpürgeliklere çarpınca evi temizlemeyeli uzun zaman olduğunu gördüm. İçten bir küfür savurarak verandaya kadar gitmeyi başardım ve ayakkabı dolabından topuksuz loafer’larımı aldım. Kapıdan çıkarken gitmeyi planladığım yeri hatırlayıp oturma odasına koşa koşa geri döndüm ve müşteri adaylarını iş yeteneklerimle etkilemek için kullandığım ince siyah deri evrak çantasını aldım.

Otomobili çalıştırırken Richard’ın Beetle’ının her zamanki yerinde olmadığını fark ettim. Neler oluyordu Allah aşkına? Kendi otomobilini almışsa gecenin bir yarısı uyuşturucu bulunan çalıntı bir otomobille ne halt yiyordu? Daha da önemlisi uyuşturucunun sahipleri malı kimin aldığını biliyorlar mıydı? Çünkü biliyorlarsa Richard’ın bir sonraki doğumgününe kutlama şansı fazla değildi.

Birkaç dakika sonra Longsight karakolunun ziyaretçi park yerine girdim. Gecenin o saatinde park yeri bulmak zor değildi. En az on beş dakika zaman öldürmem gerektiğini biliyordum, çünkü Ruth, Hale’daki evinden buraya kadar uzun bir yol

katetmek zorundaydı. Genellikle takip nöbetlerinde zihnimi meşgul etmekte güçlük çekmem. Mortensen ve Brannigan'ın uzmanlık alanı düşünülürse bunun nedeni belki de çok fazla nöbet tutmam gerekmemesidir. Birçok özel detektif gelirlerinin büyük kısmını sıkıcı ve yavan takip işleriyle kazanır ama biz asıl olarak bilgisayar suçları ve ticari dolandırıcılık işleri yaptığımızdan zamanımızın büyük kısmını onların evlerinin dışında değil büroların içinde geçiririz. Ama bu gece Gotik karakolun kirli kırmızı tuğlalarına ve uzun boş pencerelerine bakarak geçirdiğim on yedi dakika bana saatler gibi geldi. Sanırım endişe duyuyordum. Yaşlandığımda iyice yumuşayacağım galiba.

Park yerine girer girmez Ruth'un otomobilini tanıdım. Ruth'un kocası halı ticareti yapar ve beyaz bir Bentley Mulsanne Turbo'su vardır. Ruth bu geceki gibi gece yarısı yataktan çıkmak zorunda kaldığı zamanlar Bentley'i kullanmaktan hoşlanır. Polisler bundan etkilenir. Ruth'un düzenli müşterileri Bentley'e bayılır. Arka dikiz aynamdaki gözlerimi kamaştıran farlar sönünce otomobilden indim ve Ruth'a el salladım.

Sürücü penceresi belli belirsiz bir sesle açıldı. Ruth başını dışarı çıkarmadı, benim eğilmemi bekledi. Sırıttım. Ruth sıırtmadı. "Uzun süre bekleyeceksin, Kate" dedi. Sesinde bir uyarı tonu vardı.

Uyarıyı duymazdan geldim. "Ruth, sen de, ben de senin kentteki en iyi ceza avukatı olduğunu biliyoruz. Ama bir hukukçu olarak yapmayı aklına bile getiremeyeceğin bir sürü şey olduğunu da biliyoruz. Richard'ın bulaştığı pisliği düşünürsek, birinin araştırma yapması, onu polislerden ve uyuşturucu satıcılarından kurtarmak için bulabileceği her tür bilgiyi ele geçirmesi gerek. Bunu yapması gereken kişi benim ve bu süreci başlatmanın en etkili yolu sen Richard'la görüşürken yanında olmam."

Hakkını vermek gerek, Ruth beni dinledi. Hatta önerim

üzerine düşündüğü izlenimini vermek için bir süre sustu. Sonra yavaşça başını iki yana salladı. “Kesinlikle olmaz, Kate. PACE’in kurallarını benim kadar sen de bilirsin.”

Üzgün üzgün gülümsedim. Polis ve Suç Bulguları Yasası başucu kitabım değildi ama kurallarını biliyordum. Bir şüphelinin polisteki sorgusu sırasında görmeye hak kazandığı tek kişinin avukatı olduğunu çok iyi biliyordum. “Bir yolu var” dedim.

Bir ceza avukatının zihni çok ilginç çalışır. Yasalardaki yeni bir boşluğu keşfetmeye karşı koyamazlar. Bunu bir havuç gibi elinizde sallayın, aklıktan ölmekte olan bir sıpadan çok daha çabuk kolunuzu koparırlar. Ruth temkinli bir biçimde, “Söyle bakalım” dedi. Yemin ederim gözleri parladı.

“Ceza hukukuna yeni başlayan stajyer avukatlar senin gibi kıdemli avukatların yanında çok şey öğrenirler” dedim. “Bu eğitimin içine karakollardaki sorgular da dahildir.”

Ruth tatlı tatlı gülümsedi. “Gecenin yarısında değil. Sen de stajyer avukat değilsin, Kate.”

“Doğru, Ruth ama iki yıl hukuk okudum. Senin de beş dakika kadar önce belirttiğin gibi PACE’i yeterince biliyorum. Kuralları bildiğim için durumu idare edebilirim.” En son ne zaman bu kadar ikna edici olmam gerektiğini hatırlayamadım. Daha ne olduğunu anlayamadan dizlerimin üstüne çöküp yalvaracaktım neredeyse. Richard Barclay’in görüp göreceği en pahalı gece olacaktı bu.

Ruth kararlı bir biçimde başını iki yana salladı. “Kate, birbirimize alıntı yapacaksak sana ilk cümleleri hatırlatacağım. Hukuk adamı olarak yapmayı aklıma bile getiremeyeceğim çok şey var. Korkarım bu da onlardan biri.” Konuşurken bir yandan da camını kapıyordu.

Ruth’un kapısını açıp dışarı çıkabilmesi için geriye çekildim. Ruth otomobilin kapısını yumuşak, pahalı bir klik sesiyle kapattı. Düşünceli bir tavırla derin bir soluk aldı. Onun

bir şeyler söylemesini beklerken görüntüsüne hayranlık duymadan edemedim. Ruth hiç de uykusu gece yarısı bölünmüş ve sokağa çıkmak zorunda kalmış bir kadına benzemiyordu. Dikkatle yapılmış makyajında, düzgün bir şekilde örülmüş ve ensesinde toplanmış sarı saçlarında, sokak lambasının ışığında parlayan şakaklarındaki hoş gümüş tellerde hiç baştansavmalı yoktu. Ruth otuz beş yaşlarında ama bunu ancak gözlerinin kenarındaki gülme çizgilerinden anlayabilirsiniz. Dökümlü yakalı krem ipek gömlek, siyah pantolon ve yüksek topuklu siyah botun üzerine siyah bir mantı giymişti. Topukları onun fazla uzun boylu olmamasını telafi ediyordu. Üniversitemdeki Hukuk Alanındaki Kadınlar grubuna konuk konuşmacı olarak geldiğinden beri arkadaştık, onu asla pejmürde bir kılıkta görmemiştim. Ondan bu kadar hoşlanmasam nefret ederdim.

Ruth şaşırtıcı derecede zarif elini koluma koydu. "Kate, biliyorsun ki seni anlıyorum. İçeride olan Peter olsaydı onu oradan çıkarmak için dünyayı ayağa kaldırırdım. Richard'ın ilk isteğinin senin bu işi üstlenmen olacağından şüphem yok. Ben de onu yüzde yüz desteklerim. Ama en iyi yaptığım işte bana izin ver. Burada işim biter bitmez hemen yanına gelip seni bilgilendireceğim, söz veriyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bunları anlıyorum ama yeterli değil, özür dilerim. En iyi yaptığım işi yapacaksam, senin bilmen gerekenlerle ilgili olmayan sorular sormam gerekebilir. Ruth, bu müvekkilinin çıkarına olur."

Ruth kolunu omzuma dolayıp bana sarıldı. "İyi bir denemeydi, Kate. Hukuğu bırakmaman gerekirdi, biliyorsun. Harika bir avukat olurdun. Ama cevabım hâlâ hayır. Seninle sonra görüşürüz."

Beni bıraktı ve park yerinde karakolun girişine doğru yürüdü. Botlarının topukları yerde tak tuk ses çıkarıyordu. Hafifçe, "Bundan emin olabilirsin" dedim.

Hayatın düzensiz fiiller teorisini kullanma zamanı. Bu durumda en uygunu şöyle olurdu herhalde: Ben yaratıcıyım, sen abartıyorsun, o patolojik bir yalancı. Ruth'un formaliteleri tamamlaması için on dakika bekledim. Sonra kapıya giderek diyaфонun düğmesine bastım. Diyaфонdan, "Kim o?" diye cızırtılı bir ses duyuldu.

Paniklemiş, çok genç bir stajyer izlenimini en iyi şekilde yaratmaya çalışarak, "Hunter Butterworth ile birlikteyim Bayan Hunter ile burada buluşacaktım; onun stajyer avukatıyım ama otomobilim çalışmadı ve buraya geç geldim, Bayan Hunter'ın otomobilini dışarıda gördüm. Beni içeriye alırmısınız? Onu gözleyerek görüşmeleri nasıl yaptığını öğrenmem gerekiyor, Bayan Hunter beni arayarak Bay Barclay'in davasının çok şey öğrenebileceğim bir davaya benzediğini söylemişti." Soluk almadan sözcükleri ardı ardına sıraladım.

"Bayan Hunter bir stajyer beklediğine dair hiçbir şey söylemedi" dedi cızırtılı ses.

"Herhalde benden umudu kesmişti. Onunla yirmi dakika önce buluşmam gerekiyordu. Lütfen, beni içeriye alamaz mısınız? Bu kadar geç kaldığım için başım zaten yeterince belada. Hiç gelmediğimi düşünürse hayatım çekilmez bir hal alacak. Bu hafta 'Müvekkillerimiz özgürlükleri konusunda bize güveniyor, Bayan Robinson!' nutkunu yeterince dinledim zaten!"

Bam teline basmıştım. Otomatiğe basıldı, kapıyı açarak içeriye girdim. Gözaltı memuru masasının arkasından bana sırıttı. "Sizin yerinizde olmak istemezdim" dedi. "Çok zorlu biri olabileceğine inanıyorum, patronunuzun yani. Bir zamanlar ona benzer bir öğretmenim vardı. Bayan Gibson. Geçer not verene kadar inletirdi beni."

Memur adımı sorunca Kate Robinson dedim. Gözaltı defterine not aldı, sonra beni aydınlık bir koridordan geçirdi. Kenarları kıvrılmaya başlamış kırık marleyle takılmamaya

dikkat ettim. Marleylerin başta hangi renkte olduğunu söylemek zordu; haki ve safra yeşiliyle karışık savaş gemisi grisinin seçilmiş olduğuna inanmam mümkün değildi. Koridorun yarısında polis memuru, üzerinde “Görüşme Odası 2” yazan bir kapının önünde durdu ve çaldıktan sonra cevap beklemeden kapıyı açtı. “Stajyeriniz geldi, Bayan Hunter” dedikten sonra içeriye girmem için geri çekildi.

Ruth tam bir profesyonel gibi gözünü bile kırpmadı. Ciddi bir sesle, “Teşekkür ederim” dedi. Tabii ki heyecanını gösteren tek kişi Richard oldu. Hormonlarımı hâlâ darmaduman eden o bildik gülümsemesiyle bütün yüzü aydınlandı.

“Sen ne...” demesine kalmadan Ruth araya girdi.

“Umarım kızmazsınız, Bay Barclay ama meslektaşım işin püf noktalarını öğrenmesi gereken stajyer bir avukat” dedi yüksek sesle. “İtirazınız yoksa görüşmemiz sırasında yanımızda olmasını istiyorum.”

Richard afallamış bir halde, “Ha... hayır” diye kekeleydi.

Ben odaya girince polis memuru kapıyı arkamdan sıkıca kapadı.

Richard, “Anlamıyorum” derken, Ruth da aynı anda yumuşak bir sesle, “Buradan hemen çıkmalı ve bu işi sana bırakmalıyım” dedi.

“Biliyorum. Affedersin. Başka türlü elimden gelmedi. Bu, bırakamayacağım kadar önemli. Ama bir de işin iyi tarafını düşün; bir karakolun güvenli görüşme odasına girebiliyorsam beni çalışma ekibine dahil etmek faydalı olmaz mı?” Bunları söylerken özür diler gibi gülümsüyordum.

Ruth bu sözlerime uygun bir cevap bulamadan Richard, “Ama burada ne işin olduğunu anlayamıyorum, Brannigan” dedi.

“Buradayım çünkü yardıma ihtiyacın var, Richard. Zamanının büyük kısmını başka bir gezegende geçirdiğini biliyorum

ama burası dünya ve çalıntı bir otomobilde Manchester'ın yarısının kafasını iyi edecek miktarda uyuşturucuyla dolaşmak, burada çok ciddi bir suç olarak görülüyor" dedim ona.

"Bak, başımın büyük beladaymış gibi göründüğünü biliyorum. Ama böyle değil." Bir elini saçında gezdirerek kaşlarını çattı. "Herkes anlatmaya çalışıyorum. Çalıntı bir otomobil değildi. Bizim otomobilimizdi. Salı günü Bolton'da satın aldığımız otomobildi."

İşin içyüzünü anlayamadan Ruth araya girdi. “Önce her şeyi açıklığa kavuşturalım. Kate, sen Richard’la ilgili olduğun için buradasın. Ben ise Richard gelmemi istediği için buradayım. Yapmam gereken bir iş var ve senin müdahalene rağmen bunu yapmak istiyorum. Öyleyse bırak soruları ben sorayım, bir boşluk kalmış olursa sıra sana gelir.”

Bu bir öneri değil, bir emirdi. Yaptığının çizgiyi aşmak olduğunu biliyordum. Ruth’la arkadaşlığımdan dolayı riske atılmıştım ve ilişkimize daha fazla zarar vermek istemiyordum. Kaldı ki işlerini gerçekten iyi yapan insanları izlemekten zevk duyarım. “Kesinlikle doğru bir karar” dedim.

Richard, “Yani aslında burada olmaması gerekir mi demek istiyorsun?” diye sordu. Ruth’un kaşlarını çatmasına rağmen sırtmasını önleyememişti.

“Çok ciddi bir suçlamayla karşı karşıya olmasaydın onu hemen kapı dışarı ederdim. Polisi daha da fazla kuşkulandırmak için iyi bir zaman değil bence. Şimdi, Richard, hemen işe koyulalım. Bütün gecemi bu işe veremem.” Ruth kalemini eline alarak yazmaya başladı. “En baştan başlayalım. Bu gece neler oldu?”

Richard tereddütlü duruyordu. “Şey, bu iş bu gece başlamış sayılmaz. Demek istediğim şu, senin ne demek istediğine bağlı olarak başlangıç ya Salı gecesiydi ya da üç hafta öncesi.”

Sırtma sırası bana gelmişti. Ruth’a yaptığı iş için gıpta etmiyordum. Richard’ı çok seviyorum ama Richard’ın bir olayı başından sonuna kadar kesintisiz anlattığı tek zaman, günün sonunda küçük bir kazanç beklentisiyle bilgisayarının başında oturduğu zamandır.

Ruth burnunu kaşıdı. “Belki bana kısaca anlatabilirsin, anlamadığım bir şey olursa sorarım.”

“Kate’in üstünde çalıştığı bir iş. Ona yardım ediyordum. Bu otomobilleri satın almamız gerekiyordu, sonra da otomobil şirketine geri veriyoruz.” Richard umutla sustu.

Ruth’un gri gözleri bana yöneldi. “Belki sen anlatabilirsin...”

Başımı salladım. “Müşterilerim, Leo Motor Şirketi’nin finans bölümü. Bazı bayilerin dolandırıcılık yaptığından şüpheleniyorlar. İşimiz onlara kanıt bulmak, bu yüzden Richard’la ben evli bir çiftmiş gibi davranarak Leo’nun verdiği parayla otomobil satın alıyoruz, sonra firma bu otomobilleri bizden geri alıyor” dedim.

“Teşekkürler. Yani bu otomobilleri satın alıyordunuz. Salı gecesi ne oldu?” diye sordu Ruth.

“Müthiş bir otomobil almıştık, Gemini turbo süper coupè” dedi Richard heyecanla. “Her neyse, kente inmem gerekiyordu, kendime bir kıyak yapıp coupé’yi kullanmaya karar verdim, çünkü bizde yalnızca bir-iki gün kalacaktı. Kulüpten çıktığımda otomobil gitmişti. Eve geldim ve çalınma olayını polise bildirdim.”

Ruth başını kaldırdı. “Birini gönderdiler mi?”

“Evet, bir polis memuru br saat kadar sonra geldi, ona bütün ayrıntıları anlattım” dedi Richard.

Ben de, “Çarşamba sabahı ilk iş müşteriye durumu anlattım” diye ekledim.”

Bu kez Ruth bana kaşlarını çatmadı. Bir not daha aldıktan sonra, “Peki sonra ne oldu?” diye sordu.

Richard gözlüğünü çıkarıp gözünü tavana dikti. Hatırlamaya çalışırken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Bu gece dokuz sularında kente indim. Cennet Fabrikası’nda iki kadınla buluşmam gerekiyordu. Bir caz grubunda şarkı söylüyorlar ve ilk kaset anlaşmalarını yeni imzaladılar. Dergilerden birinde onlar hakkında bir yazı hazırlıyorum. Fabrika o kadar gürültülüydü ki ne konuştuğumuzu duyamı-

yorduk, bu yüzden oradan ayrılıp Manto'nun Yeri'ne gittik." Richard'ın akşamı Kuzeybatı'nın en moda kafe-barlarından birinde geçirdiğine inanamıyordum. Kıyafetine bakacak olursak kapıdaki görevlinin onu içeriye sokmuş olması şaşırtıcıydı. Richard, "Kapanış saatine kadar orada kaldık" diye devam etti. "Kızlar Hacieanda'ya gidiyordu ama ben gitmek istemedim, bu yüzden otomobilime gitmek için onlardan ayrıldım. Portland Sokağı'nda park etmiştim ve Sackville Sokağı'ndaki parktan geçerken bu otomobili gördüm." Gözlüğünü tekrar takıp beklentiyle Ruth'a baktı.

Ruth sabırla, "Hangi otomobil, Richard?" diye sordu.

Richard, "Coupé" dedi. Çok açık bir biçimde meramını ifade ettiğini sananların yaralı tonu vardı sesinde. Zavallı kayıp ruh.

"Çarşamba sabaha doğru çalındığını bildirdiğin otomobili mi gördün?"

Richard, "Evet" dedi. "Ama aynısı olduğundan hemen emin olamadım. Aynı model ve aynı renkti ama plakasının doğru olup olmadığını göremiyordum çünkü üzerinde ticari plaka vardı."

Ruth defterine yazarken, "Ticari plaka" diye tekrarladı. Merakım uyanmıştı. Kendine güvenen bütün otomobil hırsızları çalıntı bir otomobile hemen sahte plaka takardı. Vergisi ödenmemiş otomobilleri bir yerden diğerine taşımak için garajların kullandığı kırmızı-beyaz plakaları neden kullandıklarını hiç anlamadım. Bas bas ben buradayım demekti bu.

Richard sabırsızca, "Evet, ticari plaka" dedi. "Her neyse, bu otomobilin yanına gittim ve öndeki ticari plakayı kaldırdım ve altında, Salı gecesi çalınan arabanın plaka numarasını gördüm" dedi zafer kazanmış bir edayla. Gözlüğünü takıp sinirli sinirli ikimize birden sırtıttı. "Bu iş hallolacak, değil mi?"

Ruth başını salladı. "Halledeceğiz, Richard. Şimdi, aynı otomobil olduğundan kesinlikle emin misin?"

“Anahtarlığında anahtarlar hâlâ duruyordu” dedi Richard. “Üzerinde otomobilin plaka numarası yazılı şu küçük etiketli olanlardan, yani yalnızca belleğime güvenmiyordum. Aynı numaraydı. Kaldı ki anahtar otomobili açtı, kasetçalarda hâlâ benim kasetlerimden biri duruyordu. Bu yeterli bir kanıt değil mi?”

Mırıltıyla, “Nedense asıl konunun otomobille ilgili olduğunu düşünmüyorum” dedim. Ruth bana öldürecekmiş gibi baktı.

Ruth, “Polisi arayıp otomobili bulduğunu onlara söyledin mi?” diye sordu.

“Şey, telefon aramaya kalkarsam otomobili çalan adamın bu arada kolayca tekrar otomobille uzaklaşabileceğini düşündüm. Bu yüzden kendi kendime eve gidince polisleri arasam daha iyi olur, dedim.” Hiç de mantıksız değildi. Ben bile bunu kabul etmek zorundaydım.

Ruth, “Peki sonra ne yaptın?” diye sordu.

Richard, “Eee, mantıklı her insanın yapacağını yaptım” dedi. Yüreğim sıkıştı. “Ticari plakaları söküp çöpe attım.”

“Çöpe mi attın?” Ruth’la ben koro halinde duyduklarımıza inanamadan bağırдық.

“Elbette çöpe attım. Onlar bana ait değillerdi. Ben hırsız değilim” dedi Richard. Sesinde kendini haklı gören bir hava, parmaklarını boğazına sarılma isteğiyle kaşındıran bir naiflik vardı.

Ruth ipeksi bir sertlikle, “Onların polisin otomobil hırsızlarını bulmasına yardım edecek bir kanıt olabileceği hiç mi aklına gelmedi?” diye sordu.

“Hayır, gelmedi, özür dilerim. Ben sizin gibi değilim ki. Zihnim suçbilimsel bir tarzda çalışmıyor.”

Ruth, Richard’ın boğazına sarılmak konusunda benimle aynı duyguları paylaşıyormuş gibi görünüyordu. Buz gibi bir

sesle, "Devam et" dedi. "Plakalardan kurtulduktan sonra ne yaptın?"

"Otomobile binip çalıştırdım. Eve yaklaşmışım ki arka dikiz aynasından yanıp sönen mavi ışıkları gördüm. Başta otomobili kenara çekmedim, çünkü hızlı falan gitmiyordum. Her neyse, Upper Brook Sokağı'nda yolumu kestiler, o zaman benim peşimde olduklarını anladım. Anlayınca da durdum. Pencereyi biraz açtım ama daha bir şey söyleyemeden polislerden biri kapımı açıp beni otomobilden sürükleyerek dışarı çıkardı. Sonra bir baktım ki kaputun üstüne ellerimi ve bacaklarımı açarak yatmışım, bileğimde kelepçe var ve diğer polis bagajı açıyor.

Otomobilin çalıntı olduğunu söyleyip duruyorlardı, ben de onlara evet, bunu biliyorum çünkü benden çalınmıştı deyip duruyordum ama polisler beni dinlemiyorlardı. Sonra bagajı arayan polis şu Sainsbury's plastik torbasıyla geldi ve torbayı yüzüme doğru sallayarak, 'Otomobilini çalan hırsızlar da seni bu kadar üzdükleri için küçük bir hediye bırakmışlar, öyle mi?' dedi. Eh, bagajda ne olduğunu bilmiyordum, değil mi? Onlara bunu söyledim ama yalnızca güldüler ve beni otomobillerine karga tulumba atarak buraya getirdiler. Sonra bir baktım ki bir paket uyuşturucu suçlaması atılmış üzerime. O zaman düşündüm ki, yardıma ihtiyacım var."

Richard geriye yaslanıp ikimize birden baktı. "Bran-nigan'ın buraya gelmesi beklenmedik bir ikramiye oldu" diye ekledi. "Beni bu mezbelede ne zaman kurtarabilirsin, Ruth?" diye sorarak salaş görüşme odasını eliyle gösterdi.

"Bu bazı şeylere bağlı. Sana karşı çok dürüst olacağım, Richard, seni suçlamalarını önleyebileceğim konusunda iyimser değilim, yani kefalet başvurusu yapana kadar bir yere çıkamayacaksın, kefalet başvurusunu herhalde yarın sabah yapabilirim en erken. Ama bazı sorular sormak istiyorum. Coupé'nin bagajını hiç açtın mı?"

Richard kaşlarını çattı. Tereddütle, "Sanmıyorum" dedi. "Hayır, açmadığımdan kesinlikle eminim. Yani neden açayım ki?"

"Satın aldığın zaman kontrol etmiş miydin? Yedek lastik ve krikon var mı falan diye."

"Test sürüşü yaparken satıcı göstermişti" diyerek araya girdim. "Richard'ın bagaja yaklaştığını bile hatırlamıyorum."

Richard hafifçe sırıttı. "Otomobili alalı Brannigan'ın alışverişe gidecek kadar zamanı olmadı, bu yüzden bagaja ihtiyacımız da olmadı."

Ruth, "Güzel" dedi. "Bagajdan çıkardıkları şu torba. Onu daha önce görmüş müydün?"

Richard omuzlarını silkti. "Eee, bilmiyorum. Sıradan bir Sainbury's alışveriş torbası işte. Brannigan'da onlardan bir çekmece dolusu var. Onu diğerlerinden ayıracak özel bir işaret falan yok. Ama çingiraklı yılan Pazartesi günü bize otomobili gösterdiğinde bu torba bagajda değildi. Ben de koymadım. Yani daha önce görmediğimi söylemek doğru olur."

"Torbaya hiç dokundun mu?"

Richard ağlamaklı bir sesle, "Nasıl dokunabilirim ki? Dedim ya, daha önce hiç görmedim" dedi.

Ruth ısrar etti. "Polis memuru torbayı sana atmış ya da eline vermiş olabilir mi?"

"Bunu yapamazdı, öyle değil mi? Arkadaşı bileğime kelepçeyi takmıştı."

"Evet, buna biraz şaşırdım. Karşı koydun mu? Ya da belki sözel olarak biraz enerjik davranmış olabilir misin?" Ruth dikkatle sordu.

"Şey, hız sınırını aşmamışken ve bütün gece yalnızca Diet Cola içmişken teknik olarak kendi otomobilimden sürüklenerek çıkarılmaktan çok memnun kalmadım tabii. Yani sanırım biraz dikbaşlılık ettim" itirafında bulundu Richard.

Kalbim duracak olsa o anda dururdu herhalde. Listeye bir de tutuklanmaya direnme ekle diye düşündüm sıkıntıyla.

Ruth bu habere aynı benim kadar sevinmişti. “Ama fiziksel bir şiddet kullanmadın, değil mi?” diye sordu ümitsizce.

Richard içerlemiş bir şekilde, “Hayır” dedi. “Beni ne zannediyorsunuz?”

İkimiz de diplomasi gereği cevap vermedik. “Bu coupé’nin anahtarları... her iki set anahtar da sende mi?”

Richard başını iki yana salladı. “Hayır. Öbürleri Brannigan’da.”

Ruth bana, “Anahtarlar hâlâ sende mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Mutfaktaki çekmecede. İkimizden başka kimse anahtarı almadı.”

Ruth, “Güzel” dedi. “Birlikte olduğun bu iki kadının adlarını ve adreslerini verebilir misin? Karanlık bir köşede uyuşturucu anlaşması yapmak yerine sözleşmeleriyle ilgili olarak onlarla konuştuğunu belirten ifadelerine ihtiyacım olacak.”

Richard, “Bundan çok hoşlanmayacaksın” öngörüsünde bulundu. Daha sonra ortaya çıktığı gibi haklıydı. “Onların yalnızca sahne adlarını biliyorum. Lilith Annsdaughter ve Eve Uhuru. Adreslerini bilmiyorum, yalnızca telefon numaraları var. Defterimde yazılı ama mavili oğlanlar defteri benden aldılar. Affedersiniz.” Gülümsemeye çalıştı ama bu büyü ikimizde de etkili olmadı.

Ruth ilk gerçek yorgunluk belirtilerini göstermeye başladı. Gözlerini bir an kapadı ve omuzları çöktü. “Sen bu işi bana bırak” dedi. Sesi iç çekişten biraz daha güçlü çıkmıştı. Sonra derin bir soluk aldı, omuzlarını dikleştirdi ve evrak çantasından bir paket uzun mentollü sigara çıkardı. Bize de tuttu ama biz almadık. “Sence bu Perşembe’nin on birincisi mi, Cuma’nın birincisi mi olur?” diye sordu. “Her iki durumda da

kurallara aykırı.” Şaşırtıcı ama sigarayı bir restoran kibritiyle yaktı. Ruth’u Dunhill çakmaklı olarak bilirdim.

Ruth, “Bir şey daha” dedi. “Bir oğlun var, değil mi?”

Richard şaşırarak kaşlarını çattı. “Evet. Davy. Neden?”

“Nasıl bir çocuk?”

Richard, “Bunu neden soruyorsun?” dedi. Sorduğuna memnun olmuştum; beni sorma zahmetinden kurtarmıştı.

“Gözaltı memuruna göre polis memurları otomobili baştan aşağıya ararlarken arka koltuğun yanına kaymış Polaroid bir fotoğraf bulmuşlar. Fotoğrafta küçük bir çocuk var.” Ruth derin bir soluk aldı. “Pek hoş olmayan bir pozda. Sanırım bununla ilgili olarak da birkaç soru sormak isteyecekler.”

“Pek hoş olmayan bir poz derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“İç çamaşırları dışında çıplak ve bir yatağa kelepçelenmiş” dedi Ruth.

Richard yıldırım çarpmış gibi duruyordu. Kendisini nasıl hissettiğini biliyordum. “Sen de bunun benimle ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?” diye zorlukla konuşmuştu. Öfkeden titriyordu.

Ruth, “Polis düşünebilir” dedi.

“Bunun bizimle bir ilgisi olamaz” diyerek araya girdim. “Otomobili aldıktan sonra ikimiz de arka koltuğa oturmadık. Arka koltukta oturmuş olan tanıdığım tek kişi satıcı, test sürüşü sırasında.

Ruth, “Tamam, tamam” dedi. “Sakinleşin. Ben yalnızca fotoğrafın belki masum bir açıklaması vardır ve belki oğludur diye düşünüyordum.”

Richard kavgaya edip gibi, “Peki oğlanın görünüşü nasıl?” diye sordu.

“On yaşlarında, koyu dalgalı saçlı, çok zayıf.”

Richard rahat bir oh çekti. “Öyleyse Davy’yi listeden silebiliriz. O henüz sekiz yaşında, yaşına göre orta boyda ve saçları aynı benimki gibi düz ve aynı renk. Açık kahverengi.” Tam olarak söylemek gerekirse karamela renginde.

Ruth, “İyi. Bunu çözdüğümüze memnun oldum” dedi. “Sorun var mı, Kate?”

Başımı evet anlamında salladım. Yararlı bir cevap alacağım umudu taşı mıyordum gerçi. “Richard, Manto’nun Yeri’nde yken geçen gece kulüpten tanıdığın kimseyi gördün mü? Tuhaf görünürlü, biraz kaçkın tipli, otomobilini çalabilecek tipte herhangi biri.”

Richard gözlerini kısarak düşündü. Sonra başını iki yana salladı. Özür diler bir tavırla, “Beni bilirsin, Brannigan. Bu tür tiplerin bulunduğu yerlere gitmem” dedi.

“Otomobilden kimseye bahsettin mi?”

“Tek bir kişiye bile söylemedim. Önümüzdeki hafta her zamanki otomobilimle kös kös dolaşacaktım nasılsa.” Bu Richard’da az rastlanan bir içgörüydü.

“Bugünlerde kentte kimlerin büyük miktarlarda mal sattıklarını bilmiyorsun herhalde?”

Richard öne doğru eğilerek gözlerimin içine baktı. Korkusunu hissedebiliyordum. “Hiç ilgilenmedim” dedi, yüzü gergindi. “İlgilenmemeye özellikle dikkat ederim. Bak, Moss ve Cheetham’da yeni gruplarla ne kadar çok zaman geçirdiğimi bilirsin. Herkes benim gazeteci olduğumu bilir. Çete ve uyuşturuculara en küçük bir ilgi göstermiş olsam şu anda ölü bir adam olurdu, Manchester’ı temizleme kampanyasına ilişkin her tür saçma fikri kafalarından atmak için diğerlerine bir uyarı olarak bir gazete bürosunun basamaklarında zımbalanırdım. Alexis’e sor. Suç muhabiri o. Ona Moss Side ya da Cheetham Hill’de en son ne zaman ciddi bir olay olup da polisin basın açıklamasının dışında bir şey yazdığını sor! İnan bana, bu

uyuşturucuların sahibi olan çetenin, uyuşturucuyu benim aldığımı bildiğini bir an düşünmüş olsam Manchester'dan çok, çok uzakta, koruyucu gözaltı talep ederdim. Hayır, Brannigan, uyuşturucu işini kimin yaptığını bilmiyorum ve her ikimizin de sağlığı açısından senin de aynı durumda olmanı öneriyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Bu işten sıyrılmak istiyor musun? Bunu yapmanın tek yolu polislere başka bir adres göstermektir.” Ruth’a döndüm. “Haklı mıyım?”

Ruth, “Her türlü durumda, gözaltında birkaç gün daha geçirmek zorunda kalacaksın herhalde” diye Richard’ı uyardı.

Richard somurttu. “Beni buradan daha erken çıkarmanın bir yolu yok mu? Buradan çıkmak zorundayım, çok acil hem de” dedi.

“Richard, bana göre polis seni, satma niyetiyle A sınıfı uyuşturucu bulundurmakla suçlayacak, bu da hâkimlerin kefaleti kabul etme eğiliminde oldukları bir suç değil. Elimden geleni yapacağım ama şans bizden yana değil. Üzgünüm ama böyle.” Ruth sigarasını söndürmeden önce son bir nefes çekmek için sustu.

Richard, “Allah kahretsin” dedi. Gözlüğünü çıkarıp şal desenli ipek gömleğiyle camlarını dikkatle parlattı. İçini çekti. “Sanırım bunu kabul etmek zorundayım.” Suçlu bir tavırla, bana doğru gözlerini kısarak, “Ama konuşmadığımız küçük bir sorun var. Brannian bunu unutmuş görünüyor” dedi.

İç çekme sırası bana gelmişti. “Anlat bakalım” dedim.

“Davy'nin bende kalma zamanı, bu gece yedi uçağıyla geliyor. Unuttun mu? Benim sıram gelmişti.”

Richard konuşurken ayağa kalkarak başımı iki yana sallamaya başladım. “Hayır, kesinlikle. Ben yapamam.”

Richard, “Lütfen” dedi. “Benim için ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Panikleyerek, “Dünyada olmaz” dedim.

“Lütfen, Kate. O orospu beni dışlamak için bir bahane arıyor zaten” diye yalvardı Richard.

“Evlendiğin kadından, çocuğunun annesinden, varlığının eski neşesinden ve kasıklarının eski ateşinden böyle söz etmen doğru değil” diyerek her zamanki tartışma havamıza girdim. Hiç yararı yoktu. Zavallı adamcağıza bakarken teslim olduğumu biliyordum. On iki yıl etkili bir doğum kontrol yöntemi uyguladıktan sonra eline geçene bak. Başkasının çocuğu, işte bu kadar.

5

Polisin Richard'la yaptığı, teybe alınan hazırlık soruşturması sırasında bütün hikâyeyi ikinci kez dinlemek zorunda kaldım. Ruth ona tam olarak işbirliği yapmasını söylemişti, kefalet başvurusuna izin vermelerini sağlayabilir diye umut ediyordu. Richard'ın olanaksız gibi görünen hikâyesini dinlerlerken yüzlerine bakınca, onun bir süre gün ışığını görmeme ihtimalinin yüksek olduğunu düşündüm.

Sorgudan sonra Ruth'la ben bir kenara geçtik. "Bak, Kate, gerçekçi olursak yarın kefaletle çıkmayacak. Dışarı çıkma olasılığını ancak onun hikâyesini destekleyen ve gerçek suçluları gösteren bir kanıt bulabilirsen yakalayabiliriz." Dilimi tuttum; Ruth, bana yumurtanın nasıl yeneceğini öğretmesine izin verdiğim birkaç kişiden biridir.

"İşin içinde bu kadar çok uyuşturucu olduğunu düşünürsek, şu anda en önemli olan, onu, uyuşturucuyla ilgili suçlulardan uzak tutabileceğimiz bir cezaevi ayarlayabilmek. 'Çalıntı' otomobil ve muhtemelen porno fotoğraflar bahanesini kullanarak, polise Kefalet Yasası'nın beşinci maddesinden yararlanmalarını önereceğim."

İçimde hissettiğim kadar boş boş bakmış olmalıyım ki Ruth açıklamaya girişti. "Zanlılar bir suçla gözaltına alınırsa ve polisin başka bir suçun işlendiğine dair şüphesi varsa, erteleme isteyebilirler. Başka bir deyişle, diğer konuların araştırılması için Richard en fazla üç gün gözaltında kalabilir. Bu da bize rahatça hareket imkânı sağlar, çünkü kronometre ilk duruşma gününe kadar çalışmaya başlamaz. Bu da bize Cumartesi, Pazar, Pazartesi ve Salı'yı kazandırır. Richard Çarşamba günü tekrar mahkemeye çıkacak, o zaman da bırakılması gerektiğini iddia etmek için yeterince kanıt bulmuş olabilirsiniz."

"Hey, bir dakika" dedim. "Bu kadar kısıtlı sürede bir de

sekiz yaşındaki bir çocuğa bakmam gerekecek. Hemen işe girişelim Ruth."

Saat dört buçuğu biraz gece Ruth'u polisle baş başa bırakarak şehir merkezine gittim. Çin mahallesi hâlâ canlıydı, gazinolarda gömleklerini kaybedenler kulüpler kapandıktan sonra geç saatte sarhoş sarhoş Çin yemeği yiyordu. Bir mil kadar sonra, Chorlton Sokağı otobüs durağı civarındaki gay köyünde tek yaşam belirtisi birkaç oğlan ve fahişeydi; umudun deneyime karşı zaferiyle sabahın erken saatlerinde sokak köşelerinde turluyorlardı. Yavaşça Kanal Sokağı'ndan geçtim, Manto'nun kapkara pencerelerine Peugeot'mdan başka hiçbir şey yansımıyordu. UMIST'e doğru Minshull Sokağı'na dönene kadar sokakta uyuyan bir kimseye dahi rastlamadım.

Sokak sessizdi. Boş bir parkmetre bölgesine girdim. Sokakta üç otomobil daha vardı ve bunlardan biri de Richard'ın Beetle'ıydı. Vazifesinas bir trafik polisi ceza kesip çektirmeden önce sabah gelip otomobili almam gerekecekti. Otomobilin varlığı Richard'ın hikâyesini destekliyordu hiç değilse, polisler bakma zahmetine katlanırsa tabii. Torpido gözünden cep Nikon'umu çıkardım ve tarih düğmesini ayarlayarak garanti olsun diye Beetle'ın birkaç resmini çektim.

Yavaş yavaş Sackville Sokağı'nda yürüyerek kapı ağızlarında ve çöp bidonlarında ticari plakaları aradım. Fazla umudum yoktu. Bu plakalar oradan geçen bütün suçlular için çok iyi bir ödüldü, coupé'ye ilk takanlardan ise hiç söz etmeyelim. Beklediğim üzere sokaklar temizdi. Belki şansım yaver gider diye Sackville Sokağı'ndaki küçük parka girdim ve duvarlarla çalıları araştırdım. Kullanılmış prezervatiflere dokunmamak için dikkat ediyordum. Hiç şansım yok. Yorgunluktan tökezleyerek otomobilime geri döndüm ve eve doğru yola çıktım. Davy ile ilgilenme düşüncesi üstüme karabasan gibi çökmüştü, Richard'ı temize çıkarmak için bu işi çözmeyi umutsuzca istiyordum. Ama mantıklı yanım gecenin yarısında yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söylüyordu.

Üstelik hemen biraz uyku çekmezsem gün ışığında yapılması gerekenleri yapacak durumda olamayacaktım.

Saatin alarmini sekiz buçuğa kurdum, telefonu kapayıp telesekreterin sesini kısıtım. Ne yazık ki aynı şeyi beynime yapamadım. Dönüp durdum, kafam endişelerle doluydu, yatışmama ve huzur içinde uyumama izin vermiyorlardı. Ruth'un stratejisinin işe yaramasını umdum. Richard gözaltındayken güvencedeydi. Ama cezaevine gönderilir gönderilmez şansı tersine dönecekti. Polis bu konuyu ne kadar gizli tutmaya çalışırsa çalışsın, cezaevinin her tür konuyu dışarıya sızdıran ortamında yanlış kişilerin Richard'ın neden orada olduğunu öğrenmesi uzun sürmezdi. Uyuşturucu Manchester çetelerinden birine aitse, bir çete başı Richard'ın cezalandırılması gerektiğine karar verecekti ve bu ceza hukukun uzun zaman önce bir kenara bıraktığı yöntemlerle verilecekti.

Her ikimiz de ilişkimize eski ilişkilerden kalan yaralarımızla girmiştik. Baştan itibaren acılarımız ve korkularımız konusunda dürüst olmuştuk. Şafak sökerken, Richard'ın başına bir şey gelmesine izin verirsem rahat yaşayamacağıma karar verdim. Tam bir orospu çocuğu bu, aşk yani.

Alarm çaldığında yeni sızmıştım. Yaptığım ilk şey telesekretere bakmak oldu. Makinenin dost kırmızı ışığı yanıp söndüğü için açtım. "Merhaba, Kate, ben Ruth." Sesi hak ettiğimden daha dostçaydı. "Saat altıya geliyor, Richard'ın gözaltına alındığını gizli tutarsa, bu işten yarar sağlayacağı konusunda bölge müdürünü ikna etmeyi başardığımı duymaktan memnun olacağını düşündüm. Yani adam isteksizce de olsa, çok miktarda uyuşturucu yakalandığı konusunda basın açıklaması yapmayayı kabul etti. İşbirliğine çok hevesli değildi ama kabul de etti. Bu dünyaya polisleri mutlu etmek için mi gönderildim? Erteleme konusunda da açık ama son kararı vermeden önce biraz zaman geçmesini istiyor. Her neyse, umarım biraz uyuyabilmişindir çünkü tükenene kadar çalışmak müvekkilimin

çıkarlarına hizmet etmez. Neden öğleden sonra beni aramıyorsun, her ikimizde de o zaman yeni bilgiler olabilir. Yakında görüşürüz, tatlım. Her şey yoluna girecek.” Aynı soğukkanlı güveni ben de paylaşabilmeyi isterdim.

Kahve olurken tanıdığım bir otomobil tamircisini arayarak Richard’ın Beetle’ını almasını istedim ve anahtarları mutfak penceresinin altına bırakacağıma söz verdim. Büroya telefon edip Shelley’ye olup biteni de anlattım. Tabii ki asıl sempatiyi Richard topladı. Ben uykusuz kalmışım, Clint Eastwood’a bile biraz gergin anlar yaşatacak bir görevle kalakalmışım, kimin umurunda. Aaa, tabii, bu benim işimdi, Shelley bana bunu hatırlattı. Ciddi bir sesle, “Zavallı çocuğu hapisten çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacaksın” dedi. “Richard’ın insan müsvetteleriyle pis kokulu bir hücreye kapatıldığını düşünmek bile beni hasta ediyor.”

“Evet patron” diye mırıldandım isyankâr bir duyguyla. Shelley, Anaç Tavuk moduna girdiği zaman kendimi Allahın belası bir yeni yetme gibi hisetmeme neden olur her zaman. Allah bilir ergenlik çağındaki iki çocuğu üzerindeki etkisi nasıldır. “Bill’e durumu anlat. Acilen araman gerekirse beni cep telefonundan bulabilirsin” diye ekledim.”

İki kalın dilim kızarmış ekmeği birkaç kupa sıcak kahveyle yedim. Karbonhidrata ihtiyacım olduğu için ekmek, gözlerimi açmak için ameliyattan daha cazip olduğu için kahve. Duş yapmadan bir eşofman altı ve svetşört giydim ve Güney Manchester’daki Thai boks salonuna gittim. Burada suç önleme kariyerimin izin verdiği kadar düzenli bir biçimde vücudumu cezalandırırım. Hilton olmayabilir ama ihtiyaçlarımı karşılıyor. Temiz, ucuz, ekipmanlar iyi durumda ve gerçekte Rocky’nin yumruk-sarhoşu beyninden yoksun oldukları halde Sylvester Stallone’nin vücuduna ve çekiciliğine sahip olduklarını sanan kas delisi maço erkekler yok.

O sabah ağırlık çalışan tek kişi ben değildim. Hava şimdiden ter kokusuyla kaplıydı: Yarım düzine kadar erkek ve

birkaç kadın zamanın kanatlı arabasına karşı yarışlıyordu. Umduğum gibi eski arkadaşım Dennis O'Brien, yani bölge-
mizin tatlı hırsızı, kendini çalıştığı alete kaynaklamış gibi
ortalama bir Nissan Micra'nın yapımında kullanılan metalden
daha fazlasını hareket ettiriyordu. Daha yeni terlemeye
başlamıştı. Yanındaki yer boş olduğundan halterleri alıp
yattım. Dennis soluk verirken, "Merhaba, çocuk" dedi. "Dünya
sana nasıl davranıyor bakalım?"

"Hiç sorma. Ya sen?"

Bir Disney kurdu gibi sıırttı. "Hâlâ polislerin işini
yapıyorum" dedi. "Dün gece çok verimliydi."

Ağırlıkları indirip kaldırırken kaslarımın sertleşmesinden
hoşlanarak "Birimiz için böyle olduğuna sevindim" dedim.

Dennis, "On dört bin papel aldım ondan" dedi. "Gerçek
kurban işte ben buna derim."

Hikâyeyi anlatmayı çok istiyordu belli ki, bu yüzden
ihtiyaç duyduğu küçücük teşviki yaptım. "İyi bir işe benziyor.
Nasıl yaptın bunu?"

"Kent dışından bir firmanın yüklüce bir miktar spor
ayakkabısı aradığını duydum. Onlarla bir buluşma ayarladım ve
bir kamyon dolusu Reebok'a el koyabileceğimi söyledim,
koyamaz mıyım? Birkaç gece sonra tekrar buluştuk, adama güya
soymuş olduğum kamyonundan örnek gösterdim, tamam mı? Tek
farkla ki soyduğum bir kamyon falan yoktu, yalnızca toptancıya
gidip bir kaç çift satın almıştım." Dennis hikâyesini anlatırken
bir yandan da çalıştığı için dura dura konuşuyordu. Fiziksel
olarak ellerini kullanmadan hikâye anlatma yeteneğine sahip
değildir.

"Yani tav oldular tabii. Her neyse, dün gece bir buluşma
daha ayarladık, Sandbach'taki otoyol servis yerinde. Ortağım
Andy ve ben oraya toplantıdan birkaç saat önce gidip etrafı
kolaçan ettik. Bu iki mankafa gelince Andy kamyon parkının
en dip köşesindeki bir kamyonun arkasına saklandı. Manka-

falar benim otomobilin yanına park edince, sözde Andy'ye sinyal verdim. Andy yanıma geldi, kamyonun anahtarlarını versin gibi, anahtarlar elinde, tam teçhizatlı." Dennis küçük bir çocuk gibi cümlelerin arasında kıkırdıyordu.

Yattığım yerden doğrularak, "Peki sonra ne oldu?" diye sordum.

"Bu iki salağa, 'Şimdi de paraları görelim bakalım. Siz parayı verin, ortağım da kamyonun anahtarlarını versin' dedim. Onlar da kuzu kuzu on dört bin papeli saydılar. Parayı saydım, sayma işi bitince Andy'ye başımla işaret ettim, o da anahtarları adamlara fırlattı. Otomobile atlayıp vınladık. Sana söylüyorum, gördüğüm son şey ikisinin o kamyonun yanında zıplamaları, ağızlarının balık gibi açılıp kapanmasıydı." Hikâyesinin sonunda Dennis gülmekten iki büklüm olmuştu. "Onları bir görmeliydin, Kate" dedi zorlukla. "Dennis O'Brien suç önleme programı bir büyük başarı daha elde etti."

Bunu bana ilk söylediğinde biraz afallamıştım. Birinden birkaç bin pound çalmak, suçu nasıl önlüyordu anlayamamıştım. Dennis bana açıklamıştı. Kandırdığı insanlar, çalıntı mallara harcamaya hazır oldukları büyük miktarlarda paraya sahipti. Dolayısıyla birilerinin, onların satın alacağı birşeyler çalması gerekiyordu. Ama Dennis onların cüzdanlarını boşaltınca, çalıntı mallara harcayacak paraları kalmıyor, böylece yapılması gereken soygun da artık gerekli olmaktan çıkıyordu. Suç önleme organizasyonu, QED.

Kollarımın üst kısmındaki kasları güçlendirmek için tasarlanmış bir aletin yanına gidip ağırlıkları ayarladım. "Çok para bu, on dört bin pound" dedim. "Peşine düşeceklerinden korkmuyor musun?"

Dennis egzersizine geri dönerek küçümser bir tavırla, "Hayır" dedi. "Adamlar kent dışından. Nerelere takıldığını bilmiyorlar, Manchester'daki kimse de beni nerede bulacaklarını söyleyecek kadar aptal değil. Kaldı ki bu sabah yaptığım

ilk iş Collar Di Salvo'ya gidip BMW'yi değiştirmek oldu. Adamlar kırmızı bir BMW arayacaklar, gümüş rengi bir Mercedes değil. Sana bir tavsiye Kate, bir iki gün Collar'dan kırmızı bir BMW alma. Yanlışlıkla başına bir şey gelmesini istemem!"

Her ikimiz de bir süre sessizce ağırlık çalıştık. Farklı kas gruplarına özellikle dikkat ederek çeşitli ağırlıkları denedim. Saat onda ben ter içindeydim, Dennis ip atlıyordu ve salonda yalnızca ikimiz kalmıştık. Kendimi şilteye attım ve yavaş ısınma hareketlerini yaparken midemin şikâyetlerini dinledim. Dennis'e, sıçrayışları arasında "Bir sorunum var" dedim.

Bunu söylemek bile bütün korku ve sıkıntılarımı geri getirdi. Kırık beyaz duvarlara bakarak kirli el izleri, siyah kauçuk izleri ve gayretle kaldırılan ağırlıkların neden olduğu çiziklerden bir biçim çıkarmaya çalıştım. Dennis yavaşlayarak durdu ve yönetimin ancak bu kadarına layık olduğumuzu düşündüğü ince havluların bulunduğu raflara gitti. Dedim ya, burası ucuzdur. Sanırım onların suç önleme yöntemleri de böyle; aklı başında kimse bu havluları çalmaz. Dennis iki havlu alarak geniş omuzlarının üstüne attı ve sıraya oturarak bana baktı. "Konuşmak ister misin?"

İçimi çektim. "Doğrusunu söylemek gerekirse konuşabileceğimden emin değilim." Dennis'e güvenmediğim için değildi. Tam tersine. Bana olan sevgisine ona Richard'ın başına gelenleri anlatamayacak kadar güveniyordum. Dennis'in, benim mutluluğumu tehdit edenlere karşı yapacaklarının sınırını bilmek mümkün değildi. Hukuk konusundaki perspektiflerimizin genelden farklı olduğunu düşünürsek, yan yana aynı yöne baktığımızı sıklıkla görürdük. İkimizin de tam anlayamadığı bir nedenden ötürü birbirimize güvенеbileceğimizi biliyorduk. En az bunun kadar önemli bir şey de, birbirimizi çok seviyor olmamızıdı.

Dennis sol ayak bileğime, yani vücudumun rahatça uzanabileceği tek yerine hafifçe vurdu. "Dinleyici istediğine

karar verirsen, Dennis Amca'ya haber ver yeter. Şimdi neye ihtiyacın var?"

"Bundan da emin değilim" dedim. Elimin tersiyle ağzımı ve dudağımın üstünü silince terimin keskin tuzunu hissettim. "Dennis. Çalıntı bir otomobile neden sahte plaka da değil de ticari plaka takarsın?"

"Ne tür bir çalıntı otomobil? Spor otomobil mi, sipariş üzerine mi çalınmış, yoksa yalnızca eve gitmek için mi kullanılmış?"

"Yepyeni bir Leo Gemini turbo süper coupé."

Dennis biraz düşündü. "Geçici bir önlem mi? Gitmesi gereken yere gidene kadar işgüzarları peşime takmamak için mi?"

"Benim anlattığım işte otomobil çalıntı birkaç gün oldu. Alan her kimse bırakması için yeterince zamanı olduğunu düşünüyorum" diyerek başımı salladım.

"Bu durumda tam bir alçaklıktan söz ediyoruz" yanıtını verip havlulardan biriyle ensesini kuruladı.

"Anlatsana" dedim.

Dennis eşofman altının cebinden bir paket Bensons ve ucuz bir çakmak çıkararak sigara yaktı. Çevresine bakınarak, "Burada da bir kül tablası bile tutmazlar ki zaten" diye yakındı. Paradoksun kesinlikle farkında değildi. "Her neyse, profesyonel bir otomobil hırsızı hangi otomobili çalacağını kesinlikle bilir. Rastgele bir otomobil almaz. Aynı yapım ve modeldeki başka bir otomobille eşleştirdiği plakaları da yanındadır, yani işgüzar bir trafik polisi otomobili bilgisayarda kontrol ederse otomobil temiz çıkar. dolayısıyla ticari plakaya ihtiyacı yok. Amatör, alıcıya götürürken ticari plaka kullanabilir. Ama ticari plaka bulmak o kadar da kolay değildir. Şimdiye kadarı tamam mı?"

Yerden kalkıp alçak bir sıranın üstüne oturdum. "Geçen ay bana önerdiğin Edinburgh kristali kadar berrak" dedim.

"Şansını kaybettin, Kate. Şimdi, öte yandan yalnızca tek bir kerelik hızlı bir otomobile ihtiyacım varsa, senin adamın yaptığını yapardım aynen. Pahalı bir otomobil çalar, en yakın tanıdık bir garajdan ticari plakaları alır, işim biter bitmez de plakaları atardım."

"Tam alçaklık derken aklında tam olarak ne vardı?" diye sordum.

"Benim yapmadığım işler. Örneğin büyük silahlı soygun. Belki bir saldırı."

Cevabından hoşlanmayacağım soruları sormayacak kadar sağduyumun olmasını istedim. "Ya uyuşturucu?"

Dennis omuzlarını silkti. "Aklıma ilk gelen şey değil. Ama zaten ben o tip alçaklarla dolaşmam, değil mi? Tahminen iki büyük oyuncu arasında, makul bir mesafede bir uyuşturucu alışverişi yapıyorsan zahmete değer ancak. Diyelim ki Londra'dan Manchester'a. Yoksa o kadar çok ticari plakalı otomobil ortalıkta dolanırdı ki polisler bile fark ederdi. Ayrıca otoyolda ticari plakaların bini bir para. Oysa ticari plakası olsun ya da olmasın gıcırcırcırcı yeni otomobiller, uyuşturucunun büyük kısmının el değiştirdiği şehir içinde hemen dikkat çeker."

"Bu otomobilin bagajında birkaç kilo uyuşturucu olduğunu söylesem ne derdin?"

Dennis ayağa kalktı. "Seninle konuşmak güzeldi, Kate. Görüşmek üzere. Böyle derdim."

Yüzümü asıp ben de ayağa kalktım. "Teşekkürler, Dennis."

Dennis bileğimin üstüne sıcacık elini koyarak çekip gitmeyi düşünmemi engelleyecek kadar sıkıca kavradı. "Daha ciddi olamazdım, Kate. Bu heriflerden uzak dur. Kahvaltı yerine beni yerler, yutarken farkına bile varmazlar."

Gülümsedim. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum." Tutamayacağım sözü vermeyecek kadar büyüdüğümü sanıyordum. Anlaşılan yanılmışım.

6

Bürodan içeri girince ortağım Bill'i Shelley'nin üstüne The Jungle Book'tan bir sahneyi anımsatır bir biçimde eğilmiş olarak buldum. Bill iri yarı, sarışın ve dağınık görünümlü biridir: Ufak tefek, esmer ve mükemmel boyalı saçlarının ucundan ayak tırnaklarına kadar titiz görünümlü Shelley'nin antitezi. Bill bilgisayar ekranında Shelley'ye parmağıyla bir şey gösterirken başını kaldırdı, beni gördü ve cümlesini yarıda kesti.

Beni küçük bir kız gibi hissettiren bir kucaklamayla sarmak için bana doğru yürürken bir yandan da "Kate, Kate, Kate" diye tekrarlıyordu. Genellikle bir yolunu bulur kaçarım ama bu sabah yalnızca bir yanılsama olsa bile bir anlığına kendimi güvende hissetmek iyi olurdu. Bill bir eliyle sırtıma yavaşça vururken diğer eliyle saçımı okşadı. En nihayet beni bıraktı. "Shelley her şeyi anlattı. Ben de tam sana telefon etmek üzereydim" diyerek kahve makinesinin yanına gitti ve bir kapuçino hazırlamaya girişti. "Şu Richard olayı. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Kâğıt üzerinde Bill, Mortensen ve Brannigan'ın büyük ortağı olabilir. Uygulamada ise eğer ikimizden biri önemli bir iş üzerindeyse ve diğerinin yardımına ihtiyacımız varsa, eşit ortaklar olarak çalışırız. Daha doğrusu işe kim başlamışsa o patron olarak kalır. Ve bu olayda başı dertte olan benim sevgilim olduğu için iş benimdi.

Bill'in bana uzattığı köpüklü kahveyi alıp müşteri koltuklarından birine kendimi attım. "Ne yapabilirsin bilmiyorum" dedim. "Otomobili kimin çaldığını, uyuşturucunun kime ait olduğunu bulmak ve polislere bir yanlışlık yaptıklarını gösterecek sağlam bir dosya oluşturmak zorundayız. Yoksa Richard kodeste kalır, biz de masumların katledilmesini seyretmekten başka birşey yapamayız."

Bill karşıma oturdu. "Shelley" dedi omzunun üstünden, "telesekreteri aç, kendine bir espresso kap ve bizi düşüncelerle zenginleştir. Bu işte her beyne ihtiyacımız var."

Shelley söylenenleri ikiletmedi. Olmazsa olmaz not defterini dizine koyarak oturdu. Bill arkasına yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. "Tamam" dedi Bill. "İlk soru. Kaza mı yoksa planlı mı?"

Hemen, "Kaza" dedim.

Bill, "Neden bu kadar eminsin?" diye sordu.

Kahvemden bir yudum alarak bu kadar emin olmamın nedenlerini düşündüm. "Biri Richard'a ya da bana kasten tuzak kurmaya çalışsaydı ticari plaka takmaya zahmet etmezdi" dedim. "Otomobili üstündeki plakayla, Richard'ın görmemesi olanaksız bir yere bırakırdı. Herhangi bir zamanda ikimizden birinin otomobiline uyuşturucu koyabilecekken bu zahmet niye?"

Shelley başıyla onayladı ve "Benim aklıma çok fazla uyuşturucu konulmuş olması takıldı" dedi. "Aynı sonuca iki kilodan çok daha az uyuşturucuyla da ulaşabilirlerdi. Büyük uyuşturucu satıcıları hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama sırf tuzak kurmak için, satışından çok para kazanabilecekleri uyuşturucuları ziyan edeceklerini sanmam."

"Kaldı ki" diye ekledim, "Allah aşkına, kim Richard'a tuzak kurmak ister ki? Bazen onu öldürme isteği duyduğumu itiraf ediyorum ama ben özel bir durumum. Eski karısı bile onun önündeki yirmi yılını içeride geçirmesini istemez, bu kadar parayı saçmak istemesinden hiç söz etmiyorum bile... ne kadardı, iki yüz bin sterlin mi?"

Bill başını salladı. "Buna yakın" dedi.

"Eh, eski karısı bile ondan intikam almak için bu kadar para harcamazdı. Richard'ın onun geçimini sağlayacak parayı gönderdiğini biliyoruz. Ayrıca Richard araştırmacı gazeteci de değil. Yazdıklarını hakaret olarak kabul edecek ancak müzik

şirketi yöneticileri var ve onların eline iki kilo kokain geçerse hemen burunlarına çekerler, Richard'ın bagajına koymazlar." Sesim çatallaştı, aniden enerjim kalmadı. Bunun çözmem gereken herhangi bir iş olmadığını her seferinde dehşetle görüyordum. Önümdeki birkaç günde yapacaklarım hayatımı geri dönülmez biçimde değiştirecekti.

Neyse ki Bill bunun farkına varmadı. O sırada yeni bir sempati dalgasını daha kaldıramazdım sanırım. "Tamam. Kaza. Eşzamanlılık. İpuçları neler?"

Titrek bir sesle, "Neden birisi cevabını bilmediğim tek soruyu mutlaka sorar?" dedim.

Bill, "Richard'ın avukatı henüz polisten bir şey öğrenemedi mi?" diye sordu. "Bu arada avukatı kim?"

"Richard, Ruth'u aramış. Polislerin elinde bir şey varsa bile henüz aktarmadılar. Ama Ruth onu bu öğleden sonra aramamı söyledi." Köpükleri kahveye karıştırarak kahvenin renk değiştirmesini seyrettim.

"O halde elimizde ne var?"

"Pek fazla bir şey yok" diye itiraf etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Bill, bırak ikimizi, bir kişiyi bile meşgul edecek kadar ipucu yok."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Uyuşturucu Bölümü'nde kafasını ütüleyebilecek kadar iyi tanıdığım kimse yok. Yani geriye bir tek Della kalıyor."

Bill başını salladı. "Della, ben ve Shelley kadar yardım etmek isteyecektir."

"Öyle olmalı" dedim. Başdetektif Della Prentice suçluları hapse sokma konusunda bana büyük bir mesleki iyilik borçlu olmakla kalmıyordu, son birkaç ayda da arkadaş diyebileceğim birkaç kadının dahil olduğu küçük gruba girmişti. Eğer onun da desteğine güvenemeyeksem, yargı gücümü büyük bir tamirat için imalatçısına göndermem gerekirdi. "Aklıma gelen tek şey

kent merkezinde dolanarak ticari plakalı pahalı otomobillere bakmak.”

“Otomobillerini kaybetmişlerse mantıken başka birine ihtiyaç duyacaklarını var sayıyorsun. Uyuşturucu gitmiş olsa bile mi?”

“Elimdeki tek şey bu. Adamımızın, almaması gereken bir paket uyuşturucuyu kimin aldığını bulmak için ortalıkta dolaşacağını umut ediyorum. Ama bu bir kişilik bir iş, Bill. Bak, bana gece ya da gündüz sana ulaşabileceğim telefon numaralarını bırak. Söz veriyorum, bir şey bulursam ya da fazladan yardıma ihtiyacım olursa seni hemen arayacağım.”

“Gerçekten elimizdeki tek ipucu bu mu? Benden bir şey saklamadığına emin misin?” diye sordu kuşkuyla.

“İnan bana, Bill, yapabileceğin bir şey olduğunu düşünsem dizüstü çöküp yalvarırdım” dedim. Bunun ancak yarısı şakaydı.

“Peki, bakalım Della ne diyecek. Tamam takım, haydi artık biraz iş çıkartalım!” Shelley’nin masasına yürüdü. “Şurdaki bölümü, Shelley, raporun başına koyalım, daha etkileyici olabilir.”

Shelley gözlerini devirdi, ayağa kalktı, masasına doğru giderken, desteğini göstermek için kolumu hafifçe sıktı. Sandalyesine otururken “Bir bakayım Bill” dedi.

Kendi büroma geçerken Bill başını kaldırıp gülümsedi. Beni rahatlatmak içindi sanırım. Rahatlatmadı. Kapımı kapayıp sandalyenin üstüne külçe gibi düştüm. Bilgisayarımı açmak için elimi uzattım ama bunun bir anlamı olmadığını düşünüp vazgeçtim. Pencere pervazındaki sakız sardunyasının yaprakları boynunu bükmişti. Bitkilerle olan sorunlarımı bilen en iyi arkadaşım Alexis vermişti bu sardunyayı, ölmez bir bitki olduğunu düşünüyordu. Bitkinin yaklaşan ölümünü bir uğursuzluk olarak düşünmemeye çalışıp başımı çevirdim. Zaman geçiyordu ve içimde hazımsızlık gibi yanan karmakar-

şıklık duygusundan kurtulmak için kesin bir eyleme geçmeyi başaramamıştım.

"Kendine gel, Brannigan" diyerek telefonu kaldırdım. Hiç değilse işin en kötü kısmını yapabilirdim. Telefon açıldığında, "Andrew Broderick lütfen" dedim.

Bir an sonra tanıdık bir ses, "Buyrun, ben Broderick" dedi.

"Andrew, ben Kate Brannigan. Bir iyi, bir de kötü haberim var" dedim. "İyi haber otomobili hasarsız bulduk."

Andrew, "İşte bu harika" dedi, sesindeki şaşkınlık çok belirgindi. "Bunu nasıl başardın?"

"Ne yazık ki sırf şans eseri" dedim. "Kötü haber de şu, polis otomobile el koydu."

"Polis mi? Ama neden?"

İçimi çektim. "Biraz karışık bir konu, Andrew" dedim. Yılın 'olayları olduğundan hafif gösterme' yarışmasında Brannigan'ın sırası. Açıklamam bittikten sonra çok mutsuz bir müşterim vardı.

Andrew, "Bu kesinlikle olamaz" diye hırladı. "Şirketime ait bir otomobile el koyma hakkını nereden buluyorlar?"

"Büyük bir uyuşturucu davasında kanıt."

"Allahım" diye patladı. "O otomobili geri alamazsam, bu operasyon bana dolandırıcılık kadar pahalıya patlayacak. Bunu defterlere nasıl yansıtacağım?"

Buna verecek cevabım yoktu. Biraz özür diler gibi sesler çıkardım ve yapabileceğim en hızlı biçimde telefonu kapadım. Duvara bakarak Broderick işinin açıkta kalan bir ucunu hatırladım ve arkadaşım olan bir finans broker'ını aradım.

Josh Gilbert'la aramda bir anlaşma var: Josh benim için şüpheli kişilerin kredi denetimini yapar, ben de ona akşam yemeği ısmarlarım. Bize yardımcı olduğu öbür konularda hayli tuzlu ücretini öderiz.

Josh kent dışındaymış ama yardımcısı Julia oradaydı. Ona istediğimi açıklayınca, “Kolay iş” dedi. “Bugün yapacağıma söz veremem ama Salı günü öğle saatinde kesinlikle fakslayacağım. Olur mu?”

Öyle olması gerekirdi. Josh’un bana yaptığı tek parasız hizmet beni Başdetektif Della Prentice ile tanıştırmak olmuştu. Della’yı direkt hattından aradım. Della ikinci çalışta telefonu açtı. Gevrek bir sesle, “Ben Başdetektif Prentice” dedi.

“Della, ben Kate” dedim. Sesim bana bile yorgun geliyordu.

“Kate! Beni geri aradığın için teşekkürler” dedi.

“Anlayamadım. Bana ulaşmaya çalıştığını bilmiyordum” dedim, bir yandan da masamda görmediğim bir mesaj var mı diye kâğıtları karıştırdım.

“Bir saat kadar önce telesekreterine mesaj bıraktım. Richard’ın başına gelenleri duyunca, tek bir sözcüğüne bile inanmadığımı söylemek istedim.”

Boğazımda bir yumru hissettim, yutkunarak telefonun yanındaki kalem kutusuna dikkatimi yoğunlaştırdım. “Ben de” dedim. “Del, senin alanın olmadığını biliyorum ama bu işte alabileceğim bütün yardıma ihtiyacım var.”

“Söylemene gerek bile yok, Kate. Bak, olay bilgilerine ya da adli tıp bulgularına ulaşmak benim için kolay olmaz ama elimden geleni yapacağım” diye söz verdi.

“Teşekkür ederim. Ama bu arada kendi başını belaya da sokma” diye ekledim. Bize farklısını söylemek için reklama ne kadar para harcarsalarsa harcasınlar, gerçek polislerle bir biçimde ilişkisi olan herkes bunu bilir. Polislik hâlâ beyaz, ataerkil, aşırı hiyerarşik bir organizasyondur. Suçla mücadele etmeyi meslek olarak seçen kadınlar için hayat özellikle zordur.

“Sen beni merak etme. Ekipte kimlerin olduğunu öğrenir, tanıdığım var mı diye bakarım. Bu arada yardım edebileceğim belirgin bir şey var mı?”

"Uyuşturucuyla ilgili genel bilgilere ihtiyacım var. Ne kadar mal ortalıkta dolaşıyor, nerelerde bulunuyor, ardında kimler var, nasıl dağıtılıyor. Dedikodu da dahil olmak üzere her tür bilgi. Resmi bilgi değil tabii. Şansım var mı?"

"Bana birkaç saat tanı. Benimle yedide buluşabilir misin?"

Yüzümü ekşittim. "Ancak havaalanına gelebilirsen" dedim. "Karşılama gereken bir uçak var."

"Sorun değil."

"Hem de nasıl sorun! Uçağın içinde Richard'ın oğlu olacak. Babasının uyuşturucu suçuyla hapiste olduğunu da öğrenmemesi gerek."

Della, "Ah" dedi. Kısa bir yorumdu bu.

"Bundan çocuk bakımını paylaşmak istemediğini çıkarabilir miyim?"

"Doğru. Beni yok say. Bak, elimden geleni yapar ve seninle İç Hatlar, 1. Terminali'nde, kâfede buluşurum. Yediye çeyrek kala iyi mi?"

O kadar beklemek istemiyordum ama Della oyalanan insanlardan değildi. Yediye çeyrek kala buluşmak istiyorsa, ihtiyaç duyduğum bilgiyle birlikte beni görebileceği en erken saat yediye çeyrek kala demekti. "Öyleyse orada görüşürüz. Ha, bir şey daha. Uyuşturucuyla bir ilgisi var mı bilmiyorum ama otomobilde kelepçe takılmış küçük bir çocuğun Polaroid resmi vardı. Hırsızlardan biri tarafından düşürülmüş olmalı. Belki çevrene sorabilir, uyuşturucuyla da bağlantısı olan, küçük çocuklara meraklı birini bilip bilmediklerini öğrenebilirsin."

"Olabilir."

"Della?"

"Hımmmm?"

"Teşekkürler."

"Ne derler bilirsin. Yardıma ihtiyacı olan bir arkadaş..."

“Başa beladır” diye tamamladım cümleyi. “Görüşürüz.” Telefonu kapadım. En sonunda işler yürümeye başlamıştı.

Della’yla yaptığım konuşma bana sorunun kasten göz ardı ettiğim kısmını hatırlattı. Davy. Kendisi bir sorun olduğu için değil. Yalnızca ben sekiz yaşındayken de sekiz yaşındaki oğlanlarla iyi anlaşılamazdım ve büyüdükçe de değişmemiştim. Richard’a göre Davy üç yıllık evliliğinden kalan tek iyi şeydi ve eski karısı Angie, benimle birlikte olmaya devam ederse Richard’ın sahip olabileceği tek çocukla ilişkisini azaltmak için her yıl daha da kararlı bir hale geliyordu. Bu yüzden Davy’nin yarı yıl tatilinden kodesteki babasının acıklı hikâyesiyle geri dönmemesi gerekiyordu.

Çok hızlı söylediğiniz zaman kulağa kolay geliyordu bu. Ama Richard bir-iki gün içinde çıkmazsa çok karmaşık olacaktı. Richard’la ben bir-iki gün sürebilecek bir yalan kararlaştırmıştık. Bu süreden sonra işler karmaşıklaşacaktı. Davy babasının acil, hayatta yalnızca bir kez yakalanabilecek bir iş fırsatını değerlendirmek için yurtdışına gitmesi gerektiğine inansa bile Richard’ın eve dönmemesini açıklamak kolay olmayacaktı. Dünyanın bazı yerlerinde ulaşım savaş ve kıtlık nedeniyle fazla güvenilir olmayabilir ama ne yazık ki buraların büyük kısmında zaten önemli rock grupları bulunmaz. Her iki durumda da ister saatler, ister günler gereksin, ben ticari plakalı, son model otomobiller arayarak şehir sokaklarında dolaşırken, bebek bakıcılığı yapacak yardımcılara ihtiyacım olacaktı. Bunu yapacağına güvendiğim insanların sayısı da fazla değildi.

Telefonu tekrar kaldırıp Alexis Lee’nin büro numarasını tuşladım. Genç bir erkek sesi, “Chronicle suç masası” dedi.

“Alexis lütfen.”

Cevap alaycı bir, “Burada değil” oldu.

“Onunla acilen konuşmam gerek. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?” diye sorarken nezaketimi zorlukla

koruyabiliyordum. Büyükanнем Brannigan her zaman neza-
ketin pahalı bir şey olmadığını söylerdi. Ama o yuppie'liğin
özenilecek bir şey olduğunu düşünen, herkese aşağılayıcı bir
tavırla yaklaşmayı marifet sanan adamlarla konuşmak zorunda
kalmamıştı hiç.

"Bir haberle mi ilgili?" diye sordu adam. "Öyleyse bana
anlatabilirsiniz."

Dişlerimi sıkarak, "Pek değil" dedim. Oxford aksanımın
hemen pazar ağzına dönüştüğünü duyabiliyordum: "En azından
henüz değil. Çok meşgul bir insan olduğunuzu biliyorum ve
değerli zamanınızı almak istemem ama Alexis ile konuşmam
çok çok önemli. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Alaya alındıklarını bile fark etmeyecek kadar ya kötü
eğitim görmüş ya da çok kalın derili genç erkekler kuşağı var.
Telefondaki adam bir sosyoloji dersinde bu tipin mükemmel bir
örneği olarak gösterilebilirdi. "Öğle yemeğine çıktı" dedi.

"Nereye gittiğini biliyor muyuz?"

"Köri yapılan bir yere."

Bu kadarını öğrenmek yeterliydi. Rusholme'daki
Wilmslow Yolu'nda bir mil boyunca üç düzine köri restoranı
olabilir ama herkesin bir favorisi vardır. Alexis'in bugünlerdeki
seçimini çok iyi biliyordum. "Teşekkürler" dedim. "Noel
Baba'ya mektup yazarken seni hatırlayacağım."

Telefonu daha yerine koymadan koltuğumdan fırladım.
Beş adımda kapıya vardım ve ana büroya çıktım. "Shelley, ben
Altın Ganj'a gidiyorum. Böyle bir zamanda nasıl yemek
yiyebiliyorsun diye sen sormadan söyleyeyim, sakın sorma.
Sorma o kadar."

7

Altın Ganj'ın kapısından girdiğim anda tanrılar gözlerimi kör etseydi bile gene de Alexis'i bulmakta güçlük çekmezdim. İskoç viskisi ve nikotinin cilaladığı o şaşmaz Liverpool aksanı, kapıdan uzakta oturmasına rağmen restoranın hoparlörlerinden bangır bangır bağırان sitar sesini bile bastırıyordu neredeyse. Sesinin yüksek tonu onun çalışmadığını, yalnızca herzamanki gibi karşısındakine gösteriş yaptığını söylüyordu. Bağlantılarından biriyle olduğu zaman ses düzeyi M15'in bile saptamakta zorluk çekeceği derecede kısılır. Masasına doğru yürüdüm.

Alexis iki adım atmıştım ki beni gördü ama konuşmasında bunu gösteren bir kesilme olmadı. Ben yaklaşırken durmam için bir parmağını kaldırdı, "Bir dakika, Kate, hikâyede çok önemli bir noktadayım" demek için hikâyesini kesti. Karşısındaki kadına dönüp, "Thomas Wynn Ellis, iyi bir Gal adı, öyle düşünürdün, değil mi?" diye sordu. "Kadının Gallilere bayıldığını falan söylemiyorum ama hiç değilse adamın İngilizce konuşma ihtimali hayli yüksek diye düşünmüştür, değil mi? Bu yüzden gerekli bütün formları doldurur ve sırt ağırlarına bir çözüm bulması için adamdan randevu alır. Doktorun odasına girince bir de ne görsün? Karaçi'den yeni gelmiş Dr. Thomas Wynn Ellis, bir Hristiyan yetim yurdunda yetişmiş, sütlü çukulata renginde! Kadında şafak atmış tabii!"

Alexis'in arkadaşı kıkırdadı. Ben gülünecek bir şey bulamadım, Alexis'in, iş arkadaşlarının ırkçılığıyla alay ettiğini daha önce duymuştum ama gülemememin nedeni bu değildi. Masaya oturdum. Neyse ki epeyce kahve içmişlerdi. Bırakın yemeyi, körili bir masaya oturabileceğimi bile sanmıyordum. Masadaki genç kadını tanımadım ama Alexis beni uzun süre

karanlıkta bırakmadı. “Kate, seni Polly Patrick’le tanıştırayım, üniversitede yeni bir işe başlamak üzere, dizi saldırganların psikolojik profili üzerine bir araştırma yapıyor. Polly, bu en iyi arkadaşım ÖD Kate Brannigan.”

Polly ilgilenmiş görünüyordu. Suratımı astım. Bundan sonra gelecek soruyu biliyordum. Polly, “Özel detektif misiniz?” diye sordu.

Alexis yapacağı şakayı ağzında tutamadan, “Hayır” diye araya girdi. “Kate Örnek Danışman’dır!” Alexis neşeyle kıkırdadı. Başka biri olsa sınırlandırdım ama Alexis’in mizah anlayışı o kadar çocuksu bir masumiyet taşıyor ki nasılsa öfkelenendirici değil, eğlendirici olmayı başarıyor.

Bu kez hafifçe gülümseyebildim. “Gerçekten de özel detektifim. Bir arasizinle yaptığınız işle ilgili konuşmaktan çok memnun olurum.”

Polly, “Tamam” dedi. Psikologlarda pek kolay bulunmayan bir özellik ama Polly’de bazı insani yetenekler vardı, çünkü leb demeden leblebiyi anlamıştı. “Ama başka bir zamana bırakmamız gerekecek. Hemen gitmek zorundayım. Belki üçümüz yakında bir öğle yemeği yiyebiliriz.”

Bildik veda konuşmaları yapıp çok-yakında-biraraya-gelelim sesleri çıkardıktan birkaç dakika sonra Polly bir anı olarak kalmıştı. Alexis vedalar sırasında taze kahve istemişti. Sigara yakıp koltuğuna otururken ben de kahvemim köpüğüne baktım. Alexis, “Peki, Sherlock” dedi. “Sorun nedir?”

Ondan arkadaşlığımızın sınırlarını test edecek bir şey istemek üzere olduğumu hatırladım. Ama o da son kez benden bir iyilik istediğinde neredeyse öldürülüyordum, yani kendimi çok fazla yiyip bitirmeme gerek yoktu. Derin bir soluk alarak, “Seninle önemli bir şey konuşmam gerekiyor” dedim. “Kişisel bir şey, zor ve gayri resmi. Yapabilir misin?”

“Arkadaş değil miyiz?”

“Evet ve bu iş de aslan payını gerektiriyor.”

Alexis, "Tamam, kızım, dökül bakalım" dedi. Benimkinden ancak biraz küçük bir omuz çantasını açarak küçük ses alıcısının düğmesine gösterişli bir biçimde bastı. "Sırtın bende güvende olur."

Her zamanki dostça atışmamıza güçsüz bir göndermede bulunarak, "Bu cümle neden beni hep dehşete düşürüyor dersin?" dedim.

Alexis elini gür mü gür siyah saçlarının arasında gezdirdi. Solgun teni, gözlerinin altındaki koyu renk halkalarla birleşince, Francis Ford Coppola filmindeki Dracula'nun kurbanlarından birine benzediğini düşünüyorum bazen. "Aman, KB, yapabileceğinin en iyisi buysa, gerçekten çok ciddi bir şey oluyor demek" dedi. "Haydi kızım, dökül artık."

"Richard tutuklandı" dedim. "Bagajında, orda bulunması gereken iki kilo uyuşturucu bulunan, çalıntı bir otomobil kullanıyordu."

Alexis bana bakakaldı. Yanan sigarasını bile fark etmedi. Her şeyi görüp geçirmiş insanlar da sarsılabilir. Sonunda, "İş peşindesin demek" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Keşke olsaydım" dedim. Bütün hikâyeyi anlattım. Anlatması uzun sürmedi. Bu arada Alexis sürekli başını inanmazlıkla sallıyor, onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi sigara üstüne sigara içiyordu. Ben hızla anlatırken Alexis de başını Wimbledon seyircisiymiş gibi sallayarak baca gibi tütüyordu.

Sonunda, "Bu ancak Richard'ın başına gelebilirdi" dedi. "Bunu nasıl becermiş? Zavallı adam!" Alexis'le Richard, birbirinden hiç hoşlanmıyorlarmış oyununu oynarlar. Bunun bir oyun olduğunu benim bilmemem gerekir; Alexis'in ona gerçekten sevgi duyduğunu anlamama izin vermesi, işlerin gerçekten kötü olduğunun işaretidir. "Çevreyi bir soruşturmamı, sokakta neler döndüğüne bakmamı istediğini çıkarıyorum bundan."

"Kendini riske atmanı istemiyorum" dedim. Bunda da samimiydım. "Bu şehirdeki uyuşturucu patronlarının en küçük bir kışkırtmada seni havaya uçuracağını benim kadar sen de biliyorsun. Kimsenin nasırına basma, lütfen. Richard'dan sonra bir de senin için vicdan azabı çekmek istemiyorum. Benim istediğim daha pratik bir iş." Davy'nin gelmek üzere olduğu haberini patlattım.

"Elbette yardım ederiz. Davy'yi severim. Eğlenceli çocuk. Kaldı ki Chris'le bana haftasonu çalışmaktan vazgeçip biraz kıkırdama bahanesi veriyor." Alexis ve mimar kız arkadaşı Chris kendi-evini-kendin-yap grubundalar. Yani gündüz boş zamanlarının büyük kısmını tehlikeli tahta plakalar üzerinde çimento dolu el arabalarını iterek geçiriyorlar. Bir düzine insan bir arazi satın aldılar, Chris de evlerin mimari planını çizdi ve karşılığında diğerlerinin su tesisatı, elektrik, tuğla ve çatı işleri gibi egzotik alanlardaki becerilerinden yararlandılar. Bu benim için cehennem gibi bir şey ama onlar bunu seviyor, gerçi zaman zaman başka işlerle uğraşma fırsatını da kullanmayacak kadar saplantılı değiller. Davy ile ilgilenmenin hoşlarına gideceğini biliyordum; inşaat alanından kaçmanın neden olacağı her tür suçluluk duygusunu yok edecek kadar 'iyilikseverlik' unsuru vardı.

Alexis'in umutlarımı doğrulamasını duymak dudaklarıma samimi bir gülümseme kondurdu neredeyse. "Yani bu gece sekizde evde olabilir misin?"

Alexis kaşlarını çatı. "Bu gece olamam. Bilgi verecek biriyle akşam yemeğine çıkacağım."

"Randevuyu erteleme şansı yok mu?"

"Kusura bakma Kate. Adam kentte yalnızca birkaç gün kalacak." Sigarasını söndürüp ağzındaki kötü tadı kahve içerek giderdi. Açıklamak zorunda hissetmiş olmalı ki, ben cevap vermeyince konuşmayı sürdürdü: "Onunla aynı üniversitede okuduk, sonraki yıllarda da ilişkimizi koruduk. Gümrük'te epey üst düzeyde bir eleman. Her neyse, bir brifinge katılmak

üzere Manchester'a geldi. Anlaşılan ortalıkta yoğun bir çocuk pornosu dergi ve video dağıtımı var, gerçekten sıkı bir faaliyet. Kaynağın Kuzeybatı'da olduğunu düşünüyorlar. Buna inanabiliyor musun? Bu pisliği Amsterdam ve Danimarka'ya biz ihraç ediyoruz, bu kadar ciddi yani. Bu nedenle dostum Barney mavi üniformalılara ne aramaları gerektiğini anlatmak için buraya geldi, ben de ona yemek ısmarlama sözü verdim. Üzgünüm Kate ama editöre Pazartesi gazetesinde bir kampanya başlatmak için malzeme toplamaya söz verdim."

Omuzlarımı silktim. "Dert etme. Bu gece için birini bulurum, sen de boş olacağın zamanı ayarlarsın."

"Sakın birini arama. Chris bu gece gelir. Geleceğinden eminim. Bu gece için bütün planı pembe dizilerin önüne oturmak ve köpüklü bir banyo yapmak. Konuşan tuğlan yanında mı?" Alexis elini uzattı, ben de ona cep telefonumu verdim. Body Shop'tan seçtiğim köpükler ve *Coronation Street*'le bir gece geçirmeye karar vermişken Richard bana bebek bakıcılığı önerse hiç de heyecanlanmayacağımı düşünmeden edemedim.

"İyi misin sevgilim?" Alexis konuşmaya başladı. "Dinle, Kate'in bu gece senin bedenine ihtiyacı var... Hayır kızım, o kadar da şanslı değilsin. Hayır, ufak bir kriz durumu var, bilirsin. Sana sonra anlatırım. Richard'ın evinde Davy'ye bakacak, güvенеbileceği birine ihtiyacı var... Sekiz, dedi, olur mu?.. Sevgilim, cennette ödülünü alacaksın. Altıda evde görüşürüz. Ben de seni seviyorum." Alexis kurumlu bir havayla "end" düğmesine bastı. "Oldu. Eve girmesi için ona senin evin bende duran anahtarını vereceğim." Telefonu kapadı ve bana geri verdi.

"Çok teşekkür ederim." Bunda gerçekten samimiydim. Richard'ı hapisten çıkarmadan önce bütün dost rezervimi tüketmeyeceğimi umuyordum. "Bir şey daha, porno uzmanıyla sohbet ederken ona uyuşturucuyla da bir bağlantı olup olmadığını sorabilir misin?"

Alexis, "Neden soruyorsun?" dedi. Kahverengi gözleri birden parladı.

Homurdandım. "Bu bir hikâye değil, bana güven. Yalnızca Richard'ın olayına karışan insanlardan birinin fedofiliyle bir ilgisi olabilir."

Alexis, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu. *Chronicle*'ın ön sayfasındaki köşesini süsleyecek bir hikâye kaçırmış olabileceğinden kuşkulanıyordu.

"Sana söylemek zalimlik olur" dedim. "Kullanamayacağın için üzüldüğünle kalırsın."

Alexis başını salladı, ağzının köşesinde acıklı bir gülümseme belirdi. "Beni çok iyi tanıyorsun kızım."

Altın Ganj'ın dışındaki kaldırımda durup, Alexis'in otomobilinin tehlikeli bir U dönüşüyle yola çıkışını izledim. Hava egzost gazı ve köri kokusuyla ağırlaşmıştı. Gökyüzü karanlık ve kasvetliydi. Uzaklardan polis araçlarının ve ambulansların siren sesleri, yakınlardaki bir otomobilin alarm sesine karışıyordu. Otomobilimi bıraktığım yan sokağın köşesini dönünce alarm sesleri birden yükseldi. Ellerinde kordonsuz bir matkap, iki siyah oğlanın ilgi odağının benim otomobilim olduğunu kavramam bir-iki saniye sürdü.

Hiç düşünmeden koşmaya başlayarak, "Hey, piç kuruları" diye bağırdım.

Oğlanlar başlarını kaldırdılar, yüzlerinde tereddüt vardı. Durumu tartıp kaçmaya karar vermeleri yalnızca bir saniye sürdü. Karanlık basmış olsaydı, herhalde cesaretlerini toplar ve oto kasetçalarını üzerindeki haklarını ellerinden almaya cesaret ettiğim için beni güzelce tekmelemeye kalkarlardı. Ne iyi olurdu! İçimde birikmiş o kadar çok öfke vardı ki, onlara Thai boksı becerilerimi, yalnızca formumu korumak için geliştirmediğimi gösterme şansını bulurdum.

Otomobilin yanına vardığımda oğlanlar köşeyi dönmüşlerdi. Kilidin ezilmiş metali artık anahtarı hep zorlayacaktı. Alarm cıyıklamasını susturan düğmeye bastım. İçimi çekerek kapıyı açtım ve içeri girdim. Kilidi değiştirmek, yararlı bir biçimde kullanamadığım saatlerimden birini öldürebilirdi hiç değilse. Motoru çalıştırmadan önce tamirci Elfreni'ni aradım, sorun çıkmadan Beetle'ı çekip çekmediğini sordum ve yeni bir sürücü kapısı kilidine ihtiyacım olduğunu söyledim. Böylece, Elfreni parçayı bulmaya uğraşırken, dükkânında durmak ve telefonlarını yanıtlamak zorunda kalmayacaktım.

Soldan Oxford Sokağı'na döndüm ve şehir merkezinden uzaklaştım. Birkaç dakika içinde köri bölgesinden çıkmış, dosdoğru üniversite ve öğrenci yurtları bölgesine girmiştım. Kasetçaların kaseti çıkaran düğmesine bastım. Güle güle Julia Fordham. Şu anda dokunaklı sözlerle ihtiyacım yoktu. Kasetleri karıştırarak Pet Shop Boys'un *Discography*'sini taktım. Mükemmel. Duygusal içeriği sıfırın altında olan müziğin yeknesak ritmi beni sürüklüyordu. Wilbraham Yolu ışıklarında Kingsway'den Heaton Mersey'e geçtim. Elfreni, burada, perişan görünümlü apartmanların ardında iki tamirhane işletiyor. Dennis'in arkadaşı olan Elfreni, birkaç yıldır Mortensen ve Brannigan'ın da tamircisidir. Günahları nedeniyle Richard'ın Beetle'ına da bakar. Ona Elfreni denmesinin nedeni, eskiden silahlı soygunlarda şoförlük yapması ve yakın takipte 180 derece, el freni-çekili dönüşlerde uzmanlaşmış olmasıydı. Seksenlerin başında altı ay içerde kaldı ve ondan beri de uslandı. Yani, yalnızca bir parça. Ara sıra.

Elfreni'nin iki garajından birinde bir Volkswagen Golf vardı. Otomobilimi park ederken Elfreni, Golf'ün kaputunun altından çıktı. Adsız soygun sürücüsü rolüne daha az uygun birini düşünmek çok zor. Elfreni'nin arapsaçı gibi parlak kıvılcıklar ve üzgün bir palyaço gibi yüzü var. Polislerin kimlik tespitinde hiç şansı olmazdı. Elfreni, ellerini tulumuna sildi ve gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünmesine neden olan bir biçimde güldü.

“Piç kuruları seni mi buldu?” diyerek selamladı beni.”

“Kasetçaları kurtarmak için tam zamanında yakaladım” diyerek otomobilden çıktım, kapıyı arkamdan açık bıraktım.

“Bu da seni daha fazla masraftan kurtardı. Oğlan çok yakında kilitle döner.” Elfreni kapıyı iyice inceledi. “Aslında temiz iş.”

“Beetle’la ilgili bir sorun falan çıktı mı?”

Elfreni başını iki yana salladı. “Yok, bir şey çıkmadı. Evin dışına bıraktım, anahtarları mektup kutusuna attım. Bay Müzik kent dışında, değil mi?” Siyah bir delikanlının dağ bisikletiyle garaja gelmesiyle yalan söylemekten kurtuldum. Elfreni, “Tamam mı, Dobbo?” diye seslendi.

Oğlan bisikletini hafifçe havaya kaldırarak durdurdu. “Tamamdır” diye cevap verdi. Güzel bir deri sırt çantasını, omuzlarını silkerek indirdi ve içinden Peugeot için yeni bir kilit takımı çıkardı. Takımı Elfreni’ne verdi, bana şaşırtıcı derecede düşük gelen bir fiyat söyledi ve üstüne teslimat için on papel daha koydu. Elfreni arka cebinden bir cüzdan çıkarak nakit para verdi. Oğlan parayı deri çantasına koyup bisikletiyle uzaklaştı. Köşeyi dönerken durdu ve cep telefonuna benzeyen bir şey çıkardı. On dördünden gün almamışa benziyordu.

“Üstüne alınma Elfreni ama bu parçalar çalıntı falan değil, değil mi?” Böyle fazla titiz küçük hanımefendi rolünden nefret ediyorum ama çalıntı parçalar eklenmiş bir otomobille yakalanmayı da kaldıramam.

Elfreni başını iki yana salladı. “Yok. Dobbo ve arkadaşları Manchester’da hurdacılarla anlaşmalı çalışıyor. Ekonomik durgunluğun ürünleri. Ortada fazla uyuşturucu yok, kentte dört dönmelerini sağlayacak fazla para da yok, bu yüzden Dobbo ve birkaç arkadaşı kötü işlerde kazandıklarının bir kısmını bir bilgisayara yatırmışlar. İçlerinden biri her sabah bilgisayar kayıtlarında hurdacıları kontrol edip yeni gelen parçaları

giriyorlar. Sonra benim gibi müşteriler bir parçaya ihtiyaç duyunca onları arıyor. Delikanlılar hangi hurdacıdan bulabileceklerine bakıp bisikletli oğlanlardan birini gönderiyor. İyi iş, ha?”

“Mükemmel.” Elfreni’nin otomobil kapısından kilidin parçalarını çıkarmasını seyrettim. “Elfreni, uyuşturucu işinde, malı, çalıntı otomobillerde taşıyan birini tanıyor musun?”

Elfreni homurdandı. “Bana başka bir soru sor. Bu kentte uyuşturucuyla ilgili kimseyi tanımamaya çalışıyorum. Adamın dediği gibi, biraz bilgi çok tehlikelidir.” Elfreni içerdeyken A seviyesinde İngiliz Edebiyatı çalışmıştı. Kim, cezaevinin insanı değiştirmediğini söyleyebilir?

“Tamam. Ticari plakalar nereden bulunur?”

“Yani yasal olmayan insanlardan mı söz ediyoruz?”

“Sana neden yasal insanları sorayım?”

Elfreni tekrar homurdandı. “Arka sokaklardaki atölyelerden bulamazsın. Bu plakaları yalnızca Ulaştırma Bakanlığı yapar, rakamlar normal plakaların tersine metale kalıpla basılır. Yalvararak alabilirsin, ödünç alabilirsin ya da çalmak zorundasın. Ortalıkta fazla ticari plaka yok. Bir tamirciden ya da yoldaki bir araçtan çalabilirsin, gerçi bu durumda çalındığı rapor edilir ve bir mil bile gidemezsin. Bir nakliye şoföründen ödünç ya da satın alırsın. En iyi yol, biraz karanlık bir tamirciden ödünç almaktır. Neden, ticari plakaya ihtiyacın mı var?”

Elfreni, kendi masum, ben haydutmuşum gibi davranmaktan hoşlanır. Ama o anda bu oyunu oynayacak ruh halinde değildim. “Hayır” dedim. “Ama sanırım birilerini bu plakalardan yoksun bırakabilirim.”

“O halde nerede kullandığına dikkat etsen iyi olur.”

“Neden?”

“Çünkü başın belaya girer, işte bunun için. Trafik polisleri

ticari plaka kullananlara hep dikkat ederler. Otoyolda pek değil ama şehir iindeysen. Gösteri, eğitim ya da teslimat dışında bir işte kullanıldıklarını dışınurlerse seni hemen durdururlar. Yani iyi bir hikâye uydurman iyi olur.”

Bunu ğrendiğime memnun olmuştum. Bu haftasonu trafik bölümüne gidip sohbet etmek için uygun değildi sanırım.

8

Ruth bir müvekkiliyle konuşurken bekleme salonunda bir saat kadar odayı arşınladım. Uyusam daha yararlı olurdu. Longsight hapisханesindeki akıl almaz davranışım için büyük bir papara yedikten sonra, Ruth'un karmakarışık masasının iki yanından üzüntüyle bakiştık. Birbirimize verecek bilgimiz yoktu. Ruth, "Olayı araştıran polislerin Richard'ın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadıklarından şüpheleniyorum" dedi. "Otomobil hırsızları konusunda bir ipucu yok. Ama tabii otomobil hırsızlarının varlığına da inanmıyorlar aslında" diye ekledi alayla. "Tek şansımız Richard'la senin aranda şimdiye kadar bir bağlantı kurmamış olmamaları. Hiç değilse müdür, erteleme fikrini kabul etmeye hazır, hernekadar bunu, ben istediğim için değil de ekibi için daha iyi olacağını düşünerek yapacağını söylüyor."

Ayağa kalktım. "Sanırım bu doğru yönde bir adım. Bir şey bulur bulmaz seni ararım" dedim.

Sokağa çıktığımda şehri her zamanki gibi buldum. Deansgate ve Barton Pasajı'nın Viktoryan cam kubbeli zerafetinden geçip, St. Ann's Alanı'ndaki butiklerin çevresinde dolanan alışverişçilerin arasına daldım. Sanki kimse Kraliyet Borsası'nın çevresinde dolananlara bugünün bir bayram günü olmadığını söylememişti. Neşeli kalabalık, beni alana ve Cross Sokağı'na doğru ite ite ilerliyordu. Otomobili Nat West kıyısının arka tarafındaki park yerine bırakmıştım, ceza kesilmediğini görünce şaşırdım. Bugün ilk kez güzel bir şey olmuştu. Bunu bir uğursuzluk olarak yorumlamam gerekiyordu.

Eve dönünce Richard'ın telesekreterinde birkaç mesaj dinledim. Âcil olanları arayarak Richard'ın hemen şehir dışına çıkmak zorunda kaldığını ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını söyledim. Ajandasına da bakarak önümüzdeki

haftanın başında yapacağı birkaç röportajı iptal ettim. Neyse ki Davy'nin gelişi nedeniyle fazla plan yapmamıştı. Allah bilir, bu haftanın dergi yazısını nasıl yazacaktı? Doğrusunu söylemek gerekirse bu endişelerimin en önemsiziydi.

Manchester'ın işe gidiş ve çıkış saatlerinin tıkanıklığı diğer saatlere de yayılmışa benziyordu. Bu kente ilk taşındığımda sabah ve akşam net doksan dakika sürerdi. Şimdi akşam üstü dörtte başlıyor ve yedi buçuğa kadar sürüyor. Cuma günleri ise tam bir felaket oluyor. Geniş Princess Parkway otoyolunda bile üçüncü vitese geçmek zordu. Havaalanına varınca büyük bir rahatlama hissettim. O kadar kötüydü yani.

Buluşmamıza on dakika erken gelmişim ama Della iç hatlar terminalinde kahvesiyle oturuyordu bile. Otomatik kapılardan içeri girince Della başını *Evening Chronicle*'dan kaldırdı. O uzaklıktan bile koyu yeşil gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Yeterince yakınına gelince ayağa fırlayıp beni kucakladı. Sonra hafifçe bir iskemleye doğru iterek, "Zavalılık" dedi. Bu kadar sempati çok fazlaydı. Gözlerimdeki yaşları gören Della omzuma beceriksizce vurup "Bir saniye, sana kahve alayım" dedi.

Della geri döndüğünde ben tekrar Philip Marlowe kadar katı olmuşum. "Saçların hoşuma gitti" dedim. Normal olarak kalın bir örgü halinde duran parlak kestane rengi saçları geniş, süet bir bantla omuzlarına yayılmıştı.

"Teşekkürler." Yüzünü kırıştırdı. "Kırk yaşındaki bir bankeri etkiler mi sence?"

"İş mi, keyif mi?"

"O keyif diye düşünüyor, ben iş olduğundan şüphe ediyorum." Başdetektif Della Prentice, Bölgesel Adli Suçlar Bölümü dolandırıcılık Masası'nın operasyon şefidir. Cambridge mezunudur ve bunun düşündürdüğü bütün sosyal becerilere sahiptir; yani gözüne, pis işlere bulaşmış bir işadamını kestirdiği

zaman, adam işiyle bu kadar ilgilenen bu çekici kadını polisten çok bir şirket için çalışan kelle avcısı olarak düşünür herhalde. Della'nın bir keresinde içini çekerek açıkladığı gibi sorun, en iyi dolandırıcıların çoğunlukla en çekici erkekler olması.

"Asla aklımızı kaybetmeyiz, ha?" diye ona takıldım.

Della, "Elinde ilginç bir solucan kutusu olduğundan kuşkulandığımız insanlarla değil" dedi. "Beni yemeğe, On Dokuz Basamak'a götürüyor olsa bile." Bir an bir kıskançlık dalgası geldi geçti. Richard daima yalnızca Çin yemeği yemek istediği için Manchester'daki en iyi balık lokantasına gitme şansı sık sık elime geçmez. Della düşüncelerimi okurmuş gibi, "Ama benim sorunlarımı bırakalım. Richard'dan yeni bir haber var mı?"

"En küçük bir şey bile yok. Kendimi o kadar âciz hissediyorum ki. Peşinden gidebileceğim tek bir ipucu bile yok. Sende de bir şey olduğunu sanmam" dedim kös kös.

Della eski külüstür Zippo'suyla bir sigara yakarken dikkatle, "Biz... eee, evet ve hayır" dedi.

Kesilmeyen trafik cezası bir uğursuzluk işaretiydi işte! "Evet, seni dinliyorum" dedim.

"Richard'ın otomobilinde araştırma yapan parmak izi uzmanı, sigorta poliçeleri üzerinde çalışırken bir süre benim yanımda çalışmıştı ve iyi arkadaş olmuştuk. Onu öğle yemeğine çıkardım."

"Ne buldu?" diye sordum.

"Ne bulmadığı daha önemli. Biraz temkinli konuştu. Anlaşılabilir bir şey bu, çünkü bütün parmak izlerini ayrıntıyla analiz edecek vakti henüz olmamış. Ama öyle görünüyor ki Richard'ın parmak izleri bekleyebileceğin her yerde var: Kapı kolu, vites, direksiyon, kasetçalardaki kaset. Ama bagajda ya da uyuşturucunun bulunduğu torbada onun parmak izi yok. Daha doğrusu, tek bir parmak izi bile yok. Yalnızca şeffaf eldivenlerin neden olacağı yüzey sürtünmeleri var. Ve ne Richard'ın

üzerinde ne de otomobilde eldiven var.” Della tereddütle gülümsedi, ben de karşılık verdim.

“Bugün duyduğum ilk iyi haberin bu olduğunu biliyor musun?”

Della özür diler gibiydi. “Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama hiç değilse bir başlangıç. Daha fazla şey öğrenirsem haber veririm. Şimdi, öbürüne gelelim. Bana çok şey borçlusun Kate, Batı Yorkshire dolandırıcılık masasından ayrılırken, kibirli, ayrımcı Yorkshire’lı erkeklerle bir daha asla içki içmek zorunda kalmayacağımı düşünmüştüm. Bugün, Pennines’in yanlış tarafında sürgündeyken daha da kötüleştiklerini keşfettim. Uyuşturucu Masası’ndan Detektif Geoff Turnbull’a göre benim gibi hoş bir kadının uyuşturucuyla ilgilenmesi anlaşılır bir şeymiş! Boşanmadan önce çocuk doğrurarak kadınlık rolümü yerine getirmemiş olsam bile, yaşitlarımın bluğ çağında çocukları varmış, bu yaşlarda uyuşturucu kullanımı çok yaygın olduğu için benim, özellikle bu konudaki ilgi ve hassasiyetimi anlayabiliyormuş!” Della bunları dişlerini sıkarak söyledi.

“Ah canım” dedim. “Peki, onu yoğun bakımdan ne zaman çıkaracaklar? Soprano arayan bir koro biliyorum.”

Della dudak bükerek güldü. “Adam saçma sapan fikirlerini paylaştıktan sonra gerçekten de ilginç bir takım bilgiler verdi. Uyuşturucu bu ülkeye ilk girdiğinde görece küçük miktarlarda ve çok belirli bölgelerdeymiş. Yalnızca bir avuç dolusu insanın uyuşturucu ithal edip dağıttığı düşünülüyor, uyuşturucunun varlığı bile endişe yaratacak bir şey olmasına rağmen yaygınlık düzeyi ciddi bir kaygıya neden olmamış. Ama son birkaç ayda küçük miktarlarda uyuşturucu hiç alışılmadık maddelerle birlikte ülkenin dört bir yanında ortaya çıkarılmış. Asıl kaygı uyandıran şey, bu bulguların rutin operasyonlarda görülmesi.” Della benim konuşmamı bekleyerek sustu.

Ne söylememi istediğini bilmiyordum. “Neden bu kadar kaygı verici?” diye sordum.

"Bulmayı hiç beklemedikleri yerlerde çıkıyor. Operasyonlar başka bir şeye yönelik, diyelim Ecstasy ya da eroin ve adamlar küçük ama dikkate değer miktarda kokain de buluyorlar. Belli bir bölgeyle sınırlı da değil, her yere yayılmış durumda." Della ciddi görünüyordu. Nedenini anlayabiliyordum. Hiç beklenmedik anda küçük miktarlar bulunuyorsa, bunların çok büyük bir buzdağının yalnızca tepesi olma ihtimali yüksekti.

"Belirli bir coğrafi dağılım var mı?" diye sordum.

"Neredeyse bütün ülke. Ama en yüksek dağılım suç bölgelerinde."

"Ne demek yani?"

"Yarı yarıya gidilmeyecek türde yerler. Kentin içlerindeki yıkık evler, hem şehirlerde hem de büyük kasabalarda yerleşim yeri dışı siteler. Gençlerin okulu bırakıp yöredeki sanayi yerlerinde çalışmaya başladığı, geleneksel işçi sınıfı bölgeleri. Ama artık yeni sanayi alanları olmadığı için gençler dosdoğru yardım kuyruğuna giriyor, içki ve uyuşturucu alışkanlığı kazanıyor ve bunlarla birlikte küçük suçlar da işliyorlar." Della sigarasını öfkeyle söndürdü.

"Bahse girerim senin Yokshire'lı detektifin bunu böyle ifade etmemiştir" dedim.

Della alaylı bir biçimde, "Nasıl da tahmin ettin" dedi. "Her neyse, asıl önemli olan elimizde bir uyuşturucu salgın hastalığı var gibi görünüyor. Bu uyuşturucuyu her kim satıyorsa çok etkili bir dağıtım ağı olduğundan şüpheleniyorlar."

Bu, Posta İdaresini ekarte etmiş oluyordu. "Richard'ın bunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorlar."

"Bunu sormadım. Ama açık ki onun ter dökmeye geçecek kadar önemli olduğunu düşünüyorlar." Della içini çekti. "İş iyi görünmüyor Kate, bunu söylemek zorundayım."

Başımı salladım. Bana bunu söylemesi gerekmiyordu. "Nereden başlayacağıma dair bir önerin var mı?"

Della bana baktı. Yeşil gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Bana bunun için teşekkür etmeyeceksin ama senin bu işe hiç bir biçimde karışmaman gerektiğini düşünüyorum. Bunlar tehlikeli insanlar. Bir tür tehdit oluşturduğunu düşünürlerse seni öldürürler.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Elimde başka ne seçenek var, Della? Gerçek suçluları parmaklıkların ardına attıramazsam onlar Richard’ı öldürecekler. Uyuşturucuyu kimin aldığını öğrenir öğrenmez bunu yapacaklarını biliyorsun. Bunu yapmak zorundalar, yoksa kentteki her iki satıcıdan biri adamları dolandırabileceğini düşünür.” Kahvemi bitirdim. Papatya çayı içmeliydim. İhtiyaç duyduğum en son şey daha da uyarılmaktı.

“Polaroid’i sorma şansını buldun mu?” Öbür sinir bozucu şeylerden kaçınmak için her şeyi yapabiliydim.

“Bu bölümdeki bir kadın detektifle konuştum. Kadın aklına kimsenin gelmediğini ama soracağını söyledi. Ancak Richard’ın davasına bakan detektif bu resimle özellikle ilgilenmiyor, herhalde bunun nedeni resmin tek başına teknik olarak müstehcen olmaması.” Della bir sigara daha yaktı ama başka bir şey söyleyemeden İç Hatlar kapısından insanlar akmaya başladı. Zor toplantılardan sonra ağır mı ağır görünen evrak çantalarını kavramış takım elbiseli erkeklerin çokluğuna bakılırsa Londra uçağı gelmişti. Ayağa kalktım. “Sanırım bu Davy’nin uçağı” dedim.

Della hemen yanıma geldi. Beni çabucak kucakladıktan sonra küçük bir çocukla karşılaşmayacağından emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı. “Teması kaybetmeyelim” dedi. “Bir şey duyarsam seni ararım.” Sonra gitti.

İlk kalabalık dindikten sonra geriye bagajlarını beklemesi gerekenler kaldı. Bana çok uzun geleri bir süreden sonra çift kanatlı kapı açıldı, küçük bir çanta taşıyan, British Airways üniformalı bir kadın çıktı. Yanında Davy yürüyordu. Bir

sonraki Spielberg filminde kukla rolünü kapmak için sınava çıkmış gibiydi, saçları alnında hopluyordu, kahverengi gözleri heyecanla bakıyordu. Son gelişinde babasıyla seçtiği bir giysiyi giymişti gururla ve Richard'ın ona ABD'ye yaptığı yolculuğundan gönderdiği New York Mets montu üstündeydi. Mont küçük vücuduna hâlâ büyük geliyordu. Bir an şaşırarak, sonra hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle baktı. Tekrar etrafa bakındı, sonra Richard'ın gerçekten orada olmadığını anlayınca bana tereddütle el salladı ve hafifçe gülümsedi. Yüreğim sıkıştı. Davy açısından kesinlikle babasının yerini tutacak biri değildim. Sanki bunun doğrulanmasına ihtiyacım vardı.

Beklediğimden çok daha iyi geçti. Park yerine giderken Davy'ye Richard'la kararlaştırdığımız yalanı söyledim. Babası Bosna'daydı; aniden gitmek zorunda kalmıştı, çünkü Bob Geldof'un bir tür, Bosna'ya Yardım konseri düzenlemek için orada olduğuna dair gizli bir duyum almıştı. Açıklamamı bitirdikten sonra buna neredeyse kendim de inanacaktım. Davy haberi büyük bir soğukkanlılıkla karşıladı. Sekiz yıldan sonra sanırım başkalarının babalarına hiç benzemeyen bir babası olmasına alışmıştı. Hiç değilse utangaç değildi; Richard'ın çılgın rockçu ve gazeteci arkadaşlarıyla haşır neşir olmak onu epeyce eğitmişti. Havaalanından M56'ya doğru giderken, "Chris'le Alexis'i hatırlıyor musun?" diye sordum.

Davy başını salladı. "Alexis komik. Chris de çizim, boya ve Lego'larla inşaat yapma konusunda yetenekli. Onları seviyorum."

"İyi, sana bakmama yardım edecekler çünkü haftasonu biraz çalışmam gerekiyor."

"Ben de seninle gelemey miyim, Kate? Senin gibi özel detektif olmak istiyorum. Bir film gördüm, siyah beyazdı ve Amerikalı bir detektif vardı. Annem onun Humpty bir şey olduğunu söyledi, adamın silahı vardı. Senin silahın var mı, Kate?"

Başımı iki yana salladım. Davy hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Silaha ihtiyacım yok, Davy."

"Ya kötü bir adamla dövüşüyor olsan da adamın silahı olsa? O zaman silaha ihtiyacın olurdu" dedi zafer kazanmış bir şekilde.

"Silahı olan biriyle dövüşüyor olsam ve adam benim silahım olduğunu bilse dövüşü kazanmak için bana ateş etmek zorunda kalırdı. Ama silahım olmadığını bilirse yalnızca bana vururdu. Böylece hayatta kalırım. Terazide vurursak hayatta kalmayı tercih ederim sanırım."

Eve vardığımızda Chris bizi bekliyordu. Onu on dakika önceden uyarmak için aramıştım, bu yüzden biz içeri girerken Chris ev yapımı çizburgerleri hazırlıyordu. Onu öpebilirdim. Üçümüz kahvaltı masasına oturduk ve sekiz yaşındakilerin hoşlanacağı sohbetlere girdik. Bilirsiniz: Arılar neden vızıldar? Çünkü konuşmayı unutmuşlardır.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra Davy'ye her ikimiz için aldığım en son Kumandan Keen oyununu gösterdim. Chris uyardıktan yarım saat sonra yatağa yatacağına dair ondan söz aldım ve onu Sümüklüböcek Köyü'nde çubuğu sıçratırken bıraktım. Banyoyla yatak odası arasında geçen on dakika, gece için giyinmeme yeterli oldu. Hafif yürüyüş botlarım; çok renkli tayt üzerine yırtık blucinim; bir rock yardım yemeğinde kazandığım Bob Marley tişörtüm; duygusal nedenlerle sakladığım büyükbabama ait kocaman pazen bir gömlek. Kumral saçlarımı yeşil bir beyzbol kasketinin içine tıktım ve Transilvanya'dan anemik bir göçmen gibi görünmeme neden olacak biçimde biraz makyaj yaptım. Grunge'lar acid salonlarında buluşur. Chris'i televizyonun önünde haberleri izlerken buldum. Neyse ki görüntüme kılını bile kıpırdatmadı. "Gerçekten teşekkür ederim. İnan bana, Richard bütün bu iş bittikten sonra minnetini ifade etmek için bir banka kredisine ihtiyaç duyacak. Anladığım kadarıyla Alexis her şeyi anlatmış" diyerek kanepenin koluna tünedim.

“Anlattı, korkunç bir şey. Neler oluyor? Bir ilerleme var mı?” Bu herhalde Chris’in şimdiye kadar yaptığı en kısa konuşmaydı.

“Pek yok. Bu yüzden şimdi dışarı çıkıyorum. İzlemem gereken bir-iki ipucu var. Burada rahat mısın?”

Chris dizime hafifçe vurdu. “Bütün bu iş çözülene kadar burada kalacağız. Yanımda çantamı getirdim ve Richard’ın odasına taşındım, umarım sorun yoktur, bu bana en pratik düzenleme gibi geldi çünkü Davy, Richard’ın evinde her zamanki yatağında yatabilir, sen de istediğin zaman, bizi uyandırmadan gidip gelebilirsin, ayrıca bize ne zaman ihtiyaç duyarsan çocuk bakmak için elinin altında oluruz.” Yemin ederim Chris aynı anda hem konuşup hem soluk alabilen tanıdığım tek kişi.

Chris’i çabucak kucaklayıp ayağa kalktım. “Teşekkürler. Sabaha görüşürüz.” Evden Ruth’un telefonundan beri ilk kez anlamlı bir iş yaptığım duygusuyla çıktım.

9

Richard ve arkadaşlarının anlaşılır nedenlerle “Kirli El” dedikleri Delta’yla işe başladım. Otomobilin çalındığı gece Richard oradaydı. Kirli El, GMEX sergi merkeziyle Hacienda Kulübü arasındaki dar çıkmazda, bir avuç demiryolu kemerini işgal ediyor. Saat henüz dokuz buçuk olduğundan kuyruk yoktu, dosdoğru içeriye girdim.

Kirli El’in dekoru, temiz olduğunuz zaman bile bir tablet asit almış olduğunuzu düşünmenize neden olacak biçimde tasarlanmış. Allah bilir kafaları gerçekten iyi çocuklara neler yapıyor. Bu kadar erken bir saatte yalnızca birkaç düzine müşteri vardı ve çoğu, Ecstasy ya da benzer bir maddeyle uçmuş olduklarını düşündüren bir biçimde dans pistindeydi. Dans da ilginçti. Koordinasyonu pek iyi olmayan dansçılar, bir kangurunun bütün becerisine sahip, beş yaşındaki bir kukla ustası tarafından oynatılıyormuş gibi hareket ediyorlardı. Müzikte penceredeki bir sineğin rahatsız edici tekdüzeliği vardı, bas sesi kulaklarımda patlıyordu. Şu anda evde Terminator 2’yi seyrediyor olmak için ruhumu bile satardım.

Kendimi yüz beş yaşında hissederek bara geçtim. Her zamanki marka biralar, çeşitli içkiler, Malibu ve Byzance gibi özel markaların yanı sıra, Kirli El’de, Harrods Yiyecek Bölümü hariç hiçbir yerde bulamayacağınız en iyi içki çeşidi vardı. Havuç suyundan tuhaf Peru maden suyuna kadar her şey vardı ve büyük kısmı karbondatlıydı. Hayır, memur bey, elbette burada uyuşturucu sorunu yok. Müşterilerimizden hiçbiri yasadışı maddelerin hayalini bile kurmaz. Ben de Romanya Kraliçesi Marie’yim.

Bar, Kirli El’in seksenlerin yuppie gece kulübü olarak işletildiği dönemden artakalmış gibi duruyordu. Kadınlar ve erkekler açık boyunlu, kalkık yakalı beyaz gömlekler ve dar

siyah pantolonlar giymişti. Aradaki en önemli fark, erkeklerin saçlarına muhtemelen biraz daha fazla jel ve briyantın sürmeleri, küpelerinin de daha şık olmasıydı. Dirseklerimi bara dayayıp bekledim. Bütün personeli meşgul edecek kadar çok müşteri yoktu ama gene de birkaç dakika beklemek zorunda kaldım. Yeter ki, bana hizmet etmekten başka yapacak daha iyi işleri olmadığını düşünmeyeyim.

Sonunda karşımda duran güzel, genç adam, kaşlarını kaldırdı. “Yalnızca Diet Cola lütfen” dedim. Adam bu kadar normal bir şey istendiği için hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir topuğu üzerinde dönerek soğutucu bir dolabın kapağını açtı ve tek bir zarif hareketle raftan bir kutu aldı. Neden bu kadar zahmete girdi bilmiyorum. MTV’den yetenek avcısına benzer bir halim yoktu.

Kutuyu önüme iterek, “Bardak ister misin?” diye sordu. Başımı iki yana sallayıp parasını ödedim.

Adam paramın üstünü geri getirince, “Bu civarı bilir misin? Burada park etmek güvenli mi? Çıkamaz sokağın yakınına park ettim ve sokak lambaları yanmıyor, burada çok otomobil çalınıyor mu diye merak ediyorum.”

Adam omuzlarını silkti. “Otomobiller çalınmak içindir. Burası kentin diğer yerlerinden daha kötü değil. Manchester’da haftada bin otomobil çalınıyor, bunu biliyor muydun?” Başımı iki yana salladım. “Üçte ikisi de asla bulunamıyor. Bahse girerim bunu da bilmiyordun.”

Onu duymazdan gelerek konuşmamı sürdürdüm. “Aslında benim otomobilim de değil, erkek arkadaşımın ve başına bir iş gelirse beni öldürür.”

“Ne tür bir otomobil?” diye sordu.

“Peugeot 205. Çok lüks bir şey değil, standart bir otomobil.”

“Öyleyse bir tehlike yok.” Zarif bir hareketle dirseklerini bara dayayarak bana doğru eğildi. Kendimi bir söyleve

hazırladım. "Altı ay önce Stockport ile Burry arasındaki bir yere son model bir hatchback'i park edip döndüğünde yerinde bulmayı beklemen mümkün değildi. Ama bu yeni sigorta düzenlemeleriyle spor modellerin ikinci el pazarı dibe vurdu. Profesyoneller spor otomobillerden vazgeçip yerine sıkıcı, klasik aile otomobillerinden almaya başladı. Riski çok daha az. Yani sen şimdi polis olsan, yanından geçen Nissan Sunny'nin saygın bir otomobil hırsız tarafından kullanıldığını düşünür müydün?"

Kıkırdadım. Söylediği komik olduğu için değil, o kıkırdamamı beklediği için. "Ama" diye ısrar ettim, "erkek arkadaşımın arkadaşı geçen gece otomobilini buradan çaldırdı ve daha o gün satın almış olduğu için çok kızdı. Üstelik harika bir otomobildi. Gıcır gıcır bir Leo Gemini turbo süper coupé."

Adam doğrularak, "Bunu duymuştum" dedi. "Yardım konserinin olduğu gece, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Evet, öyleydi. Konser bitmişti, barı kapatmıştık, ışıklar da açılmıştı. Hatırlıyorum, adam içeri fırtına gibi girdi. Bağıra çağıra değerli otomobilinin çalındığını söyledi ve bir yerlere telefon etti." Tek bir kişiye bile söz etmeme mavalı buraya kadar. Barmen, "Demek senin arkadaşın" diye sordu.

Başımı salladım. "Erkek arkadaşımın arkadaşı. Otomobili park ederken birilerini gördüğünü hatırlıyor. Onların da kulübe geldiğini sanmış, yoksa böyle bir yerde başka ne işleri olacaktı ki? Şimdi tabii, otomobili çalmak için onu izlediklerini düşünüyor."

Barmen ilk kez doğal bir ifadeyle sırıttı. "Eh, öyle bir gecede çok hırsız olabilir. Burası Moss Side tabii. Uyuşturucu satıcıları, otomobil hırsızları, ne ararsan var."

At kuyruğunu sallayarak başka birinin beynini istatistiklerle ütülemeye gitti. Kolamı yudumlayarak çevreme bakındım. Ben barda konuşurken arkamdan sürekli insan girmişti içeriye.

Daha şimdiden girdiğim zamana oranla çok daha kalabalık olmuştu. Fedailerle, işleri yoğunlaşmadan konuşmak istiyorsam, şimdi harekete geçmem iyi olurdu.

Girişte, büyük tahta kapıyı çevreleyen kemerin bir yanında iki fedai vardı. Her ikisi de tipik fedai üniforması giymişti: Bedenlerine tam uymayan bir smokin; daha iyi günler geçirdiği belli kadife papyon. Onlara yaklaşırken daha yaşlı ve daha iri yarı olanı kapıdan sokağa çıktı. Merakım uyandı, peşinden gittim. Adam çıkmaz sokağa doğru elli metre kadar yürüdü. Kulübün arkasındaki karanlık yere geçerek adamı gözledim. Adam çevresine bakındı, sonra geri yürüdü, kulübü elli metre kadar geçtikten sonra tekrar döndü.

Başımı kapıdan içeriye uzatıp, "Burada park etmek için en iyi yer neresi? Otomobilimin çalınmasını istemiyorum da. Erkek arkadaşımın otomobili."

Kısa boylu olanı "Sevgilim, çalınmaya değer otomobili olan bir erkek arkadaşına sahip bir kız gibi durmuyorsun" diyerek saçlarını sıvazladı.

"Sen dikkat et de saçların çok bakımdan dökülmesin" dedim hırlar gibi. Adam yirmili yaşlarda görünmesine rağmen koyu renk saçları şimdiden açılmaya başlamıştı, dolayısıyla büyük olasılıkla hassas bir noktaydı bu.

On ikiden vurmuştum. Adam homurdandı. "Defol git buradan" dedi ters bir şekilde.

"Yönetim, kulübün zaten kötü olan adını daha da kötüye çıkarmaktan kaçınmak isteyen müşterilere ne kadar yardımcı olduğunuzu biliyor mu?" diye sordum tatlı tatlı.

Gezgin olanı tepemden bakarak, soğuk bir sesle, "Şansını fazla zorlama" dedi. Artık onu aydınlıkta gördüğüm için bana tanıdık geldiğini söyleyebilirdim ama kafamda bir yere oturtamıyordum, bu da beni şaşırttı. Bu kadar tehdit edici tipleri çoğunlukla unutmam. Uzun boyluydu, kalın siyah saçları arkadan ve yanlardan asker gibi kesilmişti. Sol kaşından

kulak memesinin hemen altına kadar inen incecik beyaz yara izini gözardı ederseniz kötü görünüşlü değildi. Ama gözleri her tür çekiciliği yok ediyordu. Soğuk ve boştu. İnsanlığa bir çift kamera merceğinden daha yakınlık göstermiyorlardı.

"Bak, yalnızca otomobilimin çalınmasını istemiyorum, tamam mı?" dedim. "Buralarda çok otomobil çalındığını duyuyorum, hepsi bu."

İri yarı olanı başını salladı, geri çekilmem hoşuna gitmişti. "Güvende olmak istiyorsan sokak lambası olan ana caddelerden birine park et."

Bay Çekici Kel, "Gerçekten güvende olmak istiyorsan otomobilini buraya getirme. Daha da iyisi neden bize bir iyilik yapıp kendini de eve gitmiyorsun?" dedi alaycı bir tavırla.

Suratımı buruşturup bir parmağımı tabanca gibi ona uzattım. "Öğüdünü ciddiye alabilirim." Kapıyı küt diye kapanması için hızla bırakıp otomobilime döndüm. Kirli El'de coupé'nin yok oluşuyla ilgili bir şey bilen varsa bile konuşturmayı başaramayacağım belliydi. Zaten bu konuda çok iyimser değildim. İçimi çekerek otomobilime bindim ve şehir merkezinin sokaklarında dolaşmaya başladım. Keyif arayanların seçeceği bir sürü kulüp, hatta geç vakit gidilecek daha da çok restoran vardı. Ahlak Zabıtası'nın bu bölgelerde zaman zaman yaptığı gibi rastgele denetim yapmamaları için dua ettim. Şu an ihtiyacım olan en son şey, bir polise neden böyle bir kılıkta dolaştığımı açıklamak zorunda kalmaktı.

Sokaklarda ve geçitlerde birkaç saat sistematik olarak dolaştım ama tek bir kırmızı-beyaz ticari plaka bulamadım. Bir müsterim için çalışıyor olsaydım o anda bu işten vazgeçerdim. Ama bu farklıydı. Bu kişisel bir işti ve karşı karşıya kaldığı suçlamalarla ilgili hiçbir şey yapamadan bir hücrede yatan adam, hayatımı paylaşmak için seçtiğim kişiydi. Sokaklarda bir şey bulamayabilirdim ama Richard için bir şey bulamadan eve gitmeyi seçemezdim.

Geceyarısından hemen önce acıktığımı fark ettim. O akşam o kadar çok adrenalinle dolmuştum ki birden kan şekeri düşüklüğü nedeniyle yere yığılmanın eşiğine gelmiştim. Telefonla sipariş verdim, sonra Çin Mahallesi'ne geri dönerek, Yang Sing'in önünde park ettim. Tuzlu ve biberli pirzola, kâğıda sarılı karides ve domuz etli Çin mantısı aldım. Cezaevi yemeklerini düşündüm; Richard'ın, Çin Mahallesi'nden ya da Burger King'den gelmeyen yemekleri yemek saymadığını hatırlayarak suçluluk duymadım da değil.

Kirli El'e geri döndüm. Otomobil hırsız düzenli olarak orayı ziyaret ediyorsa onu yakalayabilirdim. Yiyeceklerimi yemek için öbürleri kadar iyi bir yerdi orası da. Çıkamaz sokakta yavaşça sürerek boş yer aradım. Hiç boş yer yoktu. Dönerek geri geldim. Şansım yaver gitti. Ben geçerken, park etmiş bir otomobil harekete etti. Otomobilimi kaldırıma yanaştırıp Çin yemeği kokusunun altı ay otomobilimde kalmaması için tavan penceresini açtım. Soğutmadan yemek için karideslerden işe başladım.

Yemeğimi yerken bir yandan da çevreme bakınıyordum. Fazla hareket yoktu. Kirli El'in dışında kısa bir kuyruk vardı ama hareket etmiyor gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla çalınmaya değer tek araç yeni bir Ford Escort Cosworth'dü ama onun da mavi bir balinanın kuyruğu kadar belirgin, aptal bir kuyruğu vardı. Hırsızların riskli bulacağını düşünürdüm. Kaldı ki otomobil parlak kırmızı renkteydi, kırmızı otomobiller ve erkeklerin cinsel sorunlarıyla ilgili olarak ne derler bilirsiniz...

Yan dikiz aynamdan iri kıyım fedainin Kirli El'den gene çıktığını gördüm. Yeni bir yürüyüş zamanı daha gelmişti anlaşılan. Adam sokakta dolaşırken hâlâ onun bana tanıdık geldiğini düşünüyor ama nereden tanıdığımı çıkaramıyordum. Richard'la buraya geldiğim bir gece karşılaşmış olabilirdik ya da başka bir kulüpte. Fedailer kulüpleri kokteyl garsonları gibi dolaşıp dururlar, ayrıca ben de geç saatlerde kulüplerden sürünerek çıkarken yüzde yüz ayık olmam her zaman.

Fedai benim bulunduğum yöne doğru yürümeye başladı.

İçgüdüsel olarak pencere seviyesinin altına inecek kadar koltuğumda kaydım. Sonra kaldırımdaki ayak seslerini işittim. Adam benimle aynı hizaya gelince durdu. Soluğumu tuttum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama tuşlanan bir cep telefonunun tanıdık sesini değildi kesinlikle. Onu görebilecek duruma gelene kadar hafifçe yükseldim. Fedainin sırtı bana dönüktü, kulağında küçük bir telefon vardı.

“Merhaba” dedi, sesi alçak tondaydı. “Ford Escort Cosworth. Foxtrot alarm sistemi. On dakikadır burada... Sorun yok.” Adam konuşmayı sona erdirince telefonda bip sesi çıktı. Fedai kulübe geri dönerken tekrar aşağıya kaydım. Vale park etme servisi duymuştum. Ama vale hırsızlığı da neyin nesiydi?

Adam içeriye girene kadar yan dikiz aynamdan baktım, sonra fosforlu kasketimi çıkarıp Peugeot’dan indim. Çin yemeklerimi sıkı sıkı tutuyordum. Derin bir kapı boşluğu bulunan demiryolu kemerlerinden birinin gölgesine karıştım. Buranın, kentte sayıları giderek artan evsizlerden birinin karton kutusuyla işgal edilmediğine neredeyse hayret ettim. Uzun zaman beklemem gerekmedi. Çıkamaz sokakta siyah bir külüstürün öksürdüğünü duyduğumda hâlâ pirzolarımı yiyordum. Otomobil, Kirli El’in önünde durdu ve içinden bir adam indi. Kulüp girişinin ışığında adama alelacele baktım. Otuz yaşlarında, orta boyda, zayıfça. Dans ve içkiden başka bir amacı varmış gibi hızla kulübe girdi.

Elinde küçük bir torba taşıyarak hemen dışarıya çıktı. Çevik hareketlerle Cosworth’e yürüdü. Bana doğru yaklaştıkça gür koyu renk saçlarını, çıkık elmacık kemiklerini, çökük yanaklarını, şaşırtıcı derecede dolgun dudaklarını ve terzi elinden çıkmış gibi görünen çift cepli takım elbisesini seçtim. Adam Cosworth’den birkaç adım ötede durdu, çevresine hızla bakındıktan sonra çömeldi. Otomobiller arasındaki boşluktan onun torbadan bir şey çıkardığını gördüm. Eski tip televizyon uzaktan kumandası gibi bir şeydi: Kocaman ve düğmeli. Başka ayrıntı göremedim ama adam düğmelere basıyor ve yandaki kaydırma düğmesini hareket ettiriyor gibiydi. Bu işlem rahat

bir dakika sürdü. Sonra Cosworth'den üç keskin elektronik ses çıktı, dörtlü sinyaller iki kez yanıp söndü, kapı kilitlerinin klik sesiyle açıldığını duydum. Adam siyah kutuyu tekrar torbaya koyarak içinden bir çift ticari plaka çıkardı.

Ayağa kalkıp çevresine tekrar hızla, kaşlarını çatarak bakındı. Ortalık temiz, diye düşünmüş olmalı. Bir ticari plakayı otomobilin arkasına takarak normal plakayı gizledi. Diğerini de ön plakanın üstüne taktıktan sonra hızla sürücü kapısına gitti. Bir-iki saniye içinde otomobilin içindeydi. Motorun canlanması bir dakikadan az sürdü. Otomobil park yerinden hızla çıktı. Çıkamaz sokağın sonuna gitmek ve üç köşe dönüşü yaparak zaman yitirmek yerine, adam beklediğim gibi sokaktan geri geri çıktı.

Hemen Peugeot'ya atladım. Adam, Oxford Yolu'na doğru giderken, ben de peşine takıldım ama onu kılındıracak kadar yaklaşmadım. İlginçtir, adam Cosworth'ü yarışçı oğlanlar gibi sürmüyordu. Babam gibi, yirmi üç yıllık şoförlük yaşamında bir kez bile kaza yapmamış biri gibi sürüyordu. Hiç hızlanmadı, sarı ışıkta durdu, trafik ışığında grand prix yarışına kalkışmadı. Oxford Yolu'nu geçtik, Whitworth Sokağı'ndan Aytoun Sokağı'na geçtik ve Piccadilly istasyonunu arkamızda bıraktık. Sonra adam Sacha'nın gece kulübünün önünde durarak kornaya bastı. Neyse ki ben epeyce arkasıdaydım da köşeye park edebildim. Işıklarımı söndürerek bekledim.

Uzun süre beklemem gerekmedi. Kadının cevap verme hızına bakacak olursak sabır, erkek arkadaşının özelliklerinden biri değildi. Kadın, boya sarışını üretim hattından geçmiş gibiydi. Pahalı bir bimbo ama gene de bimbo. Bimbolar, dünyada Chieftain su deposunu kamufle edebilecek kadar makyaj yapan ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giyen yeryüzündeki son kadınlardır. Bu da saçına bir Çin dolabını cilalamaya yetecek kadar sprej sıkılmış olmalı çünkü son bir saattir esen ürpertici rüzgârda saçının tek bir teli bile oynamıyordu.

Kadın bekleyen Cosworth'e atladı, tekrar yola çıktık. Adam hâlâ takipçilerin rüyalarını süsleyen süratle sürüyordu.

Kasetçalardan Pet Shop Boys kasetini çıkarıp, yerine Annie Lennox'u koydum. Piccadilly'yi döndük, Portland Sokağı ve Deansgate'den Regent Yolu'na çıktık. Epeyce arkalarından gitmek zorundaydım şimdi çünkü fazla trafik yoktu ve hırsız otomobili o kadar kurallara uygun sürüyordu ki akli başında her sürücü onu rahatlıkla geçerdii. Çift şeritli yolun sonunda dosdoğru otoyola çıkmak yerine adam sola dönerek Salford Quays'a doğru yöneldi. Çok şaşırdığımı söyleyemem. Bu tür bir insana benziyordu.

Quays'ın adı eskiden hiç de romantik olmayan Salford Docks'du. Sonra seksenli yıllar geldi ve liman bölgeleri birden moda oldu. Londra, Liverpool, Glasgow, Newcastle, Manchester. Hepsi, işin içine biraz kirli su karıştırınca, zengin aptalların paralarını almanın ne kadar kolay olduğunu keşfettiler. Salford Quays, Manchester'ın açgözlü şıklık versiyonuydu. Orada her şey vardı: Birden fazla salonu olan sinemalar, jet sosyete dahil işadamları için uluslararası otel, ve kişi başına İskandinavya'dakinden daha çok sayıda sauna. Olmayan tek şey insani ambiyanstı.

Cosworth'ün yavaşladığını fark ettim. Küçük bir sitenin park yerine girdim ve ışıklarımı söndürdüm. Adam giriş katında garajı olan, üç katlı evlerden oluşan uzun bir blokun önünde durdu.

Cosworth'den indi ama soğuk gece havasında egzost dumanından motorun hâlâ çalıştığını anlamıştım. Adam garaj kapısına doğru bir elini salladı, garaj kapısı yavaşça açılarak içinde iki yıllık siyah bir Toyota Supra göründü. Adam Cosworth'ü garajın içine sokup Supra'yı çıkardı.

Çeşitli odalarda ışıklar yanıp sönerken yirmi dakika kadar bekledim. Ev karanlığa bürününce, Richard'ın hırsız uykuya hak kazandığına göre benim de kazandığımı düşündüm.

Eve saat ikiyi biraz geçe vardım. Ev sessiz, yatak soğuktu. Richard'ı cezaevinden çok çabuk çıkaramazsam, kendime bir sıcak su torbası almak zorunda kalacaktım.

10

Rüyamda her adımda ayağımın altında çıtırdayıp patlayan mısır gevrekleriyle dolu bir koridorda yürüyordum. Dikkatle bir gözümü açtım. Yarı uyku-yarı uyanıklık durumuydu. Davy yatağın kenarına oturmuştu, elindeki kâsede Richard'ın gürültülü gevreklerinden vardı ve komodinin üstüne bir bardak portakal suyu konmuştu. Bana bakıyordu, gözkapagımı kıpırdattığımı görünce tereddütle gülümsedi.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu. "Kaçtırmak istemedim de."

Bir dirseğimin üzerinde doğrulup başımı iki yana salladım. "Pek değil" diye yalan söyledim. Davy'yi üzmeden de işler yeterince kötüydü zaten. Saate baktım. Yediyi beş geçiyor. Homurdanacak enerji bile bulamadım kendimde.

"Bugün işe gidecek misin?" diye sordu.

"Korkarım öyle" dedim.

Heyecanlanmış görünüyordu. İstekle, "Ben de seninle gelebilir miyim?" diye sordu. "Sana yardım edebilirim."

"Kusura bakma canım, bugün olmaz. Ama daha birkaç saat çıkmak zorunda değilim, yani biraz bilgisayar oyunu oynayabiliriz istersen."

Davy sözümü ikiletmedi. Chris'le Alexis sekiz buçuğu biraz gece limonluktan Güzel ve Çirkin ikilisi görünümünde benim tarafa geçtikleri zaman Davy ile ben, kendimizi Lemmings'in bir oyununa kaptırmıştık. Alexis normal İngilizce'ye dönmezsek fişi çekmekle tehdit etti. Bilin bakalım kim Çirkin?

Ayağa kalkıp gitmem gerektiğini söyledim. Davy'nin hayal kırıklığı surat asışa dönüşmeden Alexis mayosunu getirip getirmediğini ve öğleden sonra havuza gitmek isteyip istemediğini sordu. Kimse beni davet etmedi, bu da iyi oldu çünkü

kaydıraktan kaymanın ve dalgalı havuzda sörf yapmanın çekiciliği çok fazlaydı.

Yetişkinler öğle saatine kadar onu nasıl eğlendireceklerine karar veremedi. Davy sorunu çözdü. "Kate, bu sabah dışarı çıkıp oynayabilir miyim?" diye sordu.

Sorumluluk sahibi yardımcı ebeveyn gibi davranmaya çalışarak, "Kiminle?" diye sordum. Davy'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa kötü üveyanneye dönüşmeinden korkuyordu.

"Siteden Daniel ve Wayne'la. Babamı görmeye geldiğim zaman hep onlarla oynarım."

Ben bunda bir sorun görmedim ve olay çözülür çözülmez Davy gitti. Duşa doğru koşarken, "Benim de gitmem gerek." dedim.

Alexis, "Richard olayı nasıl gidiyor?" diye sorarak holde peşimden geldi. Chris ise mutfığa girip taze kahve pişirmeye başladı.

Düşün sesine baskın çıkmaya çalışarak, "Onu, satma niyetiyle uyuşturucu bulundurmakla suçluyorlar" diye bağırdım.

Alexis, "Allah kahretsin" dedi.

"Bu işi gizli tutacağımızı umuyorum" dedim. "Bu sabah mahkeme salonunda muhabir olacak mı?"

"Eh, ben gitmezsem Chron'dan kimse olmayacak. Haftasonu, tatille çakıştığı için adliye ajansı da herhalde gelmeye zahmet etmeyecek. Bu işten sıyrılabilirsin. Şansın yaver gitmezse iki mahkeme salonu var. Ortalıkta dolaşan bir muhabir olursa, avukatına, o öbür salondayken davanın görülmesini sağlamasını söyle. Sorun çıkmaz sanırım. Öncelikli planın Richard bir sonraki mahkemeye çıkmadan önce onu temize çıkaracak kanıt bulmak herhalde değil mi?"

"Bir kerede anlamışsın" dedim. "Bunu nasıl yapacağım hakkında parlak bir fikrin yoksa git ve beni duşta rahat bırak."

Alexis kıkırdadı. "Tamam. Dün geceki yemekle ilgili

yazımı yazmak için biraz büroya uğrayacağım. Mahkemeye gitmeme mazeretim bu olacak. Biri beni soracak olursa mübaşire sorduğumu ve ilginç bir şey olmadığını söyleyeceğim. Bana ihtiyacın olursa öğle saatine kadar masamda olacağım.”

“Teşekkürler. İhtiyacım olursa ararım seni. Bu arada akşam yemeği nasıl geçti?”

Alexis yüzünü astı. “Bu, taş kalpli piç bir gazeteciye mi, yoksa bir insana mı sorduğuna bağlı. Gazeteci olarak önemli bir yemektir. Metropolitan Manchester’da kesinlikle önemli bir çocuk pornosu işi dönüyor ve bunu bilen tek gazeteci benim. Burada bir milyon poundluk bir sanayiden söz ediyoruz. Ama Barney bana birkaç örnek gösterdi. Bir insan olarak hayatımdaki en berbat deneyimlerden biri olduğunu söylemek zorundayım. Kaygılanmam gereken çocuklarım olmadığı için çok memnunum.”

Üzüntülü bir tavırla, “Kendimi böyle hissetmem için çocuk pornosuna ihtiyacım yok” dedim. “Davy’nin geçici velayeti buna yeter. Barney’e, çocuk pornosunun uyuşturucuyla bağlantısı olup olmadığını sordun mu?”

“Sordum ve varsa bile Barney bilmiyor. Büyük olasılıkla uyuşturucu satıcılarından biri sapık. Bu da pek işe yaramıyor, değil mi?”

Güne iyi haberlerle başlamayı seviyorum.

Cumartesi sabahı, Manchester Adliyesi. Haftanın bir günü mahkeme koridorları süpermarket soğutucu dolaplarına benzemez —görünürde başsız bir tavuk yoktur. Cumartesi sabahı ele alınan tek dava geceden kalanlardır —huzuru bozanlar, sarhoş ve serseriler, saldırgan ve tacizcilerdir. Ve Richard. Onunki büyük bir suçlama olduğu ve geceyarısından sonra gözaltına alındığı için polis, belgeleri Cuma gününe mahkemeye yetiştirecek hızla hazırlamadı ve Richard Cumartesi’ye kaldı. Büyük olasılıkla Richard öyle hissetmiyordur ama

bunun avantajları da var. Alexis'in dediği gibi basının ilgisinden kaçma şansı büyük, böylece Richard'ın uyuşturucularını aldığı kişiler *Evening Chronicle*'ı alınca ön sayfada "Rock gazetecisi büyük miktarda uyuşturucu bulundurmakla suçlanıyor" manşetini okumayacaklardı.

Ruth'a göre Richard bir gece önce Longsight'daki hücreden adliye sarayının içindeki güvenli gözaltı hücrelerine getirilmişti. Daha önce kararlaştırdığımız gibi beşinci kattaki görevli avukatın görüşme odasına çıktım. Normal olarak adliyede saat ona çeyrek kala içerisi sanıklar, aileleri, çocukları ve rahatsız edilen avukatlarıyla kaynar. Hava genellikle sigara dumanı ve şikâyetlerle doludur. Bugün çokuluslu bir şirketin yönetim katı kadar sessiz olmamasına rağmen hafta içi günlerine nazaran çok daha sessizdi.

Küçük bir büronun cam kapısını itip açtım ve yuvarlak masanın karşı kenarına oturdum. Mahkeme salonlarının dışındaki uzun girişi görebiliyordum buradan. Ruth binaya girdiğinde saat neredeyse on olmuştu, yanında gergin görünümlü bir adam vardı. Ruth odanın kapısını açtı ve büyük bir iç çekişle karşımdaki iskemleye çöktü. "Allahım, burası bütün cinlerimi tepeme çıkarıyor" diye şikâyet etti. Bir sigara yakarak, "Kate" diye ekledi, "sana Norman Undercroft'u tanıstırayım, nöbetçi avukat. Norman, bu Kate Brannigan, müvekkilimin kız arkadaşı."

Norman başını nazikçe eğerek kalın kaşlarının altından bana baktı. Yakından, ilk sandığımdan çok daha yaşlı görünüyordu. Kâğıt gibi cildi kırışıklıklarla kaplı olduğundan ellisine merdiven dayamış gibi duruyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama Ruth ondan baskın çıktı. "Tamam, Kate. Çok dikkatle dinle, ancak bir kez anlatacak zamanım var. Bu sabah Richard'ı Norman temsil edecek. Norman ayağa kalkacak ve mahkemeyi, bunun karışık bir iş olduğunu, müvekkilinin ise kendi avukatına tam olarak danışma olanağını henüz bulamadığını söyleyecek. Bu yüzden, mahkemeden Richard'ın

haftasonunda kefaletle serbest bırakılmasını isteyecek. Savcı ise öfkeyle ayağı fırlayıp Richard'ın toplum için bir tehlike olduğunu, ayrıca polisin Richard'la ilgili başka bir ciddi suçu araştırdığını söyleyecek. Bu konuların halledilmesi için mahkemenin ertelenmesini isteyecek. Hâkim de tatlı tatlı gülümseyip kabul edecek. Sorun var mı?"

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordum.

"Akşam yediyle dokuz arasında. Her tür ziyaret nöbetçi gardiyanın iki dudağı arasında, yani ters davranma. Park yerinin karşısındaki Gartside Sokağı'ndaki arka girişe git. Tamam mı? Bu kadar acelem olduğu için özür dilerim ama öğle yemeğine yirmi misafirim var ve Peter'da da garsonları işe koşma yeteneği hiç yok." Ruth ayağa kalktı. "Bu arada hiç ilerleme kaydettin mi?"

"Daha çok başındayım ama sanırım bir yerlere varabilirim."

"Tamam. Bak, yarın sabah Richard'la görüşme ayarladım. Neden sonrasında buluşmuyoruz? On bir diyelim, Ramada'da. Bana *brunch* ısmarlayabilirsin."

Arkasından seslendim. "Şuna Salford Quays diyelim. Orada olmam gerekebilir."

Köşeyi dönerken omzunun üzerinden, "Quays olur" dedi. Geride yalnızca Norman'la ben kalınca oda iki katı büyümüş gibi gözüktü. Ona dostça gülümsedim.

"Baş döndürücü bir kadın" dedim.

Norman, "Hımmm" dedi. "Ve çok başarılı. Bir şeyle suçlanıyor olsam onu seçerdim, özellikle de suçu işlemişsem."

Kentteki en iyi avukatı tuttuğu için herkesin Richard'ın suçlu olduğunu düşünmeyeceğimi umdum. Norman'ın ardından ayağımı sürüyerek 9 No.lu mahkeme salonuna gittim. Salonda hiç gazeteci yokmuş gibi görünüyordu, tabii mahkeme ajansı not defterine gerek duymayacak kadar güçlü hafızası olan yaşlı kadınları işe almamışsa.

Mahkeme salonunun arka tarafındaki katlanır iskemlelerden birine oturdum. Kürsüde iki hâkim vardı; bir erkek ve bir kadın, her ikisi de orta yaşlı, her ikisi de kesin orta sınıftan. İki huzuru bozma ve taciz duruşmasından sonra kadının öğretmen, erkeğin de küçük bir işyeri sahibi olabileceğine karar verdim. Kadın herkese sürekli, nasıl davranmaları gerektiğini anlatmak istiyordu, erkekte de kendi kendini yetiştirmiş bir adamın kibirliliği vardı.

Richard'inki o sabahın en son davasıydı. Onun sanık yerine geçmesini seyrederken insanların adaleti elde etmesinin ne kadar güç olduğunu anladım. Gözaltında otuz altı saat aynı giysileri giyerek, traş olmadan, duş yapmadan kalınca bana bile kötü bir adam gibi görünüyordu, üstelik ben onun tarafındaydım. Mahkemenin yapısı suçlananın bir tür desperado gibi görünmesine neden oluyordu. Richard ağır bir bariyerin arkasında, sanık yerinde ayakta durdu, her tür kaçma olasılığını ortadan kaldırmak için mahkeme salonuna açılan kapı kilitliydi. Richard'ın arkasında bir cezaevi gardiyanı tetikte duruyordu. Sistem orada kimin suçlu olduğunu açıkça gösteriyordu.

Yerel bir gazetede gazeteci olarak çalıştığı günlerden mahkemelere aşina olmasına karşın, Richard ormanda uymaya gitmiş ve gözünü hayvanat bahçesinde açmış bir hayvanın bütün şaşkınlığıyla çevresine bakınıyordu. Saçları bir gecede düzleşmiş ve ölmüş gibi görünüyordu. Richard saçlarını, son derece tanıdık bir hareketle alnından geriye itti. Beni görünce ağzının bir köşesi hafifçe büküldü. Benim yapabileceğimden daha fazlaydı gene de.

Richard suçsuzluğunu öne sürebilecek durumda değildi. İşleme girecek bir paket muamelesi görüyordu. Ruth'un öngördüğü gibi hâkim heyeti Richard'ın kefaletle serbest bırakılması konusunda çok tereddütte kalmadı. Savcı polisin başka soruşturmalar yaptığını, ayrıca Richard'ı, işbirlikçileriyle çatışmaması için diğer tutuklulardan uzak tutmak istediğini de

açıkladı. Böyle bir suçlama durumunda, kefalet başvurusu, Margaret Thatcher'ın Ulusal Sağlık Hizmeti'nin kendi elinde güvende olduğunu açıklamasından beri duydukları en iyi şakaymış gibi bakıyordu herkes. Tüm duruşma dokuz buçuk dakika sürdü. Richard'ın gardiyanı, onu sanık yerinden çıkartırken, Richard sırtını hakimlere döndü, parmaklarını bana doğru oynattı ve bir öpücük gönderdi. Ağlayabilirdim.

Ağlamak yerine Norman Undercroft'a çabalarından dolayı teşekkür ettim ve hızla yürüyerek temiz havaya çıktım. Alexis'in bürosundan yalnızca bir köşe uzakta olduğumdan Crown Alanı'nı geçip yeraltı park yerinden binaya girdim. Yıllar önce Alexis'den, çalıştığı binanın dış kapısının şifresini zorla öğrenmiştim; gece yarısı dörtte, beykını bir sandviçe ne zaman ihtiyaç duyacağınızı bilemezsiniz ki, ayrıca Manchester *Morning Sentinel* ve *Evening Chronicle*'ın kantin personelinin sloganı, "Bizde mal asla bitmez" dir.

Editörlerin katına çıkmak için asansöre bindim. Her yer çok sakindi. Spor bölümünün personelinin çoğu daha gelmemişti. Cumartésiler çok sakın günler olduğu için haber odasında ancak temel ekip vardı. Alexis, odanın geri kalanından çeşitli ilginç yeşilliklerle ayrılan sakın bir köşede klavyesinin üstüne eğilmişti. Yeşilliklerin arasında sarmaşık ve aşk merdivenini tanıdım. Bana bu bitkilerden verdiği sürgünleri öldürmüştüm. Yeşilliklerin kenarından geçtim. Alexis eliyle oturmamı ve çenemi kapatmamı işaret etti. Ben de böyle yaptım.

Alexis klavye üzerinde uçuşan parmaklarıyla düşünce katarının sonuna vardı, arkasına yaslandı, gözlerini kıstı ve küllükteki sigarasına dalgınca uzanarak son paragrafı tekrar okudu. Sigara zaten sonuna kadar yanmıştı, Alexis sigaraya şaşırarak baktı. Ancak o zaman dikkatine mazhar olabildim. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Öngörüldüğü gibi. Diğer ciddi suçlarla ilgili polis araştırmaları için Çarşamba'ya kadar ertelendi. Adliye ajansı

Cumartesi duruşmaları için Görünmez Adam'ı işe almadıysa gazetelerde de yer almayacak."

"Birinin fısıltı gazetesini duyması an meselesi" diye uyardı Alexis. "Polisin üstüne yatacağı iyi bir hikâye. Her gün bu büyüklükte paket ele geçirmiyorlar."

"Öyleyse harekete geçelim" dedim.

"Ne demek 'biz'? Bedava çocuk bakımı yeterli değil mi?"

"Yalnızca başlangıç. Seçmen listesine bakmak istiyorum."

Alexis arkasındaki dosya dolabına uzanana kadar iskemlesinde tehlikeli biçimde kaykıldı. En alt çekmeceyi açtı. "Kendin bak" dedi. Tam olarak nereden aldığını bilmiyorum ama Alexis'te her zaman, şehirdeki seçmenlerin en son listesi bulunur. Bir British Telecom kamyonunun arkasından düşen, telefon numaralarına göre düzenlenmiş ad ve adres listesi gibi diğer bir ilginç belgenin yanında tutar bu listeyi. Başka bir deyişle, elinizde telefon numarası varsa adrese ve abonenin adına bakabilirsiniz. Çok pratik, özellikle de Alexis'le benim gibi, sürekli düzenbazlarla ilgilenen insanlar için.

Seçmen listesinde ilgili sokağa baktım ve orada oturanın Terence Fitzgerald adında biri olduğunu öğrendim. Telefon rehberinde Terence Fitzgerald yoktu ama cep telefonumdan Bilinmeyen Numaralar'ı aradım ve bu adla kayıtlı bir cep telefonu olduğunu öğrendim.

Alexis, "İstediyiğini buldun mu?" diye sordu.

"Belki" dedim. Otomobil hırsızıyla Terence Fitzgerald'ın aynı kişi olduğundan emin olmadan önce yapmam gereken başka şeyler de vardı. Seçmen vergisi fiyaskosu nedeniyle, seçmen listesi belirli bir adreste kimin oturduğu konusunda güvenilir bir rehber değildi artık.

Alexis, "Kahve ister misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Gidecek yerlerim, göreceğim insanlarım var. Gene de teşekkürler."

Çok kısa bir an kaygılı bir ifade belirdi yüzünde. "Kendine dikkat et, KB."

"Merak etme, iyiyim" diye yalan söyledim. El sallayarak veda ettim ve asansöre yöneldim. Park yerinden çıkarken adliye binasının kasvetli beton cephesine baktım ve penceresiz bir hücrede oturan, duvarlara bakmaktan başka yapacak işi olmayan, korkudan ter içinde kalmış Richard'ı düşünmemeye çalıştım. Avukatlığın, yetişkin bir insan için uygun bir meslek olduğunu düşündüğüm dönemde, bir keresinde hapishanenin ağır demir parmaklıklarının ardına geçmiştim. Bir ceza avukatı arkadaşım, bir günlüğüne onun yerine geçmemi istemişti. Daha sonra haftalarca ter içinde uyanmıştım.

Neyse ki şehir trafiğiyle uğraşmak fazla düşünme şansı tanımadı. Terence Fitzgerald'ın evini mükemmel bir açıdan görmemi sağlayan küçük park yerine girdiğimde saat onbiri henüz geçmişti. Siyah Supra hâlâ yol kenarında duruyordu ve yatak odasının perdeleri hâlâ çekiliydi.

Torpidο gözünden Nikon'umu çıkarıp telefoto lensini taktım. Sonra arkama yaslanıp bekledim. Allah biliyor ya, çok zayıf bir ipucuydu. Ama elimdeki tek ipucu buydu. Bugünü bu işe adayıp neler olacağına bakacaktım. Bir şey çıkmazsa, bu kez gündemde kapı kırma ve haneye kanunsuz girme eylemleri olabilirdi.

11

Başkalarını etkileyen, onları belli şeyler yapmaya zorlayan psişik enerjiyi yaydığımıza inanan arkadaşlarım var. Yanımda olsalardı, Terence Fitzgerald'ın yatak odasının perdeleri, ben oraya vardktan beş dakika sonra açıldığında, bunun, teorilerinin geçerliliğinin bir kanıtı olduğunu söylerlerdi. Bence bu herhalde yaydığım gerginlik dalgalarından çok Terence'in çalar saatiyle ilgiliydi.

Yirmi dakika sonra Terence saçları hâlâ ıslak olarak dışarıya çıktı. Kahverengi pantolon, krem gömlek ve karışık renkli kravat üzerine çukolata rengi deri bir ceket giymişti. Otomobile binerken birkaç resmini çektim, sonra motoru çalıştırdım. Terence yanımdan bana dikkat etmeden geçip gitti. Ana yola çıkarken birkaç otomobil arkadan takibe başladım. Bir süre kente doğru yöneldi, sonra Castlefield'daki Harry Ramsden'in balık lokantasının park yerine girdi. Burası bazı güçlerin, sanayi sonrası çölü umarsızca turist merkezine dönüştürmeye çalıştıkları, şehrin kenar mahallelerinden biridir. Şimdiye kadar balık lokantaları, birkaç müze ve Manchester'ın Disneyland ve Universal Stüdyoları muadili olan Granadaland'i kurdular. Elbette, İngiliz turistlerin kalmaya paralarının yetmeyeceği pahalı otelleri de.

Harry Ramsden'in hemen ötesindeki bir tamirciye çekip lastik basıncını kontrol etmek istiyormuş gibi yaparak onu gözetledim. Terence birkaç dakika sonra, elinde açık bir paketle lokantadan çıktı. Otomobile biner binmez paketi dikkatle yolcu koltuğuna koydu. Balık ve patates kızartmasının düşüncesi bile ağzımı sulandırdı.

Terence tekrar trafiğe karıştı, çok geçmeden Hyde Yolu'na girmiştik. Bugün büyükbaba gibi araç kullanmıyordu. Hızımın yüzün altına düştüğü tek zaman trafik ışıklarına yakalandığımız

zamandı. Kırmızıya dönmek üzere olan sarı ışıktaki geçtiği zaman onu neredeyse kaybediyordum ama ayağımı gaz pedalına yapıştırdım ve onu bir sonraki ışıklarda, otoyoldan hemen önce yakaladım. Woodhead Pass'dan Sheffield'a gidiyor gibi görünüyordu. Bugün muhteşem manzaraya bakma şansım yoktu. Supra'nın peşinde, uzun yolda virajlarda bastırırken yoldaki arabaya konsantre olmakla meşguldüm. Saat bir sularında Sheffield'ın dışına varınca Terence yavaşladı, çelik kentini Manchester kadar iyi tanımadığı belliydi.

Bir Sheffield Çarşamba maçı için polis her yeri tutmuş olduğundan daha da dikkatle sürerek Hillsborough'u dolaştık. Bugünlerde futbol maçı izlemek için oraya gitmeye nasıl katlandıklarını hiç anlayamıyordum. Ölen Liverpool taraftarlarının gazetedeki fotoğraflarını asla unutamayacağımı biliyorum. Neredeyse yüz taraftar, böyle güneşli bir bahar öğleden sonrası ezilerek ölmüştü. Dikkatimi Supra'nın arka tarafına vererek kötü hatıraları savuşturmaya çalıştım.

Kasvetli, sessiz binalarla dolu arka sokaklardan geçtik. Bu binalar, şehrin bir zamanlar sahip olduğu ve çeliğini dünya çapında meşhur ettiği bir sanayinin anıtlarıdır. Sanayinin kaptanları bize, Sheffield'ın eski işgücünün dörtte biriyle eskisinden de fazla çelik ürettiğini söylüyor. Bir sanayi mezarlığı gibi görünen yerlerden geçerken bana hiç de öyle gelmiyor.

Fabrikalardan sonra dik bir yokuş tırmandık. Roma gibi Sheffield de yedi tepe üzerine kurulu bir şehirdir. Tek fark, Sheffield'de daha iyi pizza bulabilirsiniz. Çok geçmeden gözalabildiğine uzanan siteler, altmışların balkonlu evleri ve yüksek olmayan bloklarla çevrelendik. Terence, tekrar hızlandığına göre şimdi nerede olduğunu biliyordu herhalde. Fark edilmeden takip etmek giderek zorlaşıyordu çünkü görünürdeki hemen bütün otomobiller hiç değilse bir tekerleği çukurdaymış gibi duruyordu.

Supra alçak, kare bir binanın yanındaki geniş asfalt alana yaklaşırken sağ sinyal verdi. Ben devam ederek onu geçtim,

birkaç dakika sonra geldiğim yere geri döndüm. Binadan birkaç yüz metre ötede otomobilimi park ettim, alarmı açtım ve geri kalan yolu yürüdüm. Binaya yaklaşıncı, üzerinde "Fairwood Cemiyet Merkezi, 1969" yazılı eski püskü bir tabela gördüm.

Merkezin dış tarafında bir de karatahta vardı. Sheffield'ın "Yılın Harcanmış Gençlik Yarışması" ekibine dahilmiş gibi görünen bir grup yeni yetme karatahtanın çevresinde toplanmıştı. İçlerinden herhangi birini alaşağı edebileceğimi bilmiyor olsam kendimi tehdit altında hissederdim. Karatahtaya bakarken onlarla göz göze gelmekten kaçındım. Tahta üzerinde kargacık burgacık harflerle "Satış İçin Kuyruk Burada. 15-18 arası. İnanılmaz Fiyatlar" yazılıydı. Köşesine raptiyeyle el ilanları asılıydı. Yanından geçerken birini alıp cebime tıktım.

Cemiyet merkezinin köşesinden, Sheffield gençliğinin bana neler yapmaktan hoşlanacağıyla ilgili öneriler ve ısıklık sesleriyle döndüm. Park yerinde, Supra'nın yanısıra bir Cavalier ve üç tonluk bir kamyon vardı. Kamyonun arkası Merkez'in salonuna doğruydı, kapıları duvara paralel açılmıştı. Ayakkabı bağımı bağlamak için çömeldim ve kamyonun altından gizlice baktım. Arka tarafında salonun acil çıkışı olduğu belli olan çift kanatlı kapı açıktı. Ancak kamyonun altından salona emeklersem, salonda ve kamyonun içinde ne olduğunu görebilirdim.

Telefonum çaldığında otomobilime geri dönmek üzereydim. Tam orada bir cep telefonuna cevap verirsem çok fazla açığa çıkmış olacağımı düşünerek uzaklaştım. Telefonu otomobilde bırakmam gerektiğini hatırlamadığım için kendime kızarak, "Brannigan" diye hırladım.

"Kate, neredesin? Evinin yakınlarında mısın?" Arayan Alexis'ti ama daha önce hiç duymadığım bir ses tonuyla konuşan bir Alexis'ti bu. Bu bir-iki sözcükte bile sesindeki paniği hissedebiliyordum. Ve panik, yalnızca bir anlama gelebilirdi.

Hemen içimde onun ki ne eşit bir korku uyanarak, "Davy mi?" dedim.

"Kate, eve gelebilir misin. Hemen şimdi."

"Ne oldu?" Cemiyet Merkezi'nin arkasındaki köşeyi dönmek üzereydim, oyun alanından geçerek otomobilime doğru gidiyordum. "O... kaybolmadı falan değil mi?" İlk duyduğum tepki birinin uyuşturucuyu kimin alıp gittiğini nasılsa keşfetmesi ve Davy'nin ya rehin ya da misillemenin potansiyel kurbanı olduğu yolundaydı.

"Hayır, böyle bir şey değil. Sadece..."

Arkadan Chris'in sesini duyabiliyordum. "Allah aşkına, Alexis, telefonu bana var, onu fazlasıyla telaşlandırıyor sun." Sonra telefona Chris geldi. "Panikleme" dedi. "Davy eve döndüğünde biraz tuhaf bir haldeydi, madde alıp uçmuş gibi. Ona ilaç falan vermişler sanırım ve hastaneye götürmemiz gerektiğini düşünüyorum. Buraya gelmen ne kadar sürer?"

Otomobilimin yanına gelmiş tim. Alarmı kapatıp anahtarı kontağa soktum. Bütün bunları, Chris'in söylediklerini dinlerken otomatik pilota bağlanmış gibi yapmış tim. Sanki mideme bir yumruk yemiş tim. Davy'yi hastaneye götürmek bir kâbus senaryosuydu. Açık vermeden bunu yapabilmemizin hiç yolu yoktu. Angie eski kocasının hapiste olduğunu öğrenmekle kalmayacak, oğlunun eski kocasının tuhaf kadını ve onun lezbiyen arkadaşları tarafından tehlikeye atıldığını da keşfedecekti. Richard'ın bir daha oğlunu, yanında bir sosyal görevli olmadan görme şansı çok az olurdu.

Chris kafama üşüşen düşüncelere müdahale etti. "Alo? Kate? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım" diyerek hızla yola çıkıp Manchester yoluna doğru sürdüm. "Bak, onu hastaneye götüremezsiniz. Allah kahretsin, olabilecek en kötü şey... Bir dakika." Deli gibi düşündüm. Öte yandan Davy gerçekten hastaysa onu hastaneye götürmememizle edemeydik. Davy'nin başına bir şey

gelmesine izin verecek olursam Richard beni asla affetmezdi. Ayrıca benim kendimi affetmem de zor olurdu. "Ne kadar kötü?" diye sordum.

"Bir an tır tır titriyor, bir sonraki an terliyor. Sürekli deli gibi kıkırdıyor ve aslında var olmayan bir şeyleri gösteriyor, tekrar kıkırdıyor ve bizi kucaklıyor" dedi Chris. Dikkatle kontrol ettiği sesinde belli belirsiz bir umarsızlık vardı.

Beynim sonunda gerekli bilgiyi aldı. "Bana beş dakika tanı, Chris" dedim.

"Bilmiyorum" dedi Chris. "O kadar iyi değil, Kate."

"Lütfen. En fazla beş dakika." Chris'e başka bir şey söyleme fırsatı tanımadan telefonu kapattım. Lastikleri gıcırdatarak hızlandım, arkamdaki otomobil deli gibi korna çaldı. Telefon defterimi açtım, aradığım numarayı buldum. Telefonu çevirerek trafiğe girdim. Bunun yasak olduğunu biliyorum ama Davy'ye ulaşmak, diğer yol kullanıcılarının çıkarlarından çok daha acildi.

Bana yardım edecek biri varsa o da Dr. Beth Taylor'dı. Beth zamanını şehir merkezindeki muayenehanesi ile tıp etiği üzerine yarım-gün ders verdiği üniversite arasında böler. Birkaç yıl önce Bill'le üç ay kadar süren bir flört yaşamıştı ki bu da ortağım için rekordu herhalde. Şimdi Beth, tıbbi sigorta poliçelerini ne zaman araştırırsak Mortensen ve Brannigan'ın ilk arayacağı kişidir. Zaman zaman Brannigan'ın kırılan taraflarını da tamir eder.

Telefon ikinci çalışta açıldı. Uzaktan bir ses, "Ben Beth" dedi. "Şu anda burada değilim ama sizi aramamı isterseniz sinyal sesinden sonra mesaj bırakabilirsiniz. Acilse beni cep telefonumdan arayabilirsiniz, numaram..." Numarayı dinlerken bir yandan da rakamları yazdım, sonra konuşmayı sona erdirerek cep telefonunun numarasını çevirdim. Yalnızca telefonun yanında olması için değil, iyi bir alış bölgesinde olması için de dua ediyordum.

Telefon bir kez, iki kez, üç kez çaldı. "Alo, Ben Beth Taylor." Bu sesi duyduğuma hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Beth. Ben Kate Brannigan."

"Merhaba, Kate! Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Bu da senin için iyi bir şey sanırım. Bir iş görüşmesi mi? Gerçi hokey oynamaya gidiyorum ama."

"Acil bir durum, Beth."

"Bu kez ne yaptın?" Sesindeki yumuşak takılma tonunun altında kesin bir endişe vardı.

"Ben değil. Erkek arkadaşımın oğlu. Ona bakan arkadaşlar çocuğa ilaç verilmiş olabileceğini düşünüyorlar."

"Öyleyse aradığın ben değilim, Kate, MRI'daki acil bölüm. Bunu bilmen gerekir."

"Beth, götüremem. Bak, şu anda açıklayamam, buna hazır olmadığım için değil, zamanım olmadığı için. Lütfen Beth, bu iyiliği yapmana ihtiyacım var. Şu anda eve dönüyorum ve oraya varır varmaz ölüm-kalım meselesi olmadıkça onu neden hastaneye götüremeyeceğimi sana anlatacağım" diye yalvardım.

Beth, "Eğer ilaçsa ölüm-kalım meselesi olabilir" diye uyardı.

"Biliyorum, biliyorum. Ama lütfen, bu konuda güvenilebileceğim tek tanıdığım doktor sensin."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Beth içini çekerek, "Bunu yapmamam gerek" dedi. "Bütün bildiklerime ve inandıklarımaya karşı bu."

"Gidecek misin?"

"Gideceğim. Nerede?"

"Benim evimde. Evimi hatırlıyor musun?"

Beth, "Hatırlıyorum" dedi. "On dakika içinde orada olurum. Ha, Kate."

“Evet?”

“Maça geç kaldığım her beş dakika için Crumpsall Bayanlar Hokey Kulübü’nde bir içki borçlusun bana.” Beth’e her kuruşa değeceğini açıklama fırsatı bulamadan telefonu kapattı.

Tekrar Chris’i arayarak Beth’in yolda olduğunu söyledim. Sesindeki rahatlama, benimle daha önce konuşurken sakladığı korkuyu bana açıkça anlatıyordu. “Allaha şükür!” diye bağırdı. “Biraz önce kustu Kate. Gerçekten korkuyoruz.”

“Senin hatan değil, Chris. İnan bana, Richard burada olsaydı da olmasaydı da bu olurdu. Bak, bir değişiklik olursa beni ara, tamam mı? En kısa zamanda geleceğim.”

Sheffield’e giderken bütün rekorları kırmış olabilirim. Ama geri dönerken ortalığı darmaduman ediyordum.

Ön kapıdan deli gibi içeri girdim. Hiçbir yerden ses gelmiyordu, evde kimse olmadığını anlamam on saniyeden daha az sürdü. Limonluktan koşa koşa geçerek Richard’ın oturma odasına açılan kapıyı hızla ittim. Gene kimse yoktu. Artık onu hemen hastaneye götürmek zorunda kaldıklarına emin olmuştum. Eve dönerken, yolda Davy’yi yoğun bakımın loş ışığında, küçük vücuduna Merkezi Londra Metrosu’ndan daha fazla tüp girmiş halde yatarken gözümün önüne getirmiş, deli olmuştum.

Gerisin geriye, odayı birkaç adımda katedip limonluğun kapısını açınca Chris ile çarpıştım. Chris gerileyerek Beth’e, o da aynı şekilde Alexis’e çarptı. Ben bir şey söyleyemeden Beth, “Şişşş” dedi. Oturma odasına geri döndüm, üçü de arkamdan geldi. Alexis kapıyı kapattı.

“Nasıl? Neler oluyor?” diye sordum.

Beth, “Sakinleş” dedi. “Üç derin soluk al.” Bana söylediklerini yaptım. Hatta oturdum bile. “Davy iyileşecek.

Ona hafif bir yatıştırıcı verdim, sakinleşip uyudu. Muhtemelen sabaha kadar böyle uyur. Sabah kendini biraz sersem gibi hissedebilir ama iyileşecek.”

“Sorun nedir? Neler oldu?” diye sordum.

Beth, “Önemli miktarda halüsinojenik ilaç emmiş biri gibi davranıyordu” dedi. “Neyse ki yaşamı tehdit eden bir şey değil.”

“Ama nasıl? Nereden almış? Siteden birkaç çocukla oynamaya gitti yalnızca! Çocuklara böyle ilaçları kim verir?”

Beth, “Dikkat edersen ‘emmiş’ dedim” dedi. Elini, diken gibi dimdik sarı saçlarının arasından geçirerek kaşlarını çattı. “Çocukların kullandığı şu geçici dövmeleeri bilir misin? Resimleri ıslatırlar ve derilerine yapıştırırlar.”

Sabırsızlıkla başımı salladım. “Evet, evet, Davy onları çok sever. Bazı geceler banyoda Resim Adam gibi görünür.”

“Bu sabah çıkmadan vücuduna dövme yapmış mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır” dedim. “Dün gece ikinizden biri böyle bir şey fark etti mi?”

Chris de Alexis de başlarını iki yana salladılar.

“Şu anda kollarında ve göğsünde otuz-kırk dövme olmalı” dedi Beth. Bildiğim kadarıyla sorunun kaynağı da bu. Bu tür birkaç vaka duymuştum, gerçi daha önce hiç görmedim.”

“Ama anlamıyorum. Kesinlikle dövmeleer olamaz. Çoğunlukla kollarında ve göğsünde bir dolu dövme olur. Dediğim gibi Davy bunlara bayılır. Richard ne kadar alırsa hepsini yapıştırır.”

Beth içini çekti. “Haklısın, bunu yapan resimler değil. Bu resimlere konulan bir şey. Dövmelere ilaç verilmiş. Asit ya da Ecstasy olmayan bir ilaç konulmuş, muhtemelen hafif bir öfori, genel bir yakınlık duygusu ve enerji vermek üzere yapılan bir ilaç. Ama Davy’nin aldığı dozda halüsinasyonlara da neden olur. Onu banyoya sokup hepsini yıkayıp temizledik, yani artık

vücudunda yok ve neyse ki Davy korkunç değil, hoş bir yolculuğa çıkmış gibi görünüyor.”

Konuşmasını bitirdikten çok sonra bile Beth’in sözleri odada yankılanır gibiydi. Hiçbirimiz verecek uygun bir cevap bulamadık. Sonunda Alexis’in gazetecilik içgüdüleri benim özel detektiflik içgüdülerime baskın çıktı. “Bu geçici dövmeler neye benziyor?” diye sordu.

“Bazıları geometrik şekilli. Mavi ve altın renkli yıldızlar, 10 penny büyüklüğünde. Kırmızı ve pembe üçgenler de var. Öbürlerinde palyaço, otomobiller, Batman ve Süperman logoları ve dinazorlar olabiliyor. Bunlarla ilaçsız olanlar arasındaki tek fark paketlemede, bana böyle söylendi. İlaçlı olanlar belli ki küçük alüminyum paketlerde, uçaklarda verdikleri çukulatalar gibi. Üzgünüm, daha fazlasını bilmiyorum.”

Alexis öfkeyle, “Bu konuda hiçbir şey duymamış olduğuma inanamıyorum” dedi.

Beth’e, “Alexis gazetecidir” diye açıkladım.

Alexis konuşmaya devam etti. “Neden bunlarla ilgili hiç bir uyarı olmadı şimdiye kadar? Tam bir skandal bu.”

Beth, “Muhtemelen panik yaratmak istemediler” dedi. “Nedenini anlayabiliyorum çünkü böyle bir şey çok ender olur.”

“Hikâyeyi boş ver, Alexis. Davy nasıl? Kesinlikle iyi olacak mı?” diye sordu Chris.

“Kesinlikle iyi olacak, size söz veriyorum. Gelecekte birlikte oynamak için başka arkadaşlar bulmasını sağlayın. Bakın, gitmem gerek. Hokey maçım on dakika içinde başlayacak. Yarın sabah emin olmak için uğrarım ama şu anda yapabileceğiniz en iyi şey onun rahat rahat uyumasına izin vermek.”

Beth’in gidişiyle kötü bir sessizliğe daldık. Sessizliği

Alexis bozdu. "Kimsenin hatası değil" dedi. "Kendimizi yiyip bitirebiliriz, suçu üstlenme konusunda birbirimizle kavga edebiliriz ama kimsenin hatası değil."

"Biliyorum" dedim. Ayağa kalktım. "Ona bir bakmak istiyorum." Salondan yedek odaya geçerek kapıyı açtım. Davy sırt üstü yatmıştı, kolları başının üstündeydi, bacakları kıvrılmıştı. Uyuyan yüzünde bir gülümseme vardı. Eğilip yorganı üstüne çektim. Hafifçe kıpırdanarak homurdandı. Başka ne yapacağımı bilmiyordum, kendimi beceriksiz hissediyordum. Odadan çıkarken kapıyı ardımdan kapattım.

Mutfağa döndüm. Alexis tek başına, Richard'ın çıkınından aldığı bir sigarayı sarıyordu. "Bugünlük burada yeterince ilaç alındığını düşünmüyor musun?" diye sordum. Şaka yapıyordum ama gerçek payı da vardı.

Alexis omuzlarını silkti. "Doktor fazla stresin benim için kötü olduğunu söylüyor. Chris kahve yapıyor. Geri dönmeden önce kahve içecek vaktin var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Geri dönmeyi planlamıyordum."

"Neden? Yaptığın işi bitirdin mi?"

"Şey, hayır" diye itiraf ettim.

"Öyleyse yola çık. Burada yapabileceğin hiçbir şey yok. Davy yedinci uykusunda. Beth onun sabaha kadar uyuyacağını söyledi. Herkes uyuyan bir çocuğa bakıcılık yapabilir. Ama Dick'i hapisten çıkarabilecek tek insan sensin."

Otomatik olarak, "Ona Dick deme" dedim. "Beni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorsun." Saatile bakıp içimi çektim. Sheffield'e gidip saat altıdaki satışa yetişecek zamanım hâlâ vardı. Şansım yaver giderse Richard'ı ziyaret etmek için Manchester'a zamanında dönebilirdim. Chris üzeri kahve fincanlarıyla dolu bir tepsiyle içeriye girerken ayağa kalktım.

Chris, "Kahve içmeye vaktin yok mu?" diye sordu.

FBI yüzümü takındım. Ciddi bir ifadeyle, "Böyle bir

zamanda kahve içmemi nasıl bekleyebilirsin benden? Bakın, bir kız, bir kızın yapması gereken şeyleri yapmalıdır.”

Chris kıkırdadı. Alexis kahkahayla güldü. İnsanlar beni neden ciddiye almazlar hiç anlamam.

12

Edebiyat eleştirmenleri, özel detektiflerin toplumun dışında kalan kişiler olduğunu iddia ederler. 1940'ların Los Angeles'ında bu doğru olabilir ama 1990'ların İngiltere'sinde bir şakadır yalnızca. Bugünlerde bir özel detektif olarak beş dakikadan fazla canlı kalmak istiyorsanız bir bukalemunun içgüdülerine sahip olmanız gerekir. Kalabalığın içinde kimliği belli olan özel detektif müşterisi için bir düdüklü tencere kadar yararlıdır. Avukattan sekretere, üst düzey fahişeden gazeteciye hatta bazen, aynı gün iki rolü birden oynamak zorunda kalmışımıdır. Hiç değilse bu gece olay yerine gitmiştim, bu da bana giyim tarzıyla ilgili önemli ipucu vermişti.

Cebimden buruşuk el ilanını çıkardım ve tekrar inceledim. İlanı kim yazmış.a gramer ya da grafik tasarım ödülü kazanamazdı. Bir günlük satışta, insanlara hayatlarının en yüksek indirimlerini vaad ediyorlardı; 69.99 sterline videolar, 99.99 sterline kameralar, 49.99'a mikrodalga fırınlar, artı diğer yüzlerce benzersiz ürün vardı. Akli başında herkese on yıl yetecek kadar da ünlem işareti vardı. Bütün bunları aklımda tutarak giyindim. Dar solmuş Levis, siyah bir Tina Turner *Simply the Best* svetşört (çünkü siyah beni her zaman ciddi bir vitamin eksikliğim varmış gibi gösterir) ve Richard'ın üç beden büyük Washington Red Sox ceket. Hemen belirteyim, yalnızca mesleki amaçlarla satın aldığım yüksek topuklu, mahmuzlu beyaz çizmelerle tamamladım giyimimi. Kumral saçlarımı tepemde toplayıp lame elastik bir bantla tutturdum. Özetle bir zevksizlik abidesi oldum.

Beş buçukta Sheffield'e geri dönmüştüm. Otomobilimi şehir merkezindeki bir park yerine bıraktıktan sonra bir taksiye bindim. Taksiciye bir beşlik bahşış verince daha sonra beni almak için geri dönmeyi kabul etti. Altıya çeyrek kala Cemiyet

Merkezi'nin önündeki kaldırımında uzayan kuyruğa girmiştim. Yüz kadar müşteri toplanmıştı. Bırakın kredi kartı taşımalarını, organ bağış kartı taşımalarına bile izin verilmezdi. En gençlerinin iki yaşın altında olduğunu ve bir bebek arabasında uyduğunu fark ettim. En yaşlısı ile yetmiş yaşını görmeyecekti. Geri kalanlar yirmi beş yaşında orta yaşlı duran hayatın sillesini yemiş kadınlarla, gözgöze gelene kadar on beşinde gösteren oğlanlardı. İyi tahmin etmiştim. Kimsenin dikkatini çekmemiştim.

Altiya on kala kapılar açıldı ve kalabalık içeriye girdi. Salon hayli aydınlıktı, Acil Çıkış tabelasının önündeki yüksek bir kürsü dışında bomboştı. Kürsünün üstünde yüksek bir tezgâh, tezgâhın üzerinde de mikrodalgalar, kameralar, videolar ve televizyonlarla dolu olduğu iddia edilen karton kutular yığılıydı. Diğer kutuların üstünde, tava setleri, servis tabakları, oyunlar, fırınlar, radyo alarmları, tost makineleri, pil şarj aletleri ve çorap resimleri vardı. Alaattin'in mağarasına benziyordu burası. Kutuların arkasında 1970'lerin bir futbolcusuna benzeyen kıvrıcık saçlı, iri yarı bir adam vardı. Kravatına bağlı bir mikrofon taşıyordu, ses o kadar yüksekti ki karşılığında bir haykırış bekledim. "Bayanlar ve baylar" dedi, "geride durmayın öyle. Öne gelin ki sizi görebileyim, özellikle siz sevgili bayanları kast ediyorum. Güzelliğinizle gözlerim banyo yapsın çünkü burada siz, bay ve bayanlara ne kadar eşit davranmaya çalışsam da, kabul etmeliyim ki ben de insanım. Bu gece burada gördüğüm sevgili bayanlardan bazılarına karşı koyamayacak kadar insanım yani." İnanılmaz bir şey. Daha da inanılmazı, kalabalık onun söylediklerini yerine getirdi. Koyunlar gibi.

Kalabalığın akışına kendimi kaptırarak ben de öne doğru ilerledim ve salonun yan tarafına geçtim. Çevreme bakınarak Terence'ı aradım. Birkaç dakika sonra, onu kürsünün yanında duran birkaç erkeğin arasında gördüm. Adamların yaşları yirmiler ile kırklar arasında değişiyordu. Çiş yapmaya giderken köpeğimi hiçbirine emanet etmezdim. Uzaktaki duvara ulaşp

platformdan on adım ötede durdum. Çevremi iyi görebiliyordum. Müşteriler çok heyecanlıydı, bazıları ceplerinin üzerine vurarak adeta paralarının hâlâ orada olup olmadığından emin olmak istiyorlardı. Paranın orada fazla durmayacağından emindim, üstelik yankesiciler nedeniyle de değil.

Şimdi Terence da dahil olmak üzere platformun üstündeki adamların çoğu gözlerini, dinleyicileri, belden aşağı fıkralar, zevksiz iltifatlar ile eğlendiren konuşmacıdan ayırmadan kalabalığın arasına karışıyordu. Ben de kulağımı tekrar konuşmacıya verdim. "Bu gece bir konuda bana söz vermenizi istiyorum, baylar ve bayanlar. Kendinize bir iyilik yapacağınıza söz vermenizi istiyorum. Bu gece burada hayatınızın alışverişini yapacaksınız, lâyük olmadığını düşündüğünüz için geri durmanızı istemiyorum. Bu gece buraya size iyilik yapmak için geldim ve kendinize iyilik yapmaktan korkmayacağınıza söz vermenizi istiyorum. Söz veriyor musunuz? Bunu benim için yapar mısınız?"

Kalabalık, "Evet" diye gürledi. Buna inanamıyordum. Adam "adi hırsız" sözcüğü tam onun için uydurulmuş gibi duruyordu, gene de müşteriler üstüne bedava bira bulmuş gibi atlıyorlardı.

"Şimdi, bu gece başlangıç yapmayı kim ister? Kimin çakmağa ihtiyacı var?" Havada birkaç el sallandı. "Kim beş boş kaset kullanmak ister? Başka eller de havaya kalktı. "Yepyeni üç tane video kaset isteyen kim var?" Herhalde orada çılgınca el sallamayan bir tek ben vardım. Gururumu ayaklar altına alıp elimi kaldırdım. Satıcı sıırttı. "Bana kalmış olsaydı bunların hepsini size verirdim ama ne yazık ki yasalar doğuştan gelen cömertliğimi göstermeme izin vermiyor. Bu yüzden bu küçük şeylerin karşılığında bana para vermek zorundasınız."

Dramatik bir etki yaratmak için sustu. Kalabalık, on dokuzuncu yüzyılda, çılgın bir papazın karşısındaymışçasına, büyülenmiş gibi onu dinliyordu. "Olabilirdiğince adil olacağım. Ekip arkadaşlarım hepinize dikkat ederek kimin hak ettiğine

karar verecek. Şimdi burada, bu kullandıktan sonra atılan çakmaklardan yirmi tane var ve havaya kalkan ilk yirmi el..." tekrar sustu ve elli kadar el havada çılgınca sallandı. "Ben söyledikten sonra ellerini havaya kaldıran ilk yirmi kişi, bu şanslı kişiler, bir çakmağı sadece bir penny'ye satın alabilirler. Şimdi, bundan daha adil olamam, değil mi?"

Kalabalık kesinlikle aksini düşünmüyordu. Satıcı havada aptal bir tokmak salladı. "Şimdi, bu küçük çekici üç kez vuracağım, tezgâha üçüncü vuruşum sinyal olacak. Sonra şanslı yirmi kişi yalnızca bir penny'ye bir çakmak almaya hak kazanacak." Beklenti dolu bir sessizlik oldu. Tokmak bir kez, iki kez indi. Odadaki ellerin yarısı tokmak üçüncü kez inmiş sanarak havaya fırladı. Utanarak ellerini aşağıya indirdiler. Satıcı, "Açgözlülük etmeyin" dedi. "Size söz veriyorum, bu gece burada alışveriş yapmak isteyen herkes bir şey alacak." Cümlesini bitirirken tokmak üçüncü kez vurdu ve bir sürü el havaya fırladı. Satıcı kimin elini ilk kaldırdığını görmek için etrafa bakınır gibi yaptı, salona dağılmış adamlarının işaretine göre şanslıları belirledi. Elleri havada sallanan yirmi müşteri çakmak almak için seçildi. Rastgele seçilmişler gibi geldi bana. Kasetler (elli penny), videolar (bir pound) ve Amerikan uzay programının yan ürünü olarak yapılan yanmaz yapışmaz tavalar (iki pound) için de aynı rastgele seçimler yapıldı. Satıcının yardımcıları yalnızca cüzdanların içindekilerle ilgileniyormuş gibiydi.

Satıcı şimdi hepsini avcunun içine almıştı. Sanki artık işin ciddiye bindiğini belirtmek ister gibi, buklelerini geriye itti, ceketinin üst düğmesini ilikledi. "Bayanlar ve baylar, bu gece zekânıza saygısızlık etmeyeceğim. Bahse girerim hepiniz *That's Life*'ı seyretmişsinizdir. Sizi ve paranızı almak isteyen düzenbaz insanlar olduğunu biliyorsunuz. Ama ben onlardan değilim. Bakın şimdi ne yapacağım. Bana güvenirseniz bu güvenin ödölsüz kalmayacağını size göstereceğim. Bayanlar, bu hayatınızı değiştirecek bir şey. Beyefendiler, bu sizin şansınızı

değiştirecek bir şey. Zaman zaman Paris'in parfüm laboratuvarlarında beyaz önlüklü adamlar, kullanan kadınları sıradanlıktan seks ilahesine dönüştüren bir parfüm keşfederler. Doğru parfümü bulan bütün evkadınları hayatındaki erkeğin onu Liz Taylor, Joan Collins ve Michelle Pfeiffer karışımı olarak görmesini sağlar. Bunu Chanel No. 5 ile yaptılar. Giorgio ile yaptılar. Şimdi bir de bununla yaptılar!"

Bir kutuyu havada salladı. Şekerpembesi ve lame şeritler. Daha önce gördüğüm bir şeye benzemiyordu. "İşte bayanlar ve baylar. Kardeşim ithalat ihracat işi yapar, genel satışa çıkmadan önce müşterilerim için bu benzersiz Parizyen parfümü ayırdı. Bu benzersiz parfüm, Eau d'Ego yazın büyük bir reklam kampanyasıyla tanıtılacak, bayanlar ve baylar. Bu Yılbaşı'nda en çok satan parfüm olacak, buna söz veriyorum. Bu gece İngiltere'de bir şişe Eau d'Ego'ya sahip olacak ilk insan siz olabilirsiniz."

Yüz ifademi bozmamak için gayret sarfetmem gerekti. Fransızcam o kadar iyi değildir ama Richard'la Paris'te romantik bir hafta sonu geçirdiğimizde şehrin kanalizasyon sistemini de görmüştük. Birçok şık Parisli'nin *eau d'egout* — lağım pislği — adı taşıyan bir parfüm sürdüklerini sanmam.

Satıcı gene de konuşmasına devam ediyordu. "Şimdi bu gece burada seçilecek harika mallarımız var. Ama kaçınılmaz olarak birçok popüler mallarımızdan elimizde yeteri kadar yok. Patronum beni sınırlıyor. Yani kaç kişi yüz poundun altında bir kamera almak ister?"

Müşterilerden yarısı deli gibi ellerini salladı. Adam tatmin olmuş bir şekilde sırıttı. "Çok iyi. Şimdi, bir gecede üç kameradan fazlasını satarsam patronum beni işten atar. Bu yüzden sınırlamak zorundayım. Şimdi, bu gece bu platformda elli şişe Eau d'Ego var. Bu benzersiz Parizyen kokudan bir şişe alacak kadar bana güveniyorsanız bu gece burada ilk kez birilerini kayıracağım. Parfüm almazsanız kamera satın alamazsınız demiyorum çünkü bu yasal olmaz bayanlar ve baylar. Dediğim şu, müşterim olacak kadar bana güvenenlere

sayıları sınırlı mallara geldiğimizde ayrıcalık tanıyacağım. Şimdi, sanırım kabul edersiniz ki bundan daha adil olamam." Ses tonunda tartışmaya hiç yer yoktu. Özel olarak kurnaz bir satış taktiği değildi ve adam da dünyanın en büyük konuşmacısı değildi ama müşteriler buna bayıldı.

"Sizi uyarıyorum, bayanlar, Eau d'Ego'yu bir kez sürerseniz bir daha asla ucuz bir kadın olarak görülmezsiniz. Bu harika parfüm dükkânlarda satışa çıktığı zaman kırk dokuz pound doksan beş penny fiyatı olacak. Şimdi, ben bu gece kırk dokuz pound doksan beş ödemenizi beklemiyorum. Kaldı ki reklam kampanyasını görmediniz, dergilerdeki yazıları okumadınız, benim üzerimdeki etkisini görmediniz. Yalnızca sözüme güvenmek zorundasınız. Karımın bir şişe aldığını ve o günden beri her gece eve gittiğimi söylersem bu size bir şey anlatmalı!" Adam göz kırptı. Ben yüzümü buruşturdum.

"Bu kokuyu sürmenin ayrıcalığı için yarı fiyatını ödemenizi bile istemiyorum sizden. On pound, hepsi bu. Yalnızca on pound'a yıldızların kokusu olacak bir parfümü süren ilk kadınlar arasında olacaksınız. Şimdi, tokmağım üçüncü kez vurduğunda yardımcılarım kartal gözlerini dikecek ve havaya kalkan ilk elli el bu benzersiz fırsata kavuşacak." Bu kez hiç ara olmadı. Tokmak bir kez, iki kez, üç kez vurdu. Seyirciler Pavlov'un etki-tepki teorisini kanıtladı, tokmak iner inmez eller başların üzerine kalktı.

Bütün asistanlar ortalıkta koşuşturarak parfüm dağıtıyor ve on pound'ları alıyordu. Terence da diğerlerinin yaptığını yapıyor gibiydi. Hiç değilse ben bir fark göremiyordum. Zamanımı boşa harcadığımı düşünmeye başlamıştım.

Satıcı parfüm işini bitirdi. Şimdi birkaç malı biraraya getirmeye başlamıştı. İstedikleri paradan daha da azına herhangi bir kaçakçıda benzer bir mal bulunabileceğini düşündüm. Ama satıcının zorlamaları karşısında sağduyu yok oldu ve adam tokmağını indirerek toz kaldırmaya devam etti. Seyirciler birkaç hafta içinde patlayacak, kırılacak, kararacak

ya da hepsi birden olacak hurdalara para ödemek için birbirlerini yiyorlardı.

Satıcı elle seçilen beş müşteriye pahalı mallar satmaya geçince isteri daha da arttı. Satıcının becerisini kabul etmek gerekti. İnsanlar büyük bir indirimle aldıklarını düşündükleri mallar için çılgınca yüz elli ila üç yüz pound arasında para ödüyorlardı. Satışın sonunda ellerindeki malların ne kadar değersiz olduğunu keşfedeceklerine bahse girebilirdim. Satıcının konuşmaları öyle baş döndürücüydü ki düşünmeye fırsatları olmuyordu. Dikkatle izliyordum ve ben bile olup biteni takip edemiyordum. Müşterilerin hiç şansı yoktu.

Ama en olağanüstü olay henüz gerçekleşmemişti. Satıcı "Bu gece size iyi davrandım mı yoksa bu gece size iyi davranmadım mı?" diye sordu. Gayet sıcak mırıltılarla karşılandı. "Güvenebileceğiniz biri olduğumu düşünüyor musunuz? Siz, bayan, bana güvenir miydiniz?" Yarım düzine seyirciye gözünü dikerek sadakatlerini sınadı. Her biri koyun gibi "evet" dedi.

Satıcı gülümseyerek kârın bir kısmıyla ne yapacağını anlattı. "Size daha önce kardeşimi anlatmıştım, değil mi? İthalat ihracat işindekini. Tamam, kardeşim insanlara iyilik yapmayı ne kadar sevdiğimi bilir, bu yüzden her zaman müşterilerime verebileceğim ucuz malları arar. Şimdi, bu malların çoğu AET'den geldi ve AET kurallarına göre bunları aynı şekilde sergileyemeyiz. Bu yüzden torbaya koymamız gerekir. Bu torbaların içinde ne olduğunu ben bile bilmiyorum, çünkü rastgele hazırlıyoruz. Ama torbaların her birinde istediğim paradan çok daha fazla değer taşıyan mal bulunduğunu garanti edebilirim. Sizden istediğim tek şey malı açmadan evinize götürmeniz. Sahte bir mal almanızı istediğimiz için değil, torbaların içindekiler çok farklı olduğu için. Yanınızdaki kişi çok ucuza, sanat eseri bir robot aldığınızı görür de kendisi yalnızca bir tost makinesi, bir elektrikli bugidi seti ve saatli bir radyo almışsa büyük olasılıkla sizi kıskanır. Bizim istediğimiz en son şey ise kavganın çıkması çünkü bazı mallarımız

gerçekten çok değerli. Şimdi on poundluk torbalarla işe başlayacağım. Bu gece burada para harcamak ve çılgınca cömertliğimden yararlanmak isteyen kim var?"

Engel olamadım, ağzım bir karış açık kaldı. Birkaç düzine insan parfüm şişelerini havada sallıyordu. Yalnızca bir paket şeker ve yarım bir tuğla içerebilecek siyah bir çöp torbasına para döküyorlardı. Biri bana bunu anlatmış olsa hayatta inanmazdım. Satıcı elli poundluk şans torbalarını vermeye başlayınca bir yerlerde bir değişiklik olduğunu gördüm. Fark etmek zordu ama benim için yeterli oldu. O akşam ilk kez doğru zamanda doğru yerde olduğuma inanmaya başladım.

13

Manchester'a geri dönerken gördüklerimi düşünerek ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım. Aşırı dikkat etmiş olmasaydım küçük değişikliği rahatlıkla fark etmeyebilirdim. Elli poundluk torbalar dağıtılmaya başladıktan hemen sonra bu değişiklik ortaya çıkmıştı. Terence tıpkı diğerleri gibi siyah bir çöp torbasıyla platformun arkasında belirdi. Sonra kalabalığın içinden kırmızı beyzbol kasketli ve siyah deri ceketli, yirmi yaşlarında kısa boylu bir gence yaklaştı. Adam elini havaya kaldırmamış olmasına rağmen Terence kalın kahverengi bir zarfın karşılığında torbayı adama verdi. Zarfın içinde elli pound'dan daha fazlası varmış gibi duruyordu, eğer kırmızı şapkalı adam rubleyle ödeme yapmıyorsa tabii.

Birbirlerine hiçbir şey söylemediler ve değiş-tokuş bütün diğerleri gibi birkaç saniye sürdü. Terence anında öbür müşterilere yöneldi. Ama diğer insanların aksine kırmızı kasketli adam orada oyalanmadı. Mal torbasını alır almaz kalabalığı yara yara kapıya yöneldi. Kırmızı kasketini çıkarıp ceketinin içine tıktı. Onu takip etmeyi düşündüm ama otomobilim yoktu, kaldı ki Terence'in başka ne yapacağını görmek istiyordum.

Sonuç sıfırdı. Orada kaldığım kısa süre içinde öbür adamların yaptıklarının aynısını yaptı, yani buruşuk paralar karşılığında siyah çöp torbalarını dağıttı, aldatıldıklarını düşünmeye başlayan bir iki müşteriyle atıştı.

Şaşırtıcı bir anilikle olay bitiverdi. Satıcı hâlâ konuşuyor olmasına rağmen, yardımcılarının çoğu dikkatlerini seyircilerden çok platforma yöneltmişlerdi. İnanılmaz bir hızla platformun üzerinde kalan kutular vanın arkasına taşındı. Satıcı kapanış konuşmasını yaparken platformun üzeri, süpermarkete gitmeden önce buzdolabımın içi kadar boştu.

Yavaşça yeryüzüne dönerek tamamen yasal bir biçimde soyulduklarını üzüntüyle anlayacak müşterilerin arasına karışarak kapıya doğru ilerledim. Salonun dışına çıktığımda tatminkâr mırıltıların yerini hoşnutsuz konuşmalar almıştı ve insanlar körcesine aldıkları kutunun içindekileri inceledikçe seslerinin tonu yükseliyordu. Taksi beni bekliyordu, linç kalabalığına dönüşmelerini görmek için beklemedim. Satış ekibi de aynı şeyi yaptı. Taksi yola çıkarken vanın ve iki otomobilin park yerinden çıktığını gördüm. Kalabalık bir şey yapacak kadar öfkelenmeden önce adamlar çoktan Pennines'in yarısını kat etmiş olurlardı.

Manchester'a geri dönerken düşündüm. Hâlâ önemli bir kanıt sayılmayacak kadar zayıf bir ipucuydu ama içgüdülerim doğru yol üzerinde olduğumu söylüyordu bana. İçinde yasadışı şeyler olan bir paket değiş-tokuşuna tanık olduğumdan çok emindim. İçgüdülerimi, Terence Fitzgerald'ı takibe yöneltmemin, kötü bir düşünce olmadığını umuyordum.

Peugeot'yu, Crown Alanı'ndan birkaç sokak ötedeki çift sarı şeride park ettiğimde saat neredeyse dokuza yirmi vardı. Tam zamanında gelmiştim çünkü ziyaret dokuzda bitiyordu. Sheffield'den telefon edip görevliye biraz gecikebileceğimi ama kesinlikle ziyaret saatleri arasında orada olacağımı söyleyerek akıllılık etmiştim. İşin iyi yanına bakarsak zaten yalnızca on beş dakika görüşme izni vardı. Ayağımdakileri çıkarıp her zaman otomobilimde tuttuğum Reebok'ları giydim, saç bantımı çıkarıp dalgalı kumral saçlarımı omuzlarıma döktüm. Richard'ın evinde hazırladığım plastik torbayı kapıp Adliye binasının arka tarafına koştum.

Binanın giriş katına giden yürüyüş yoluna ve kamera menziline girerken yavaşladım. Binaya hızla giriyormuş gibi görünmek istemiyordum. Kapının diyafon düğmesine bastım. Taksi radyosundan daha parazitli bir ses, "Buyrun" dedi.

“Bir tutukluyu ziyaret edeceğim. Richard Barclay. Ben onun kız arkadaşıyım” dedim.

Ses, “Çift kanatlı kapıdan geçip asansöre binin ve yedinci katın düğmesine basın” diyerek kapı otomatğine bastı.

Asansör adliyenin şık havasından çok farklı bir dünyaya açıldı. Burada ahşap paneller ya da mermer döşeli yerler yoktu. Duvar boyaları çizilmiş ve kirliydi, yerler sigara yanıklarıyla kaplıydı, duvarlarda ziyaretçileri yıldırım için suç karşıtı posterler asılıydı. Neşeli bir polis memuruna imza vererek küçük bir kulübenin içine girdim. Kulübede yere sabitlenmiş iki alçak tabure vardı. Kulübe, metal bir tezgâhın üstüne inen kalın bir pleksiglas perdeyle ikiye bölünmüştü. Tezgâhın iki tarafında bir telefon ahizesi vardı. Perdeden öbür tarafa baktım. Herşey aynıydı, tek fark, orada kapının iç tarafında kapı kolunun olmamasıydı. Ben istediğim an kalkıp gidebilirdim ama tutuklunun böyle bir imkânı bile yoktu. Saatile baktım. Çeyrek kalayı biraz geçmişti.

Kapı açıldı ve Richard hafifçe el sallayarak içeriye girdi. Oturdu. Normalde hep yaptığı ve farkına bile varmadığım bütün her şeyin farkına vardım birden. Hareketlerindeki akıcılık. Gülümsemesinin, ağzının sol tarafında başlayarak bütün ağzına çekici biçimde yayılması. Zorlukla gözlerimi kırıştırıp yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. Richard'ın ağzı hareket ediyordu ama hiçbir şey duyamadım. Telefonu elime alarak onun da aynı şeyi yapmasını işaret ettim. “Gelme-yeceğini düşünmeye başlamıştım” dedi Richard. Bir suçlama değildi bu. Sesi tuhaf, sahibi yokmuş gibi geliyordu, normal bir telefon konuşmasına benzemiyordu.

Her zamanki dalaşmamıza benzetmeye çalışarak, “Özür dilerim ama bu kadar geç kalmamın nedeni sensin. Kötü sokaklarda senin için uğraşıyordum” dedim.

Richard, “Davy nasıl?” diye sordu.

Yutkundum. Fark etmeyeceğini umarak, “İyi” diye yalan

söyledim. “Yatağında uyuyor.” Hiç değilse bu kısmı doğrudu.

Tıpkı Paul McCartney’ninki gibi kaşlarını mükemmel şekilde kaldırdı. “Dokuzdan önce mi? Cumartesi gecesi mi?”

Kendimden emin bir biçimde, “Alexis onu sıkı tutuyor” dedim. “Çocuk bakımından o kadar çok hoşlanıyor ki onu çok yordu. Filmler, bilgisayar oyunları, yüzme.”

“Beni özlüyor mu?” dedi Richard.

Kuru bir sesle, “Burada olmadığını fark edecek zaman bulduğunda” dedim. “Seni asıl özleyen benim.”

Bu kez ancak gülümser gibi yapabildi. “Kendimi ‘*The Green, Green Grass of Home*’daki Tom Jones gibi hissediyorum” dedi. Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Tükenmiş görünüyordu.

“Allah’a şükür hiç de ona benzemiyorsun” dedim. “Sana iyi davranıyorlar mı?”

Richard omuzlarını silkti. “Sanırım. Kendime ait bir hücrem var, dün gecedan beri iyi bir gelişme bu. Yemekler yenilebilecek gibi. Ama can sıkıntısı var. Düşünüp duruyorum. Doğru dürüst bir kitaba ve temiz bir gömleğe neler vermezdim.”

Plastik torbayı salladım. “Temiz gömlek, boxer’lar, çoraplar ve birkaç kitap. Bunları Alexis seçti.” Bu Richard’ı eğlendirmiş gibiydi. Buna şaşırmamıştım. “Bunun, ikiniz arasında bir şeyin değiştiği anlamına gelmediğini söylüyor” diye ekledim.

Richard rahatladı. “Bunun için Almlah’a şükürler olsun. Birçok şeye dayanabilirim ama hayatımın geri kalan bölümünde Alexis’e minnettar olmaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Teşekkürler, Brannigan. Çok teşekkürler.”

“Teşekkür etmen iyi olur” diye hırladım. “Bunu müşterilerim için yapmam, biliyorsun. Benim ücretimi ödeyebilmen için çok çalışman gerekecek.” Olup bitenin geçici olduğunu vurgulayarak ona bildiklerimi anlattım. Bu bile yüzündeki, Noel Baba’nın on vitesli bir dağ bisikleti ve bir Sega

Megadrive'la gelmesini bekleyen çocuk ifadesini değiştiremedi.

"Tamam, seni duyuyorum. Bana doğruyu söyle. Davy'le birlikte bir şeyler yapmaya zamanım olacak mı, beni buradan bir an önce çıkarabilecek misin?" diye sordu. Gözlerinde okuduğum güven stres düzeyimi stratosfere kadar çıkardı.

"Samimiyetle öyle umuyorum." Bunu yapmazsam başarısızlığımın bir değil iki, hayal kırıklığına uğramış çocuğa mal olacağı gibi korkunç bir duygu vardı içimde.

Richard'ı bırakmak hoşuma giden bir şey değildi. Ama adliye binasının dışındaki temiz hava hoşuma gitti. Derin bir soluk alıp gökyüzüne baktım, havadaki hafif yağmur tehdidine bile aldırmadım. Kendimi en son ne zaman bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum. Bebek bakıcılarını kontrol ettim. Chris, Davy'nin hâlâ uyuduğunu söyledi. Terence Fitzgerald'ın evinin oraya gittim ama ev karanlıktı ve dışarıda hiç otomobil yoktu. Eve gizlice girmeyi düşündüm ama bunun delilik olduğunu biliyordum. Başarılı bir hırsızlığın ikinci kuralı: Ne zaman döneceklerini bilecek kadar hayatlarını yakından takip et. Terence'ın kötü alışkanlıkları hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordum. Görünürde bir kaçış yolu olmadan üst katta yakalanma düşüncesi hoşuma gitmedi.

Eve dönmek istemedim. Motoru çalıştırarak kente geri döndüm. Neredeyse hiç düşünmeden Strangeways'e yollandım. Dar sokaklar, toptancı depoları, spor giysiler, elektrikli eşyalar, mücevher, güzellik malzemeleri ve mobilya satan mağaza vitrinleriyle doluydu. Bunlar çoğunlukla aile şirketleridir ve işyerlerinin yaşları jeolojik haritadaki katmanlara benzer. Buraya ilk gelenler Yahudilerdi, sonra Kıbrıslılar, Asyalılar, geldi. Her an Bosnalılar bekleniyor.

Strangeways'da yapılan işlerin bir çoğu tamamen yasaldır. Birçoğu da değildir. Vazifeşinas bir Ticaret Standartları memuru bir Pazar gününü burada geçirirse, mahkemeyi bir hafta

meşgul edecek kadar marka ihlali bulurdu. Bunu düzenli olarak yaparlar. Ama kimse celpelere cevap vermez.

Bir Cumartesi gecesi Strangeways, bir Hollywood film seti kadar boş, karanlık ve kasvetliydi. Yahudi kafesi dışında tabii. Resmi adı Ambar olan bu kafe, tüccarlar, küçük suçlular ve benim gibi davetsiz misafirlerin gittiği gösterişsiz bir yerdir. Çin Mahallesi dışında gece dörde kadar açık kalan tek doğru dürüst yemek yenecek yerdir, bu da burayı, çeşitli amaçlar için el altında tutar. Kaldı ki kentteki en iyi tuzlu biftek sandviçi ve en iyi patates kızartmalarını yaparlar. Bazı salaklar buraya iyi yiyecek rehberlerinde “ucuz ve güzel” olarak nitelendirdiler, bu yüzden ara sıra bir grup turist gelir, müdavimleri seyrede seyrede birşeyler yerler. Buranın havasından her zaman hoşlanmışımdır, gerçi bazı yiyecekleri istiyorsanız zamanı dikkatle seçmeniz gerekir. Haham buranın müdavimidir ve sabahları beykın olmamasına, yalnızca dana sosisi olmasına dikkat eder.

Sakin bir zamanıydı; erkenciler yiyip gitmişti, gece kuşları ise henüz gelmemişti. Beklediğim gibi birkaç tanıdık yüz vardı içeride. Görmekten en çok hoşlandığım kişi ise Dennis oldu. Onun ve iki arkadaşının yanına gitmem için bana el etti ama konuşmak istediğim şey öyle ulu orta konuşulacak türden değildi. Başımı iki yana sallayıp tek başıma bir masaya oturdum. Çayım la sandviçim geldiğinde Dennis de yanıma geldi. Karşımdaki iskemleyi çekerek, “Ne haber, Kate?” diye sordu.

“Fazla bir şey yok. Hayat bir kancık, sonra da ölüyorsun” dedim yorgun bir tavırla.

“Hayır” dedi. “Hayat bir kancık, sonra da bir kancıkla evleniyorsun.”

“Hayatının aşkından böyle söz etmemelisin.”

Dennis sırıttı. “Ben ve karım, biz moderniz. En son modaya uyarız. Evliliği ayakta tutan da budur. Bugünlerde S ve M ilişkimiz var.”

Oltaya geldiğimi biliyordum ama devam ettim. “S ve M mi?”

“Seks ve meyve.” Dennis kahkahadan kırılıyordu. O kadar komik değildi ama harika bir kamuflajdı. Şimdi herkes Dennis’in komik hikâyelerinin bir kurbanı olduğumu düşüncekti.

“Hoş bir hikâye. Terence Fitzgerald diye bir herif tanıyor musun? Quays’da oturuyor. Siyah bir Toyota kullanıyor.”

“Terry Fitz mi? Durham’da beraberdik.” Birlikte geçirdikleri bir tatili kast etmiyordu. Durham, insanın yatabileceği en kötü, en berbat cezaevlerinden biridir. İnsanı oraya para cezalarını ödemediği için göndermezler.

“Ne için içeriye girmişti?”

Bir baskın için. Şoför oydu. Elfreni gibi ama ondan çok daha kötü. Skelmersdale’deki bir işten sonra kaçarken yaşlı bir kadını ezdi ve durmadı.” Dennis yüzünü buruşturarak, “Pis herif” diye ekledi.

“Çıkalı çok oldu mu?”

Dennis omuzlarını silkti. “Bir yıl kadar. Bugünlerde ne yaptığını bilmiyorum.”

“Ben biliyorum” dedim. “Salon satışlarında malzeme taşıyıcısı olarak çalışıyor.” Dennis’e buruşuk el ilanını verdim. “Burada.”

Dennis başını bilgece salladı. “Bu kayınbiraderinin ekibi. Tank Molloy. Fitz’in kızkardeşi Leanne ile evlidir. İyi iş yapıyor. Çok para kazanıyor. Üstelik her şeyi yasal yapıyor. Müşterileri aldatıyor ama yasalar çerçevesinde aldatıyor. BBC ekibi onu haftalarca takip edip açığını yakalamaya çalıştı ama ahlâksız olmasının dışında hiçbir şey bulamayınca pes etti. İri yarı bir herif, fino gibi kıvrırcık saçlar, zevksiz kravat işte Tank. Genellikle kürsü adamıdır.

Bir kaşımı kaldırdım. “Kürsü adamı mı?”

“Organizasyonu yapan kişi.”

Başımı salladım. “Ona benziyor. Uyuşturucu bağlantısı var mıdır?”

Dennis şok olmuş gibiydi. “Ne? Tank Molloy mu? Hayır, kesinlikle olamaz. Eski tip bir hayduttur, Tank yani. Bana benzer. Uyuşturucuya sopa ucuyla bile dokunmaz.”

“Ya Terry Fitz?”

Dennis sigarasını yakmak için sustu. “Fitz’in ahlâki ölçütleri yoktur. Kiminle çalıştığına hiç aldırmaz. Uyuşturucu satıcılarıyla biraraya gelmişse yanına yaklaşmasan iyi olur. Serttir, Fitz yani. Aptallık yaptığı tek şey silahlardır. Bunların meslek aletleri olduğunu düşünür. Onunla iyi bir yaşam arasında bir tek sen varsan seni vurmayı ikinci kez düşünmez.”

14

Avukat, doktor, bilgisayar sistem analisti ya da muhasebeci olmak çok kolay. Kütüphaneler nasıl yapacağınızı anlatan kitaplarla dolu. Özel detektiflik için bulabileceğiniz ders kitapları ise yalnızca roman raflarında dizilidir. Üstelik Gestapo'ya girme sınavına katılıyormuşum gibi hissetmeden sekiz yaşındaki bir çocuğu nasıl sorguya çekeceğimi anlatan bir kitap okuduğumu da hatırlamıyorum. Alexis'in kapı ağzında, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, çizgi dışına çıkarsam odaya girmeye hazır halde durması da çok yardımcı olmuyordu doğrusu.

Davy biraz solgun ama bunun dışında normal bir görüntüyle yatakta oturuyordu. Kızarmış yumurtaları, peynirli tostı yutacak kadar iyiye birkaç basit soruya cevap verecek kadar da iyi olduğunu düşünmüştüm. Nedense bu kadar düz bir mantık işe yaramadı. Yatağa oturdum ve sonunda kendisini iyi hissettiğini, annesine söylemeyeceğimi ve babasıyla daha sonra konuşacağımı kararlaştırdık. Şimdiden kendimi tükenmiş hissediyordum.

"Dövmeleri nereden aldın?"

"Bir oğlandan" dedi.

"Oğlanı tanıyor muydun?" diye sordum.

Davy başını iki yana salladı. Perçemlerinin altından bana çabucak bakma cesareti buldu kendinde. Büyüdüğü zaman babası gibi öldürücü çekiciliğe sahip olacağını görüyordum. Ne var ki ben içimde henüz hiçbir annelik içgüdüğü keşfetmedim. Sert ve aman vermez olmayı sürdürdüm. "Genellikle yabancıardan armağan almazsın, değil mi Davy?"

Gene başın iki yana sallanması. Bu kez Davy, "Tam olarak yabancı değildi" diye mırıldandı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Biraz dikleşerek, “Daniel ve Wayne onu tanıyordu” dedi. “Almayacaktım ama onlar sorun olmadığını söylediler.”

“Daniel ve Wayne ile oynuyor muydun?”

Bu kez başını öne salladı. Başı kalktı ve gözlerimin içine baktı. Şimdi yerinden emindi. Daniel ve Wayne siteden iki çocuktı. Kimden söz ettiğini bildiğimi biliyordu. Ayağa kalktım. “Tamam. Gelecekte tanımadığın hiç kimseden bir şey alma. Anlaştık mı?”

Davy ihtar almış bir çocuk gibi değil de, inatçı bir ifadeyle başını salladı. Sözcüğü uzatarak, “Tamam” dedi.

Çıkarken Alexis’e, “Bu oyuna göre değilim ben” diye mırıldandım.

Alexis, “Belli oluyor” diye homurdandı. Salona giderken onun “Gün boyunca yatıp kışını mı büyüteceksin tatlı çocuk” dediğini duydum. “Buz Dünyası’nda üzerinde senin adın yazılı bir çift paten var ve yarım saat içinde hazır olmazsan ben kendi başıma gitmek zorunda kalacağım.”

Davy’nin, “Daha sonra gidemez miyiz Alexis?” diye yalvardığını duydum.

“Günün yarısında burada yatmayacaksın, değil mi?”

“Hayır. Ama babamın takımının bu sabah oynayacağı futbol maçını seyretmek istiyorum. Ben buradayken hep gider seyrederdik.”

Sessizlik. Bahse girerim, bu dondurucu soğukta ve ayakta, yerel pub takımının çamurlu sahada bir topu tekmelemesini izlemek, aynı benim gibi Alexis için de cehennem demektir. Limonluktan geçip kendi toprağıma girerken gülümsüyordum. Zaman zaman Alexis’in bile tökezlediğini bilmek iyiydi. Dün geceki kotumu giydim. Gardrobumu açınca ütüyle randevumu uzun süre erteleyemeyeceğimi anladım. Ütü yapması için birini tutabilirdim ama geçmiş deneyimlerimden bunun yalnızca

daha fazla üzüntü verdiğini biliyordum, çünkü asla ama asla plileri doğru yerinden ütülemezler.

Hafif sinirlenerek, son grunge deneyimimden kalan ekose bir Black Watch gömleği seçtim. Della bir İrlanda folk grubundan mülteci gibi göründüğümü söyleyince gömleği hemen bir kenara bırakmıştım. Ama bu gömlek sahip olduğum bütün spor ayakkabılardan daha rahat olan eski kovboy botlarımı giymek için bir bahane veriyordu en azından. Gömleğin altına beyaz bir tişört giyip Daniel ile Wayne'in annesini aramaya çıktım.

Ortak araziden geçip Cherie Roberts'ın oturduğu dört katlı apartmanlara gittim. Bu kadar zaman sonra bile benim oturduğum yerle burası arasındaki tezata şaşırıyordum. Blackbird Leys'da, bunlara benzer, işçi konutlarında yaşayan okul arkadaşlarım vardı ve hiç sorun yoktu. Her yerde açık saçık duvar yazıları, dışkı dolu asansörler ve bloklar arasında belediye çöplüğünü düşündürecek kadar çok, dağılmış çöp hatırlamıyorum. Teşekkürler, Bayan Thatcher.

Köşeye giderek dar çıkmaza baktım. Cherie'nin dairesinin hangi blokta olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Üst katlarda ve sol tarafta olduğunu biliyordum. Gördüğüm zaman tanırdım ama boşu boşuna altı kat çıkmak zorunda kalmasam mutlu olacaktım. Çevrede soracak kimse de yoktu. Pazar sabahı dokuz buçukta yaşadığım yerlerin sokakları işlek olmazdı. Daniel ve Wayne'in annesi hakkında bildiklerimi düşünerek araştırmaya giriştim.

Cherie, gülümsediği ve parlak mavi gözlerinin parladığı zamanlar dışında kırk yaşında görünen otuz yaşında solgun bir kadındı. Çok sık gülümsemezdi. Bekâr bir anneydi. Sekiz yıl Eddy Roberts ile evli olmasına rağmen pratikte hep bekâr gibi olmuştu. Eddie, Cherie ortaya çıkmadan önce, şiddete âşık olmuş bir milisdi. Eddie, Bayan Thatcher'ın ikinci dönemini kazanmasına yardım etmek için Falklands'a gönderilmeyi beklerken, bir delilik anında evlenmişlerdi. Falklands'dan

kafayı üşütmüş olarak geri gelince milislikten atıldı. Cherie'yi hamile bırakacak kadar yanında kaldı ama Daniel doğmadan, Güney Afrika'da başkalarının savaşında savaşmaya gitti. Bir yıl sonra geri dönmüş ve Orta Amerika'ya gitmeden önce Cherie'ye bir bebek daha vermişti.

Bütün bunları bilmemin nedeni Davy idi. Davy'nin birkaç aydır düzenli olarak babasını ziyaret etmeye başlamasından sonra bir gece Cherie kapıma geldi. Anlaşılan Davy benim özel detektiflik başarılarımdan övgüyle söz etmişti çünkü Cherie'nin bana vermek istediği bir iş vardı. Bana para ödeyemeyeceğini ama becerilerini sunabileceğini söyledi. Benim detektifliğim karşılığında onun temizlik ve ütü becerileri. Bana işi anlatana kadar çok ilgilendim. Cherie, Eddy'yi bulmamı istiyordu. Onu geri istediği için değil, boşanmak istediği için.

Nazik bir biçimde Mortensen ve Brannigan'ın kayıp insanları araştırmadığını açıkladım, bu da az çok doğrudu. Bana inandığını söyleyemem ama onunla bir saat kadar konuştum, kayıp kocasını nasıl ve nerede bulabileceğine ilişkin birkaç öneride bulundum. Birkaç ay sonra, izini bulduğum tanınmış bir kayıp kişi nedeniyle ajans gazetelere geçince aramızdaki ilişki soğudu... O zamandan beri ne zaman postanede ya da dışçının bekleme salonunda rastlaştık Cherie buz gibi bir nezaket gösteriyordu, ben de sanırım gururumu korudum. Başarılı bir görüşme için pek umutkâr bir geçmiş değil.

Üçüncü girişimimde şans yüzüme güldü. Merdiveni çıkar çıkmaz Cherie'nin kapısını tanıdım. Daniel'ın Ninja Turtle çıkartmalarını tanımamak olanaksızdı ve belli ki sökmesi zordu. Bir çocuk için geçen yılın kültü kadar utanç verici bir şey olamaz. Derin bir soluk alarak kapıyı çaldım. Cevap yok. Mektup kutusuna bir yumruk attım ve kapının ardında bir telaşla ödüllendirildim. Kapı kolu döndü, kapı zincirli olarak birkaç santim açıldı ve televizyonun sesi bangır bangır

kulağına geldi ama kimseyi göremedim. Sonra küçük bir ses, “Merhaba” deyince göz seviyemi ayarladım.

Pijamalı çocuğa, “Merhaba, Daniel” dedim. Yüzde elli haklı olma şansım vardı.

“Ben Wayne'im” dedi çocuk. Bunun tanrılardan bir işaret olmadığını umdum.

“Affedersin. Merhaba Wayne, annen evde mi?”

Omuzlarını silkti. “Yatıyor.”

Çocuk başka bir söyleyemeden arkada soluk mavi bir şekil gördüm ve Cherie'nin sert bir sesle, “Wayne. Çekil oradan. Kim geldi?” dediğini duydum.

Başımı aralıktan içeriye sokup, “Merhaba Cherie. Benim, Kate Brannigan. Uyandırdığım için özür dilerim ama biraz konuşmak için gelmiştim.”

Cherie, soluk, havlu bir sabahlıkla kapıda belirdi ve Wayne'ni kenara çekti. “Uyumuyordum.”

Buna memnun olmuşum. Çocuklarının televizyonun sesini açmasına bakılırsa uyumak için ciddi bir işitme güçlüğü çekmesi gerekirdi. Diplomatik bir dille, “Evet, doğru” dedim.

“Ne var?” diye sordu.

“Yalnızca bir şey konuşacaktım. Şey... Girebilir miyim?”

Homurdanarak “İstiyorsan” dedi.

“Tüm komşuların beni duymasını istemem” dedim. Ona zor zamanlar geçirtmek üzere olmadığını umutsuzca belirtmeye çalışıyordum.

Cherie savunmaya geçerek, “Utanılacak bir şeyim yok” dedi. Zinciri açıp kapıyı benim içeri girebileceğim kadar araladı. Ben içeri girdikten sonra kafasını dışarıya çıkardı ve beni kimin gördüğüne bakmak için ortalığı kolaçan etti.

Duvara yaslanarak onun geçmesine izin verdim ve arkasından oturma odasına girdim. Cherie sert bir dille,

"Dışarıya" dedi. Daniel isteksizce kanepeden kalkıp odadan çıktı. Cherie televizyonu kapattı ve saldırgan bir ifadeyle bana baktı. "Peki, kahve ister misin?" Bir meydan okumaydı bu.

Kabul ettim. Cherie mutfaktayken odayı inceledim. Titizlik derecesinde temiz ve iyi bir gününde benimki kadar topluydu. İki çocuğu olduğu düşünülürse etkileyiciydi. Kırık dökük eşyalardan kurtulacak kadar parası olmaması çok kötüydü. Kanepenin taklit deri döşemesi paket bandıyla tamir edilmiş, bazı yerlerde de tamamen erimişti. Duvarlar eski rulolardan olduğu belli, desenli vinleks kaplıydı. Ama boyası tam parlak olmasa da hâlâ beyazdı. Cherie odayı güzelleştirmek için videocunun yöneticisini kendisine film posterleri vermeye ikna etmişti.

Cherie mutfaktan çıplak ve sessiz ayaklarıyla geri dönerek, "Yeterince gördün mü?" diye sordu. Evi hakkında üstünlük taslar görünmeden söyleyebileceğim bir şey olmadığından susmayı tercih ederek bana uzattığı fincanı aldım. "Şeker yok" dedi. "Evde bulundurmam."

"İyi, şeker kullanmam."

Kapı biraz aralanıp Daniel'in başı ve bir omuzu göründü. "Video izlemek için Jason'lara gidiyoruz."

"Tamam. Uslu olun, beni duydunuz mu?"

Daniel sırtıttı. "Duyduk anne" diye kıkırdadı. "Görüşürüz."

Cherie dikkatini bana yöneltti. Omuzlarına kadar inen fare rengi saçlarını tarayacak vakit bulmuştu ama bu görünüşünü fazla değiştirmemişti. Hâlâ başlangıçtan çok hayatının sonuna gelmiş bir kadına benziyordu. "Peki, benimle ne konuşmak istiyorsun?"

Koyu çaydan bir yudum alıp hemen konuya girdim. "Dün olan bir olayla ilgili gerçekten endişeliyim ve herhalde sen de endişelenirsin diye düşünüyorum. Davy bir hafta burada. Dün sabah birkaç saatliğine oynamaya çıktı ve geri döndüğünde berbat bir durumdaydı. Ajite haldeydi, midesi bulanıyordu,

ateşi çıkmıştı. Doktor olan bir arkadaşımı gelip ona bakması için çağırdım. Önemli olan şu, uyuşturucu nedeniyle kendini kaybetmişti.”

Bu sözcükler ağızından çıkmıştı ki Cherie hemen üstüne atladı. “Bunun da benim çocuklarımla ilgisi olmalı, değil mi? Sokaktaki şu cici orta sınıf çocuklarından biri olamaz, değil mi? Buradaki çocuklar uyuşturucu için parayı nereden bulurlar sanıyorsun?”

Bu cevap vermeye hazır olduğum bir soru değildi. Ona, piramidin altındakilerin günlük yaşamına sızan hırsızlık, soygun ve dolandırıcılığı hatırlatmakla istediğim cevapları alamazdım. “Çocuklarını suçlamıyorum, Cherie. Anladığım kadarıyla onlar da Davy kadar kurban.”

Bu da doğru cevap değildi. Tehlikeli bir ifadeyle, gözleri kara buz gibi parlayarak, “Sakın çocuklarımı uyuşturucu almakla suçlama!” dedi. “Seninle kıyaslanacak fazla şeyimiz olmayabilir ama ben çocuklarımı iyi yetiştiririm. Hiç utanman yok, değil mi?”

İşte o zaman kendimi kaybettim. “Allah aşkına beni dinler misin, Cherie?” diye bağırdım. “Buraya seni ya da çocuklarını suçlamak için gelmedim. Davy’nin başına korkutucu, tehlikeli bir şey geldi ve aynı şeyin diğer çocuklara olmasını istemiyorum. Ne seninkilere, ne başkasınınkilere. Önyargılarla birbirimizle dalaşmamız işleri çözmez.”

Bu konuşmanın ardından büyüyen sessizlikte Cherie bana sert sert baktı. Yavaş yavaş yüzündeki sertlik yumuşadı. Ama gözlerinde hâlâ kuşku vardı. “Tamam, tamam. Başka birisinin hakettiği tekmeyi yedin. Dün Sosyal’den orospu çocukları buradaydı, Eddy’nin neden bakım masraflarını ödemediği ve nerede olduğunu bilmem gerektiğini konusunda beni sıkıştırdılar.

Yüzümü astım. “Bir savaş seç, herhangi bir savaş.”

“Ben de onlara az çok aynı şeyi söyledim. Peki, Davy’nin

başına gelenlerle benim ilgim ne? Yükselen adrenalini inmişti, gözleri tekrar donuklaşarak altındaki koyu mavi halkaları belirginleştirdi. Kanepenin koluna oturarak gözlerini benimkilere dikti.

"Bu uyuşturucular cilt yoluyla absorbe ediliyor. Çocukların her taraflarına yapıştırdıkları şu çıkartma dövmelerden. Nedenini bilmiyorum. Belki de çocuklarda bağımlılık yaratmak içindir."

Cherie sabahlığının cebinden bir paket ucuz sigara çıkararak yaktı. "Çocuklarımı yeni dövmelerle görmüştüm" diye itiraf etti. "Diğer çocuklardan birinden aldıklarını biliyorum çünkü ben onlara çıkartma satın almam ve paralarını bunlara harcarlarsa başları belaya girer. Ama onları kafayı bulmuş hiç görmedim. Hernekadar bazen o kadar azıyorlar ki kafayı üşüttüklerini düşünmüyor değilim."

Hafifçe gülümsemesine karşılık verdim. "Davy'nin çok fazla dövme yapması yüzünden sorun ortaya çıkmış gibi görünüyor. Davy bunları çok seviyor. Biraz fırsat ve bir yıllık cep harçlığını versem tepeden tımağa üstünü bunlarla kaplar. Özellikle de Thunderbird'lü olanlarla. Davy dün Wayne ve Daniel ile oynadığını söylüyor. Tanımadığı bir oğlan vermiş dövmeleri ve öyle görünüyor ki Davy ne kadar istediye o kadar çok vermiş. Wayne ve Daniel onu tanıdığı için almakta bir sakınca görmediğini söylüyor" dedim.

Cherie özerkliğinin orta sınıf piçleri tarafından sömürülmesine alışkın olan bir kadının teslimiyetiyle, "Sanırım çocuklarıma onun kim olduğunu sormak istiyorsun" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Bir sakınca yoksa senin sormanı tercih ederim. Doğruyu ağızlarından benden daha iyi alabilirsin. Benim onları azarlayacağımı düşünürler."

Cherie homurdandı. "Benim onları azarlayacağımı bilirler. Tamam, gördüğüm zaman ben sorarım. Birkaç saat içinde olabilir. Kendilerini videoya kaptırdılar mı zamanı unutuyorlar."

"Harika. Bir sonuç alırsan bana haber verir misin? Gün içinde girip çıkıyorum ama herhalde Richard'ın evinde biri olur. Yoksa kapıya bir not yaz. Gerçekten minnettar kalırım." Ayağa kalktım.

Cherie, "Onları polise mi vereceksin?" diye sordu. Küstahlığının ardında anladığını görebiliyordum.

"Çocuklara uyuşturucu verenlerin sokakta olmamaları gerektiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Cherie başını salladı, yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. "Birini çeksen hemen başkası onun yerini alır."

"Peki bu halde mi bırakalım?"

"Hayır, hiç değil. Yalnızca onları ömür boyu uyuşturucu işinden uzak tutacak, başkalarının da cesaretini kıracak insanları bildiğini sanmıştım."

İnsanların kafalarında özel detektiflerin takıldıkları insanlar hakkında tuhaf fikirleri var. Beni asıl rahatsız edense Cherie'nin tam olarak haklı olmasıydı. Kimi arayacağımı iyi biliyordum.

15

Ruth resepsiyonda beni fazla beklememişti. Onu kahve salonunun diğer tarafından *Independent on Sunday*'in arkasında gördüm. Masanın üzerinde bir sepet kruvasan ve çeşitli soğuk et ve peynir tabağı vardı. Alp doruklarından gelme krema sıcak çikolatasının üzerinde yavaşça eriyordu ve Ruth nasılsa kocaman bir sürahi yeni sıkılmış portakal suyu almayı başarmıştı. Neyse ki Quays manzarasına hâkim, pencere kenarı bir masa seçmişti. Onunla buluşmaya giderken yolda, Terry Fitz'in evine bakmış, Supra'nın kaldırımında durduğunu ve perdelerin çekili olduğunu görmüştüm. Evden çıkarsa, otelden onu görebilirdim.

Otururken, "Aniden kalkıp gidersem söylediğin bir şey nedeniyle olduğunu sanma" dedim.

Ruth gazetesini indirip homurdandı. "Aman hayır, Pazar brunch'ında melodram yok, tamam mı? Doğrusunu söylemek gerekirse hukuk fakültesini neden bıraktığını anlayabiliyorum. Senin için hiç heyecan verici olmazdı.

"Heyecan peşinde değilim" dedim. "Richard'ı hapisten çıkarmaya çalışıyorum."

Ruth sakın bir sesle, "Sen de ben de" diyerek gazetesini bıraktı ve bir kruvasan alarak çukulatasına batırdı. Biraz midem bulandı. Ruth, "Bir ilerleme var mı?" diye sordu.

Ona öğrendiklerimi anlattım. Anlattıklarım onun bana kahve ve tost ısmarlamasıyla yiyeceğin gelmesi arasındaki boşluğu doldurmadı. Ruth bir yandan ıslak kruvasanını ısıtırken bir yandan da dikkatle beni dinledi. Ben sözlerimi bitirince, "Çok etkileyici. Uyuşturucuyu dağıtmak için yeni bir yol. Bu Richard için çok umut verici görünüyor" dedi. "Ama Uyuşturucu Departmanı'nı Richard'ın tamamen masum olduğuna ikna etmek için bundan çok daha fazla şeye ihtiyacın olacak."

“Sana göre bundan sonra ne yapmalıyım?” diye sordum.

“Bu sana bağlı. Salı sabahı Uyuşturucu Departmanı’na yeterince kanıt sunacak noktaya gelebilirsen, ben de Çarşamba günü az da olsa, kefalet için bir şans elde edebilirim.”

“Ne kadar az?” diye sordum.

Ruth soğuk et çeşitlerini inceledikten sonra bir dilim tütsülenmiş jambon aldı. “İyi görüldüğünü söylesem yalan söylemiş olurum. Bunu yapamazsak kısa bir erteleme isteyebilirim, diyelim bir gece ya da birkaç gün. Araştırmaların, yirmi dört saat içinde çok farklı bir sonuç üretebileceğini öne sürerim. Uyuşturucu Departmanı senden aldığı bilgiye dayanarak başarılı bir operasyon yaparsa Richard’ı kefaletle çıkarma şansı yüksek olur. Suçlamanın düşmesini sağlamak biraz daha uzun sürer ama ben bu iş üzerinde çalışırken Richard hücrede pineklemez hiç değilse.” Bir kruvasanın ortasını açıp içine jambon ve bir dilim peynir koydu. Onun iştahına imrendim. Ben ise önümdeki tosta kaşlarımı çatarak baktım ve kendime kahve koydum.

Süt ekleme zamanım olmadı. Güneşin Terry Fitz’in otomobilinin ön camına vurmasıyla yansıyan ışık beni uyardı. Terry gitmek üzereydi. İyi bir koşu yapmam gerekiyordu. Ruth’a, “Affedersin” diye bağırdım. “Faturayı bana gönder.”

Ruth, “Hiç merak etme” diye bağırdı. “Müvekkilimin hesabına yazarım.”

Ben de hesaptan kurtulduğumu sanıyordum. Avukatlarla dolaşmanın bir sonucu: Kendinizi hep yenik hissediyorsunuz.

Bu kez M6’ya çıktık. Başta takipte hiç zorlanmadım, çünkü İngiltere’nin Kuzeybatı’sının yarısı Pazartesi’yi de içine alan haftasonu tatilinin güneşli Pazar gününde bulunulması gereken tek yerin otoyoldaki trafik kargaşası olduğuna karar vermişti. Blackpool’dan sonra trafik biraz rahatladı gene de Göller Bölgesi’ne kadar devam etti. Supra sağ şeritte sabırsızca gidiyor,

flaşörlerini yakıyordu ama Windermere kavşağından sonra trafiğin rahatlamasına kadar hızlanma şansını çok az bulabildi. Sonra gaza bastı gitti. Hız göstergesinin yüzü aştığını görünce ileride, trafik polislerine dikkat etmesi için dua ettim. İhtiyacım olan en son şey ehliyetimin elimden alınmasıydı.

Carlisle dönüşüne yaklaşırken yavaşladı, ben de peşinden yavaş yavaş gittim. Gideceği yer otoyol çıkışından yalnızca beş dakika uzaklıktaydı: İpotekle boğuşan satış temsilcileri, fabrika formenleri ve mağaza yöneticilerinin oturduğu küçük "yönetici" kutularından oluşan, yetmişlerde yapılmış bir siteyle savaş sonrası inşa edilmiş dört katlı apartman sitesi arasında ezilmiş beton bir pub. Terry'nin Supra'yı önceki günden tanıdığım kamyonun yanına park etmesini izleyerek Hasat Mehtabı Hanı'nı geçtim. Yavaşlayarak durdum, arka dikiz aynamı çevirip Terry Fitz'in otomobilinden inmesini, arka koltuktan siyah bir çöp torbası almasını ve pub'a girmesini seyrettim.

Otomobili köşeye park edip yürüyerek geri döndüm. Ana girişin hemen dışındaki karatahtada, bugünkü satışın pub'ın üst kattaki odasında, saat iki ile beş arasında yapılacağı yazıyordu. Satışın düşüncesi bile beni huzursuz etmeye yetmişti, ayağımı sürüyerek pub'a girdim. Kocaman bir ahırdı burası, baş yüksekliğinde tahta bir perdeyle, bar ve salon olarak keyfi şekilde ikiye bölünmüştü. Tamam, benden daha uzun boylu bir insanın baş hizasında. Pub'ın iyi bir makyaja ihtiyacı vardı ama duvarlardaki ilanların umutsuz havasına bakılırsa, pub sahibini para harcamaya ikna edecek kadar iyi para kazanmıyordu. Pazartesi gecesi "kentteki en iyi üçlü," Salı "Dart Gecesi, nakit ödülleri," Çarşamba "Kadınlar Gecesi! Özel Ev Kokteylleriyle" idi, Perşembe gecesi "Lazer Karaoke, yetenekliler için harika fırsatlar!" sunuyordu, Cuma ise "Disco Dans! Lenny ile Lambada yapın. Hasat'ın pikap kralı" gecesiydi. Bir de Manchester'ın taşra olduğunu söylerler.

Müşteriler dekora çok uygundu. Doğal olarak kadınlardan

daha çok erkek vardı çünkü birinin tavuğu kızartması gerekiyordu. Cinsiyetimden dolayı değil, yörenin alışkanlıklarına uygun olmayan tek kişi olduğum için, orada yabancı gibi duruyordum. Müşteriler yakın gruplar halinde ayakta duruyor ya da oturuyor, her zaman aynı arkadaşlarla düzenli bir Pazar öğle yarenlği yaşıyorlardı. Sorgulayıcı bakışlar altında barın yanından geçip üzerinde "Hasat Salonu" yazılı, arkadaki bir kapıdan içeri girdim. Yukarıya çıkan merdiveni ve park yerine açılan çift kanatlı kapısıyla küçük bir salondur burası. Satışa daha yarım saat olduğu için Carlisle halkından çok önce gelmiştim.

Otomobile geri dönüp bir Çin lokantası bulana kadar şehir merkezini turladım. Daha sonra bir paket tatlı-ekşi tavuk ve bir torba elmayla geri döndüm. Birkaç dakika sonra başlayacak satış kuyruğuna girdim. Bu kez içeri girerken, müşterilerin hepsini iyice görebilmek için geride kaldım. Satış dünkü gecenin aynısıydı. Tek fark, kürsü adamı Molloy'un yalnızca kırk şişe parfüm sunmasıydı. Bunu biraz daha az kalabalık çekmiş olmalarına bağladım. İçinde ne olduğu bilinmeyen torba satışına geçtiğimiz zaman gözümü Terry Fitz'in üzerine diktim.

Bir gece önceki rastlantı değildi. Molloy elli poundluk satışı anons eder etmez Terry öbürlerinin aynısı gibi duran siyah bir çöp torbasıyla ortaya çıktı. Ve benim daha önce mimlemiş olduğum bir müşterinin yanına gitti dosdoğru. Tıpkı bir gece önceki gibi siyah deri ceket ve kırmızı beyzbol şapkası giymişti. Farklı bir adamdı, buna kuşku yok. Ama giysiler aynıydı.

Değiş-tokuşu görür görmez seyircilerden uzaklaşıp alt kata koştum. Pub'a açılan kapıdan içeriye girip kapıyı hafif aralık tuttum. Beklediğim gibi Kırmızı Kasket hemen arkamdan geldi. Çevresine bakmak için bir an bile durmadı, dosdoğru park yerine gitti. Yüz metre gitmeden peşine düşmüştüm.

Takip etmesi zor değildi. Mahmuzlu yüksek topuklarının

üzerinde zıplayarak yürüyordu, kırmızı kasketi bir yandan öte yana oynayıp duruyordu. Park yerinden geçtik ve siteye doğru gittik. Sitenin içinde yarım mil kadar yürüdükten sonra H şeklinde yapılmış alçak apartmanlardan oluşan üç bloka geldik. Kırmızı Kasket orta bloka girerek sahanlıkta ortadan kayboldu. Dikkatle uzağında durarak peşinden merdiveni tırmandım. Üçüncü katın merdiveninde bir an ceketini görür gibi oldum ve son merdiveni koştum. Oraya aitmişim gibi görünmeye çalışarak koridorda gezindim. Adamın yeri üçüncü kattaydı. Cam boyanmıştı ve pencerelerde ağır perdeler asılıydı. Geriye dönerek umutsuzca avantajlı bir nokta bulmaya çalıştım.

H'nin bacaklarından biri yeniden yapılacak ya da yıkılacakmış gibi duruyordu. Pencereler çoğunlukla mukavvayla kaplıydı ve hiç yaşam belirtisi yoktu. Merdivenden hızla aşağıya inip ıssız bloka geri döndüm. Elbette merdiven boşluğu da kapalıydı. Asma kilit vardı üstünde ama görünüşe göre konut bir süre önce kol demiriyle kapatılmıştı. Kapıyı içeri girecek kadar açıp kasvetli merdivenden dikkatle yukarıya tırmandım. Görebildiğim kadarıyla HIV vadisine benziyordu, ayağımın altında prezevatifler ve şırıngalar çıtırdıyordu. Birinci katı geçince ortalık biraz daha aydınlandı ve temiz oldu. Dördüncü kata çıkıp Kırmızı Kasket'in ön kapısının açıldığı koridoru görebilecek bir yerde durdum. Sonra oturup bekledim.

Yarım saat sonra daireye dört ziyaret oldu: Ayrı ayrı iki genç, genç bir çift ve bir kızla iki oğlan. Kırmızı Kasket hepsine kapıyı açtı, ziyaretçiler de içeri girdiler ama beş dakikadan daha kısa süre sonra, çok daha mutlu görünerek dışarı çıktılar. Daha az müşterisi olan eczaneler görmüştüm. Dördüncü ziyaretten sonra sağlam kanıt bulmak için kendimi riske atmanın zamanı geldi diye düşündüm ve nöbet yerimi terk edip otomobile geri döndüm. Özel siteye girip apartmanların olduğu yöne doğru gittim. Otomobilimi pub'ın park yeri gibi fazla açık bir yerde bırakmak istemiyordum. Sakin bir yan sokağa park edip fotoğraf makinesini çıkardım. Richard'ın Los Angeles gezisinden

getirdiği haki jileyi giydim. Jilenin bir sürü cebi vardı. Nikon'u ve telefotoyu iç ceplerime koydum.

On dakika içinde tekrar dördüncü kata çıkmış, makinemi parmaklığa yerleştirmiş, Kırmızı Kasket'in ön kapısına yöneltmiştim. Fazla beklemem gerekmedi. Bir saat'ten az zaman içinde altı ayrı grubun resmini çekmiştim. Yılın 'Uyuşturucuyla Mücadele Kadını' ödülünü kazanmasam bile denemeye değ'di.

16

Dört buçukta bu kadar takip yeter deyip otomobile geri döndüm. Fotoğraf makinesini değiştirdim, jilenin ceplerinden birine minyatür bir Japon makinesi koydum. Cepte kameranın lenslerinden birine uygun bir delik vardı. Flaşa gerek kalmadan çekim yapabilmek için kameraya çok hızlı bir film koydum. Uzaktan çekim kablosu takılıydı, yani cebime elimi sokup düğmeye basmam yeterli olacaktı. Beş satışına hazırlanmadan önce evi aradım. Ne benim evim ne de Richard'ınki cevap veriyordu, hep birlikte güzel saatler yaşadıklarını tahmin ettim.

Beş satışı da aynı şekilde yapıldı. Bunu biraz daha yapmak zorunda kalırsam kürsü adamının yerini alabilirdim. Bu kez kuyruğun ön tarafına geçip kırmızı kasketle siyah deri ceketin ortaya çıkmasına kadar bekledim. Bu kez bir erkek değildi. Kriminal çevrelerde de en nihayet kadınlara eşit fırsat tanındığını görmek güzeldi. Kadın ben yaşlarda, uzun boylu, boya sarışını ve Normandiya yağı kadar soluk tenliydi. Kameramın işini görmesi için mükemmel bir açıyla yakınında duracak biçimde insanları ite ite yaklaştım. Değiş-tokuş aynı öbürleri gibi oldu, dolgun zarfın yerine siyah çöp torbası alındı. Bu kez Terry Fitz göz kırptı. Kadın olduğu için mi, yoksa tanıdığı için mi emin değilim ama onun küçük paketlerin alıcılarını tanıma belirtisi gösterdiğini ilk kez görmüştüm.

Kadını takip etmeyi düşündüm ama Terry Fitz ile kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. Şimdi uyuşturucunun nereye gittiğini biliyordum; bilmediğim, nereden geldiğiydi. Siciline bakılırsa Terry Fitz evinde depolamış olamazdı. Kırmızı beyzbol kasketli kadın gidene kadar bekledikten sonra kala-balığın arasından çıkıp pub'la otoyol arasında duran otomobile döndüm.

Sekize biraz kala Terry Fitz hızla yanımdan geçti. Geri

dönerken tatil trafiğine tekrar yakalandık ama buna rağmen dokuz buçukta Salford'daydık. Quays'a dönerken geride kaldım. Terry evinin sokağına girerken rahat yarım mil uzaktaydım. Terry otomobilden indi, bahçe yolunu hızla geçti, garajı açtı, birkaç saniye sonra hâlâ ticari plakalı Escort Cosworth'le dışarıya çıktı.

Peugeot'yu döndürüp peşine takılmadan önce, boğazına kurbağa takılmış bir Concorde gürültüsüyle yanımdan şimşek gibi geçene kadar bekledim. Otoyola, M63'e geri döndük, bu kez Stockport'a doğru gidiyorduk. Barton Köprüsü'nden, Manchester Bok Kanalı'nın (kıyısından kanalizasyon geçtiği için böyle diyorlar) üzerindeki yüksek bölgeden geçerken en hızlı şeritte kaldım. Barton Köprüsü'nde bir gece, ölümden sonra yaşam olup olmadığını öğrenmeye çok yaklaşımışım ve bariyerlere güvenmekte biraz zorluk çekiyordum.

Köprünün uzun kıvrımından aşağı inerken tekrar soluk almaya başladım. Trafford Park and Sale'i geçerken Ford'un arka ışıklarını görüyordum ama M56 ve havaalanı yol kavşağında üç şerit birden değiştirirken neredeyse onu kaçıracaktım. Otoyolda fazla kalmadık. Wythenshawe konutlarına giden kavşaktan saptı, alışveriş merkezini geçtik ve havaalanından kargo bölgesine doğru yöneldik. İş birden güçleşmeye başladı.

Cosworth sağa sapıp dar bir yola girdi. Yol havaalanının çevre çiti boyunca uzanıyordu. Onu takip etmek riskli olacaktı. İş çekerek farlarımı söndürüp sağa döndüm. Otomobilim siyah olduğu için fark edilme şansı azdı. Tabii karşı yönden gelenler de beni görmezdi. Ah aşk, sen nelere kâdirsin.

Yol hayli düz olduğundan Cosworth'ün ışıklarını bir mil kadar kolayca takip edebildim ama sonra birden sağda kayboluverdiler. Kumar zamanı. Yolun havaalanı tarafında olduğumuz için Terry Fitz'in başka bir dar yola girdiğini sanmıyordum. Randevusuna vardığına karar verdim. Solda birkaç yüz metre kadar ötede bir kapı gördüm ve otomobili kapıya doğru sürerek

motoru stop ettirdim. Otomobilden indim, kapıyı hafifçe açtım. Kilit sesi beni sıçrattı ama kendime, havaalanına bu kadar yakinken sesin fazla öteye taşınmayacağını söyledim.

Yolun karşısına geçmeden çevreme iyice bakındım ve Cosworth'ün kaybolduğu noktaya doğru dikkatle yürüdüm. Çalıdan oluşan çitte, dar bir boşluk vardı, kafamı oradan içeriye soktum. Taşlı, tekerlek izleriyle dolu bir yol, birkaç metre ötesindeki ahşap bir binanın çift kanatlı kapısına doğru açı yaparak gidiyordu. Küçük bir ahır, büyük bir garaj, artık hangisini seçerseniz. Cosworth binanın dışındaydı, yanında TON 1K plakalı bir Mercedes 300SL vardı. Kapının üstünden incecik bir sarı ışık sızıyordu ama başka bir şey yoktu. Binanın kenarı havaalanının çitinden yalnız birkaç adım uzaklıktaydı.

Orada kendimi fazla ortalıkta hissettiğimden yola geri dönüp köşeye kadar yürüyerek çalıları kontrol ettim. Tam köşede küçük bir açıklık vardı, İngiltere'nin kırsal kesiminde bulunan bütün o yaratıkları düşünmemeye çalışarak çalıları araladım. Bana sorarsanız fareler ve keskin dişleri olan birçok diğer küçük tüylü hayvanın türünün yok olması çok iyi olur. Saçımın, çalıların pis ortamından daha iyi bir yerleşim yeri olduğuna karar verecek bütün o sürüngenlerden söz etmeme ise hiç gerek yok.

Başaklardaki Rüzgâr'la Uğultulu Tepeler birleşimi bir ses çıkararak titredim. Fısıltıyla, "Topla kendini, Brannigan" dedim. Derin bir soluk alınca burnum tozla doldu. Tıpkı en kötüsünden eroin çekmiş gibi hapşırma isteği duydum. Gözlerim yaşaracak kadar sertçe burnumu sıktım ama garaj kapısının açıldığını görmeyecek kadar çok değil. Kapıda Terry Fitz belirdi, arkaya, "Sorun yok, haftaya konuşuruz" diye seslendi ve çevik hareketlerle Cosworth'e döndü.

Elinde üç Sainsbury's alışveriş torbası vardı ama havaalanına kadar bu kadar yolu yiyecek almak için geldiğini sanmıyordum. Terry bagajı açtı, bagaj ışığında döşemeyi kaldırıp torbaları altına koyduğunu gördüm. Görebildiğim

kadarıyla yedek lastiğin durması gereken yere konulmuşlardı. Fitzgerald bagajın kapağını küt diye kapadıktan sonra Cosworth'e bindi. Otomobili ustalıklarla döndürerek ayışığında görülen bir toz bulutu bırakarak çekip gitti. Onu takip etmeyi aklıma bile getiremezdim.

Bunun yerine garajda başka kimin olduğunu görmek için bekledim. Böyle otomobili olan birinin geceyi orada geçirecek türde biri olmadığını düşünüyordum. Kaldı ki Richard parmaklıkların ardındayken Pazar akşamı yapacak daha iyi bir işim yoktu.

Uzun bir yarım saat geçtikten sonra hayat belirtisi görüldü. Kapı, hiç uyarıda bulunmadan birden açıldı. İçeriden kimin çıktığını görme şansı bulamadan içerideki ışık söndü. Palto giymiş uzun boylu, yapılı bir adam dışarıya çıkıp, kapının ağır çelik kolunu kilitleyen büyük asma kilidi takarken arkasını bana döndü. Sonra hâlâ arkası bana dönük olarak Mercedes'e doğru yürüdü. Sırtımı çalılara verip yolda görüş hattından çıktım ve Mercedes'in motoru çalışırken hızla yola doğru koşmaya başladım. Kocaman otomobil yola çıkmadan önce birkaç dakikam olduğunu tahmin ettim. Şansım yaver giderse otomobilimin bulunduğu yöne giderdi, ben de onun peşine takılabilirdim. İzini kaybedecek olursam hiç değilse plaka numarası vardı elimde.

Farlar boşluğun karşısındaki çalıları yalarken Peugeot'nun direksiyonunun altına kaydım. Tanrılar bana gülümsüyordu. Adam beni geçip gitti, ben de motoru çalıştırarak farlarım sönük halde peşine takıldım. Çok kötü bir yol filmi, enayi rolü oynadığımı düşünmeye başlamıştım.

Ana yoldan ancak bir mil uzaklıktaydık. Farlarımı açıp saygınlık arasına katılmadan önce ona biraz şans tanıdım. Uzun bir takip olmayacağını umuyordum çünkü yakıt göstergesi çok geçmeden yakıtımın biteceğini haber veriyordu. Hiç değilse Mercedes'li Adam hız delisi gibi sürmüyordu. Sanırım bu kadar parayla giderken kimseye hiçbir şey kanıtlamanız gerekmez.

Wilmslow'dan, yani otomobil satıcılarının, beş rakam-
lıdan aşağıya satma izinlerinin olmadığı kasabadan geçtik.
Hepsi oradaydı —Rolls Royce, Porsche, BMW, Mercedes,
Jaguar, hatta Ferrari. Kasaba merkezinden hemen önce
Mercedes sağa döndü, birkaç yüz metre sonra da küçük bir
otomobil satış yerine girdi. EMJ Otomobil Satışları. İkinci el
otomobiller bile üç yıllık değildi.

Sürücü otomobilden indi ve teşhir salonuna girdi. İçeride
ışık yandı. Artık hiç değilse Terry Fitz'in ticari plakalarının
nereden geldiğini biliyordum. Ve neden çok pahalı otomo-
billere meraklı olduğunu da. Beş dakika sonra içerdeki ışık
söndü ve Mercedes'in sürücüsü geri döndü. Hâlâ teşhis edecek
kadar yakından görememiştim. Kasaba merkezine geri döndük.
Her yer sakindi. İstasyonu geçip kasabadan çıktık. Artık
gidebileceğimiz yer konusunda hafif bir şüphem vardı.

Medyaya göre Prestbury'de İngiltere'deki bütün diğer
köylere oranla kişi başına daha fazla milyoner düşer. Bunu ana
caddede kafe ve *chocolatier*'in önüne park etmiş otomobillerden
anlayabilirsiniz. Prestbury gibi yerlerde Asyalıların çalıştırdığı
tatlıcılar bulunmaz. Yüzyıllardır tamamen İngiliz Muhafazakâr
geleneklerinin desteklemediği hiçbir şey yoktur orada. Prest-
bury'de paparazzilerin yüreklerini çarptıran *nouveau* milyoner
ünlüler bulunmaz. Burada adları çok seçkin bir çevrenin
dışındakilere hiçbir şey ifade etmeyen, sanayinin kaptan-
larından, en tepedekilerden söz ediyoruz. Ama buranın lüks
olduğunu söyleyebiliriz. Kaldırım ya da sokak lambaları yoktur.
Her yere otomobille ya da atla gidiyorsanız bunlara neden
ihtiyacınız olsun ki?

Köy merkezinden bir mil kadar uzakta Mercedes sola
sinyal verdi. Ben sağ sinyali çalıştırdım, farlarımı kapadım ve
otomobili kenara çektim. Sabah lastik izlerini gördükleri
zaman birileri sinirlenecekti. Otomobilden inerek adamın
girdiği bahçe kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Kapının
kenarına çömeldim. Derine kazılmış harfler, zevkin unuttuğu

bir dünyanın, Hickory Dell'in, hemen dışında olduğumu söylüyordu bana. İki katlı, hilkat garibesi bina, bir yamacın kenarına yapılmıştı, Manchester'deki evsizlerin yarısını barındırabilecek ve gene de bir düğün töreni için yer kalacak ölçülerdeydi. Dört araçlık garaj, oturduğum sitedeki evlerden daha büyüktü. Bir garaj kapısı açıktı, kapının dışındaki boşluk, yüksek vatlı güvenlik lambalarıyla aydınlatılmıştı. Bir otomobil kapısının yavaşça kapandığını duydum, sonra iri yarı bir adam belirdi. Kapının, arkasından kapanıp kapanmadığını kontrol etmek için dönünce yüzünü iyice gördüm.

Onu daha önce görmüştüm, bundan şüphem yoktu. Sorun ne zaman ve nerede gördüğümdü.

17

Koşmaktan vazgeçip nerede olduğumu çıkarmaya çalıştım. Başımı iki yana sallarken miğferimin altından ter aktığını hissediyordum. Tam sağ yapıp tekrar koşmaya başladım. Bir sonraki köşeyi dönerken kalbim sıkıştı. Fazla tereddüt etmiştim. Tank dosdoğru üstüme geliyordu, sokağı boydan boyaya kaplamıştı. Umarsızca döndüm ama helikopterin sokağa, granite çok benzer bir şey atarak çıkışını kapattığını gördüm.

Yenilgiyi kabul ederek kasketimle' eldivenimi çıkardım. Bir sonraki oyun alanında Davy'nin kasketi hâlâ başındaydı; bir eliyle tankı idare eden joystick'i tutuyor, diğer elini zafer kazanmış bir edayla, havada sallıyordu. Çocuklardan nefret ediyorum. El-göz koordinasyonuna dayalı bilgisayar oyunlarında her zaman daha iyiler.

Davy'nin miğferine vurup bağlarını çözdüm. Davy isteksizce joystick'i bıraktı ve koltuktan kalktı. "Zaman doldu sibernet" dedim. Saatile baktım. "Birazdan kapatacaklar." Yeni VIRUS Merkezi (Virtual Reality UniverSe-Sanal Gerçeklik Evreni, sizi kandırmıyorum) Davy'yi eğlendirmenin en iyi yolu oldu. Henüz bir ay önce açılmıştı ve gizliden gizliye, şık broşürlerinde söz verdikleri yirmi oyun senaryosunu denemek için ölüyordum. Pazartesi günü tatil olduğu için kalabalık olacağından endişeliydim ama şaşırtıcı derecede sakindi. Bu konuda ana babaları suçluyorum. Şikâyet ettiğim için değil, تنها oyun merkezinde bol bol eğlendik.

Richard acı çekerken eğlenceye daldığım için suçluluk hissetmem gerekir sanırım ama herhalde Richard da oğlunun eğlenmesini en az onu kurtarma girişimlerim kadar önemli görürdü. Kaldı ki Alexis, *Chronicle*'a yazdığı çocuk pornosuyla ilgili yazısının son düzeltilerini yapmak için büroya gitmek zorunda kalmıştı. Hiç değilse onu Hickory Dell'de kimin yaşadığını araştırmaya ikna etmişim.

Otomobile dönmeden önce hediyelik eşya dükkânına uğradık “Eğlendin mi?” diye sordum. Çok aptalca bir soruydu.

“Bomba gibiydi. Tam bir şeytan.” Bunu onay olarak algıladım. Kıyaslayarak, “Buz Dünyası’ndan çok daha iyiydi” dedi. “Bir süre sonra buz pateni sıkıcı oluyor. Bileklerin ağrıyor. Diğerleri de pek eğlendirici değildi. Güney Kutbu’nu keşfetme işi falan. Modeller hiç gerçeğe benzemiyor ve hiçbir şey yapmıyorlar.” Alexis’in onu eğlendirme çabalarını hiçe sayarak, “Oraya kimsenin gitmemesine şaşmamalı” diye ekledi.

İlgi duyduğum için değil de bir şey söylemiş olmak için, “Kimse yok muydu?” diye sordum.

Davy bilmiş bir ifadeyle, “Kuyruk yoktu” dedi. “Yapılmaya değer her şeyde kuyruk vardır.” Hediyelik eşya dükkânında çevresine bakındı, içerideki tek müşteri bizdik. “Buranın dışında tabii” dedi.

Kuyrukların bir onay işareti olduğu kuşağın bir parçası olmak ne tuhaf. Ben ise kuyrukta beklememek için üste para veririm. Herkesin nefret ettiği bir sürücüyüm, otoyolda duran trafik kuyruğunu kesip üç şeridin ikiye indiği yerde aradan süzülen bir şoförüm. Buna benzer bir şeyler söyledim ama Davy bir dövme kutusunun içine dalmıştı bile.

Onu kararıyla baş başa bırakıp kapının yanındaki tahtaya gittim. Tahtada VIRUS Merkezi’nin yaratıcılarının ve üst düzey personelinin renkli fotoğrafları vardı ve adlarıyla görevleri yazılıydı. Hepsi, bölgedeki süpermarkette asılı personel listesindeki resimlerle değiştirilebilirmiş gibi görünüyordu. Davy’ye bakmak için arkamı döndüm ama birden bilinçaltım harekete geçti. Buz Dünyası’ndaki ‘olmayan’ kuyruklar tahtadaki resimlerle birleşince hafızamı uyandırmıştı. Cevap hep orada duruyordu ama ben bulamayacak kadar aptaldım.

Geri döndüğümüz zaman Alexis’i limonlukta oturur bulduk.

Akşam gazetesine kendini kaptırmış gibi görünmeye çalışıyordu. Rol yaptığını biliyordum: Chris onu ele verdi. Alexis'e şaşırmış bir sesle, "Haklısın" dedi. "Kate'in otomobiliymiş. Merhaba, siz ikiniz. İyi bir gün geçirdiniz mi?"

Davy'ye bu kadar bir teşvik bile yeterdi. VIRUS Merkezi'ni bütün ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Bir melek gibi, Chris onu, balık kroket ve fırında bezelye sözıyla kandırarak mutfığa götürdü. Kendimi kanepeye atıp, "Doğum kontrolden Allah razı olsun" diye mırıldandım.

Alexis, "Neden böyle konuştuğunu anlamıyorum. Oğlan pırlanta gibi. Kuzenime bir gün bak da göreyim seni. Doğuştan hiperaktif, annesi de onu E vitaminleriyle sürekli pompalıyor. Bir şikâyet daha duyarsam bugün öğrendiğim şeyi sana anlatmam."

Gözlerimi kapayıp arkama yaslandım. "Hickory Dell'in sahibi Eliot James" dedim. "Tonik Eğlence Hizmetleri'nin patronu. Diğerlerinin yanında Buz Dünyası'nın da sahibi. Davy'nin söylediği doğruysa orası sallantıda. Soğuk bir Pazar sabahı, yarı yarıya boşsan, ekonomik durgunluğu kolayca atlatamazsın." Göz kapaklarımı yarı araladım. Alexis'in yüzündeki ifade öfkeden hayal kırıklığına, oradan da da eğlenceye dönüştü. Neyse ki orada durdu.

"Kimse akıllıları sevmez" diye homurdandı. "Tamam, kurnaz tilki. Peki, oğlanı eğlendirmen gerekirken Jammy James hakkında başka neler buldun bakalım? Kendin zaten öğrenme şansına sahipken beni neden bu kadar zahmete soktun bilmiyorum!"

Ayağa kalkıp özür diler bir havaya bürünmeye çalıştım. "Araştırma falan yapmıyordum, emin ol. Bu sabah dediğim gibi onu daha önce gördüğümü biliyordum, yalnızca nereden olduğunu çıkaramıyordum. Sonra Davy bana Buz Dünyası'nın bir Pazar sabahı ancak Antartika kadar canlı olduğunu söyledi, bu da bana, aileler çocuklarını bir hafta sonunda oraya

götürecek parayı bulamazlarsa bu tür yerlerin nasıl ayakta kalacağını düşündürdü. Hediyeelik eşya dükkânındaydık, orada personelin fotoğraflarının asıldığı şu tahta tabelalardan vardı. Tabelaya bakıyordum, sonra adamı bu tip tabelalardan birinde gördüğümü hatırladım. Buna otomobilinin plakasını da eklersen...”

Alexis, “Hangi plaka?” diye karşı çıktı. “Bana plakadan hiç söz etmemiştin!”

Suçlu suçlu gülümsedim. “Ben... ah, söylemeyi unuttum... TON 1 K. Affedersin, kafamda o kadar çok şey var ki.”

Alexis başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Senin için çalışmak beyni dumura uğratan haber masasında çalışmaktan daha zor. Başka ne hatırladın?”

“Bu kadar” diye söz verdim. “Sen ne buldun?”

Alexis yüzünü astı. “Parça parça bilgiler. Aslında hiçbir şey. Ama yarım saat içinde adamlarımdan biriyle buluşmayı ayarladım, adam bana Jammy hakkında her şeyi söyleyeceğine söz verdi. Ha, bu arada, Ruth dokuz buçukta toplantı için gelecek. Della da.”

“Ne?” diye haykırdım,

Alexis omuzlarını silkti. “Ruth geleceğini bildirdikten sonra Della aradı. Her şeyi iki kez anlatmak zorunda kalmamak için biraraya gelmelerinin iyi olacağını düşündüm.”

“Aman Allahım” diye homurdandım. “Aynı şeyleri bilmelerini istemeyebileceğim hiç aklına gelmedi herhalde.”

Alexis eğleniyor gibiydi. “Hangisine yalan söylemeyi düşünüyorsun, avukata mı, polise mi?”

Davy’yi Alexis’le Chris’e bıraktım ve Carlisle’da çektiğim fotoğrafları basmak için büroya gittim. Karanlık odanın serin sessizliğinde elimdeki işe konsantre olarak olayların incik

mıncık detaylarını düşünmemek için kendimi zorladım. Bu şekilde bilinçaltımın bilgiyi huzur içinde işleyeceğini ve yararlı esinler sağlayacağını umuyordum.

İşi biten filmleri kuruması için astım ve hücrelere ruhu tüketen bir ziyaret yapmadan önce kendimi güçlendirmek için Meksika lokantasının yolunu tuttum. Lokanta, arkaya doğru bir masada oturan bir kişi dışında boştu. Adam ben içeri girerken bana şöyle bir baktı, sonra *chilli* kâsesinin yanına koyduğu dergisine döndü. Bir an şaşırarak Kirli El'in tehditkâr bodyguard'ını tanıdım. Buranın düzenli müşterisiyse —tatil olan bir Pazartesi günü burayı gelmek için aklıma başka bir neden gelmiyordu, yiyecekler de o kadar harika değildi— kulüpte bana neden tanıdık geldiğini anlayabiliyordum. Bu işi de halletmiş olmaktan rahatlık duyarak pencere kenarındaki bir masaya, adamın soğuk gözlerine arkamı dönerek oturdum ve *guacamole* ile bir tabak *frijoles* ısmarladım. Yemeğimi yerken önümdeki akşamı düşündüm.

Artık sakinleşmiştim. Alexis'in beyin fırtınası oturumunu düzenlediğine memnun olmuşum, dördümüz arasındaki dinamiğin yeni fikirler ortaya atacağını düşünüyordum. Richard'ı dışarıya çıkarmaya beni bir adım daha yaklaştırabilecek bir içgörüyü umutsuzca ihtiyacım vardı. Yetişkin olmanın en zor yanı, sevdiklerini acıdan kurtarmak için sihirli formüllerin olmadığını kavramaktır. Belki de bu yüzden bilgisayar oyunlarını bu kadar seviyorum; Tanrı'yı oynama fırsatı buluyorsunuz.

Cezaevinden döndüğüm zaman kızlar beni bekliyordu. Alexis yokluğumda idareyi ele almıştı. Kendi oturma odamı tanımakta zorluk çektim. Bir ressam sehpa bir yerlerden ortaya çıkıvermişti, ayrıca Alexis iskemleleri hepimizin sehpayı görebileceği şekilde düzenlemişti. Ayrıca Chardonnay şişemi de bulmuş, diğer ikisine birer kadeh vermişti. Ben votka içeceğimi mırıldanıp kendime yeni sıkılmış greyfurt suyuyla

limonlu Absolut koymak için mutfağa gittim. Geri döndüğümde Alexis defterinden karmaşık bir ağaç yapısını sehpanın üzerindeki kâğıda kopyalıyordu. Ruth ile Della da en az benim kadar yılgın izliyorlardı.

“Alexis zorluk çıkarmak istemem ama...”

“Eğer sorduğun buysa, Chris Davy’yi yatırıyor, yani onun için endişelenmene gerek yok” dedi, es bile vermeden.

“Doğrusunu istersen bu değildi. Ben senin ne yaptığını merak etmiştim.”

Alexis benim küçük çocuklara, onun da haber editörlerine kullandığı yatıştırıcı ses tonuyla, “Jammy’nin imparatorluğunu açıklamak için şemaya ihtiyacım var” dedi.

Ruth, “Belki Kate bize son durumu anlatabilir” dedi. “O zaman belki hepimiz senin niyetini anlayabiliriz Alexis.” Hep diplomat gibidir Ruth.

Hafta sonu faaliyetlerini herkese açıklamak üzücü derecede kısa sürdü. “James’ın eve girmesini bekledim, sonra eve döndüm” diye sözümü bitirdim. “Ha, Carlisle’daki filmleri de bastım.”

Kısa bir sessizlik oldu. Tam Alexis’in konuşmak üzere olduğunu anladığım anda Ruth, “Çok etkilendim Kate” dedi. “Bana elindeki ipucunun çok küçük olduğunu söylediğin zaman senin gerçek suçluların kimliğini tespit etme şansının, benim Adalet Bakanı olmam kadar zayıf olduğunu düşünmüştüm.”

Della, “Haklısın, Kate etkileyici bir iş çıkarmış ama Uyuşturucu Departmanı bu konuda karmaşık duygular içine girecek” dedi üzüntüyle. “Bir süredir bu uyuşturucu salgınının peşindeler ve sağlam bir iz bulmaktan çok memnun olacak üst düzey polis memurları olmasına rağmen birçok insan, bir özel detektifin bu işi başarmasına çok kızacak. Üstelik de bir kadın özel detektifin.”

"Bunu bana hiç söyleme" diyerek iç geçirdim.

Della devam etti. "Ayrıca suçlanan kişi de önemli" dedi. "Henüz birkaç aydır Manchester'deyim ama bu, Eliot James'ın para, iktidar ve etki anlamına gelen bir isim olduğunu öğrenecek kadar uzun bir süre."

Alexis sonunda söze girmeyi başardı. Ayağa fırladı. "İşte burada ben devreye giriyorum" dedi. "Bay Eliot James hakkında biraz araştırma yaptım." Marker kalemini çıkarıp sehpanın üzerindeki çizelgeye saldırdı. On beş dakika boyunca gözümüzü bilimle kör etti, Jammy James'ın eğlence ve mülk imparatorluğunda baş döndüren bir tura çıkarttı, Olimpiyat konsorsiyumundaki çabaları, evliliğinin zor bir dönemden geçmesi ve çeşitli borç, kredi ve ipotek durumlarını anlattı.

Keyifli bir ifadeyle, "Görünürde her şey harika görünüyor ama altında Jammy'nin Tonik'ini Titanic'e çevirmeye hazır dev bir borç buzdağı var."

"Sözcükleri güzel kullanıyor bu kız" dedim. "Hiç yazar olmayı düşündün mü Alexis?"

Della başını şaşkınlıkla sallıyordu. "Sanırım gidip kendimi vurmam gerek" dedi. "Polis için bu çok kötü bir akşam. Birincisi, Kate Uyuşturucu Departmanı'nın işini yapıyor. Sen de benim işimi yapıyorsun. Söylediklerinden anladığım kadarıyla bizim Bay James iflas etmişken ticaret yapıyor, yani en azından bir kriminal suçla karşı karşıyayız. Uyuşturucu Departmanı'ndan çocuklar onunla işini bitirdiğinde, sanırım ben de devreye girmek isteyeceğim."

Hiç alışılmadık biçimde suskun olan Ruth, "Bu kesinlikle uyuşturucu ticaretinin getirebileceği nakit akışına neden ihtiyaç duyduğunu açıklıyor. Ama küçük bir sorun var."

"Onun avukatı değilsindir umarım." diye sordum. Göğsümü paniğin soğuk eli sıkıştırmıştı.

Ruth, "Çok şükür ki hayır" dedi. "Ama Peter'la golf oynuyor." Della'nın anlaması için, "Kocamla" diye ekledi. İki

kadının ilk kez karşılaştığı Mortensen ve Brannigan'ın Noel partisine Peter gelmemiştir. "Sanırım James Cumartesi günü bize yemeğe gelecek."

Alexis neşeli bir sesle, "Kiminle?" diye sordu. "Karısıyla mı metresiyle mi? Rastlantı sonucu her ikisinin de adı Sue. Sanırım bu şekilde yatakta yanlış ad söyleme riskinden kurtuluyor."

"Onu duymazdan gel; kırk yılda bir doğru bir şey yaptığı için başı döndü" dedim.

"Yarınki gazetede bu küçük haberi patlattığım zaman görürsün!" diye bağırdı Alexis.

Ruth, "Asla olmaz!" diye haykırdı.

Della da gürledi. "Bunu sakın yapma! Jammy James'ın medya tarafından bilgilendirilmeden gafil avlanmasını istiyoruz."

"Buna boş verin" diye araya girdim. "Kişisel olarak, Jammy James'ın enselenmesini hiç umursamıyorum. Bu iş Richard'ı hapisten çıkarmakla ilgili. *Chronicle*'da olgunlaşmamış haber yayınlamak ise bunu sağlamaz, bu yüzden bu işi unut Alexis. Tamam mı? Sonra ne var, Ruth?"

Ruth söylediklerini ölçüp biçerek yavaş yavaş konuştu. "Kate haklı, Alexis. Defterinde yakıcı bir madde olduğunu biliyorum ama bu konuda yazı yazarsan Richard'a büyük zarar vermiş olursun sanırım."

Alexis yüzünü astı. "Tamam" diyerek içini çekti. "Ama yazma zamanı geldiğinde hepinizin benimle resmi olarak konuşmasını istiyorum."

Hepimiz usanmış bir tavırla başımızı salladık. "Ruth?" dedim.

"Kate, polisle konuşman gerekecek. Onları hızlı harekete geçmeye de ikna etmen gerekecek; Richard açısından ne kadar erken olursa o kadar iyi olur."

Della araya girdi. "Bu noktada polis verdiğin bilginin ne kadar g¼ncel olduğunu merak edecek. Bug¼nlerde bir¼ok uyuşturucu satıcısı, birkaç haftada bir dağıtım y¼ntemlerini değiştiriyor. Eliot James'ın ekibi b¼yle yapmayabilir ama Uyuşturucu Departmanı a¼ısından ¼ok g¼ncel bilgi olması ¼onemli, durum her an değişebilir. Ama bulgularında onları temkinli davranmaya zorlayacak ¼onemli bir boşluk var."

Gergin bir tavırla, "Nedir? Doldurmaya zaman bulamaya-çağım bir şey mi?" Başkalarının fikirlerine ihtiyaçım olduğunu d¼ř¼nmekte haklıydım.

Della y¼z¼n¼ astı. "Tam olarak zaman sorunu değil. Yasallık sorunu. Havaalanındaki o garajda ne olup bittiğini bilmiyoruz. Boş bir yerse, James ile Fitzgerald arasında doğrudan bir bağlantı kurmak kolay olmaz. İy bir avukat, James'ın oraya uyuşturucu ticaretiyle hi¼ ilgisi olmayan nedenlerle gittiğini ileri s¼rer; hatta orada ikisinin birlikte buluşacağı hayali bir ¼¼¼nc¼ kişi bile uydurabilir.

Başımı salladım, ¼¼đ¼d¼nden dolayı ona minnettardım. "Bu bilgiyi bulduğumu varsayarsak Uyuşturucu Departmanı a¼ısından ne kadar hızlı olmak, hızlı olmak anlamına gelir?"

Della omuzlarını silkti. "Bunu ¼ok iyi bilmiyorum ama verdiğin bilgilerden sonra takibe başlarlar. Bu adamlar senin bulguların g¼sterdiđi gibi bu kadar yoğun iş peşindeyseler, polis yirmi d¼rt saat ile kırk sekiz saat arasında yeterli kanıt bulur."

Ruth'a, "Richard a¼ısından bu ne anlama gelir?" diye sordum.

Ruth sigara yakarak zaman kazandı. "En iyi durumda, ilk iş olarak Uyuşturucu Departmanı'yla konuşursun, onlar mahkemeye ¼ıkar ve benim kefalet başvurumu destekler. Kefalet olasılığı: Neredeyse sıfır. En k¼t¼ durumda, senin verdiğin bilgiyi kullanır, adamları tutuklar ve Richard'ın masum bir kurban olduğunu kabul etmeyi reddederler. Bunun olasılığı: Muhtemelen hayli d¼ř¼k. En olabilir senaryo şu: Yarın

Uyuşturucu Departmanı'na gidersen, ben arşamba günü kefalet başvurumu yaptığım zaman başvuru reddedilir ama hâkim heyeti Perşembe ya da Cuma'ya kadar kısa bir ertelemeyi kabul eder. Polise, yeni bilgileri değerlendirmek için zaman vermiş olurlar.”

Hayal kırıklığım o kadar belirgin olmalı ki Alexis beni kucakladı, Ruth da özür dilercesine omuzlarını silkti. Della hemen, “Peki, Uyuşturucu Departmanı'na gitmen için hemen bir randevu ayarlasak iyi olacak” dedi. “Telefon nerede?”

Telefonu gösterdim. Della telefon etmek için limonluğa geçti. Onu veranda kapısından seyrettim. Yüzü canlıydı, serbest eli hareket halindeydi. Her ne diyorsa rica etmiyordu. Telefonu kapattıktan sonra Uyuşturucu Departmanı'yla konuşmak istediğim bir konuyu daha hatırladım. Alexis'e döndüm. “Cherie Roberts'ın bugün buraya uğrayıp uğramadığını biliyor musun? Ya da bana not bıraktı mı?”

Alexis başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla hayır. Chris de bir şey söylemedi.”

Çok tipik, diye düşündüm. Neyse ki Richard'ı hapisten çıkarmama yardım etmesi için Cherie'ye güvenmiyordum.

18

Ev bana kaldığı zaman artık geceyarısı olmuştu. Arkadaşlıklarından ne kadar hoşlansam da üçünün evlerine gitmesini zor bekledim. İroniktir, herhalde onlar da bana iyilik yaptıklarını, Richard'ın yokluğunu hissettirmemeye çalıştıklarını düşünüyorlardı. Elbette ben de onlardan kurtulmak istememin nedenini onlara söyleyemezdim, hele ki ikisi kanun insanıysa. Sabırsızlığıma ilk votkamdan sonra içki içmeyi bırakmam da yardımcı olmadı; garajın içinde ne olduğunu keşfetmek, Richard'ın serbest kalmasının anahtarıysa ben de içeriye girmek zorundaydım. Tercihen Uyuşturucu Departmanı'ndan Başdetektif Geoff Turnbull'la dokuzdaki randevumdan önce.

Yatak odama gidip siyah pantolon ve etkilemek isteyebileceğim insanların beni görme olasılığı olmadığı zamanlarda giydiğim siyah svetsörtü geçirdim üstüme: Yasadışı gece dolaşmalarında, ya da dekorasyon gibi işlerle uğraşırken. Siyah spor ayakkabım yoktu ama yıllar önce kısa bir süre, yeni moda oldukları zaman, bir anlık çılgınlık anında satın aldığım bir çift siyah kanvas hokey çizmem vardı. O sırada bir yıllık üniversite öğrencisiydim, bu da diğerleri kadar iyi bir mazerettir. Saçlarımı siyah bir kayak beresinin içine tıktım, artık hazırdım. Ünlü Beşli'nin lastik yakıp küllerini yüzlerine sürdüklerini biliyorum ama bu kadar aptallık da yapamazdım. Kaldı ki havaalanına kadar kentin içinden geçmek zorundaydım ve bir trafik polisine yakalanırsam, onu Cadılar Bayramı partisine gittiğime ikna edebileceğimi sanmıyordum.

Kapıdan çıkarken çalışma odasında durup, zanaatkârların modası geçmiş aletler koyduğu çok gözlü mini önlüklerden birini aldım. Benim önlüğümde kilit açma aletleri, bir cam kesici, ucunda emici boru olan bir çocuk oku, bir çift lastik

eldiven, çok amaçlı bir bıçak, yedek filmli küçük bir kamera, kerpetenler, gücü yüksek bir kalem fener, bir kuyumcu aletleri takımı, bir çift sıradan tornavida, bir soğuk keski, sekatorler ve bir çekiç vardı. Sakın sormayın. Yola çıkmadan önce otomobilin çakmağına takılan mini bir elektrikli su ısıtıcısı aldım. Dediğim gibi, sakın sormayın.

Yarım saatten az bir süre sonra, bir gece önceki kır yolunda gidiyordum. Aynı kapıda kenara çekip ısıtıcıyı fişe taktım. Su kaynarken kapağını kaldırıp otomobilin içini buharla doldurdum. Dışarıya çıkıp pencereden içeriye bakınca memnun oldum. Biri geçecek olursa şüphelenmek yerine kıskançlık duyacaktı.

Harekete geçerek böcek kaynayan çalılardan geçtim. Yolun köşesine gittim ve kulübenin dışında park etmiş otomobil görmeyince rahatladım. Büyük ön kapılara paralel olana kadar açıklıkta yavaşça sürünerek ilerledim. Hızla çevreme baktıktan sonra kulübenin gölgesine karıştım. Fenerimi çıkarıp iki kilitten alttakini aydınlattım. Kalbim sıkıştı. Bazı kilitleri on dakikalık eğitimden sonra açabilirsiniz. Bazı kilitler ise uzmanların bile başını ağrıtır. Bu kolay olmayanlardandı. Keşke yanımda Dennis'i getirseydim. Yirmi dakika kadar uğraştım, bu arada lastik eldivenlerin içinde ellerim o kadar terlemişti ki aletleri doğru düzgün tutamıyordum. Sinirlenerek kapıya bir tekme attım. Açılmadı. Yalnızca ayağım çok acıdı.

Feneri diğer asma kilide tuttum ama o da ilkinden farklı değildi. Çelik parmaklıklar da fazla umut vaat etmiyordu. Annemin söylememem için beni sık sık uyardığı sözleri mırıldanarak kulübenin çevresini dolaştım ve öbür tarafa geçtim. Fazla bir şeye benzemiyordu, gevşek bir kaplama, hatta belki kırık bir cam bulmayı beklerdim ama aslında aldatıcı derecede sağlam bir yapıydı. Havaalanı tarafında bir pencere vardı ama parmaklıklıydı ve ardında şeffaf, tel sarılı cam vardı. En dipteki köşeye gittim ama ısırgan otları yüzünden arka

tarafına geçemedim. Doğrusunu söylemek gerekirse Mickey Mouse'un bile buradan içeriye sızabileceğinden kuşkuluyum. İçimi çekerek geri döndüm. Tam o sırada spot ışığı beni duvara çiviledi.

Hiç değilse başta böyle olduğunu düşündüm. Göz kırpmaya bile cesaret edemedim fotoflaştaki bir dansçı gibi donup kaldım. Sonra ışık üzerimi yalayıp geçince beynim çalışmaya başladı ve bunun kargo bölgesinden çıkan bir çekicinin farı olduğunu anladım. Kendimi yere atıp kulübenin ön tarafına solucan gibi kıvrılarak geçtim. Bir saniye sonra çok geç kalmış olacaktım. Kapıya vardığım sırada projektörler elli metre içindeki bütün alanı göz kamaştırıcı ışığıyla taradı. Bir kamyon kargo alanının birinden diğerine kutu dolu bir katarı çekiyordu. Hırsızlığın ne yeri ne zamanı diye karar verdim.

Yola bağlanan kısa patikayı karnımın üzerinde sürünerek santim santim katettim. İşte o sırada çatıdaki pencereyi gördüm. Çatının karalığında parlayan pencere camı, ışıkları ayna gibi yansıtıyordu. Yerden rahat üç-dört metre yüksekte olmasına karşın en heyecan verici yanı altta altı santim kadar bir açıklık olmasıydı. Mesafeleri hesap ettim ve kulübeye girmenin bir yolunu buldum.

Dışarı çıkmak ta başka bir sorun olacaktı. Feneri dişlerimin arasına alarak pencerenin kenarından sallanırken bunu anladım. Fenerin ışığını aşağıya doğru tutmaya çalışarak kendimi bıraktığım zaman nereye ineceğimi görmek istedim. Ayaklarımın altında adeta bir kimya laboratuvarı vardı. Oradan inersem ya bir ocağın üstüne düşecek ya da binlerce test tüpünü kıracaktım. Bu da herhalde çatının kör tarafındaki pencerenin neden açık olduğunu açıklıyordu. Bacalar olsa bile kaliteli uyuşturucuyu yapmak, iğrenç derecede koku çıkmasına neden oluyordu. Kimyacılar belli ki temiz hava ihtiyacının güvenlikten daha önemli olduğuna karar vermişlerdi.

Homurdanarak, şikâyet eden omuz kaslarımı rahatlatıp kendimi tekrar yukarıya çektim. Çatı penceresinin kenarına oturup geceye baktım. Hemen başka bir çözüm bulmam gerekiyordu. Kargo alanının tekrar kararması için bir saat beklemem gerekmişti ve taşıma işlemine tekrar ne zaman başlayacaklarını bilmiyordum.

Aklıma ancak bir olasılık geliyordu. İçimi çekerek ayaklarım denizliğe değene kadar, kendimi pencerenin kenarından aşağıya uzattım. Bacaklarımı, kollarımı açtım, bedenimi çatının yüzeyine yamyassı dayadım. Çatının ucuna gelene dek kenardan santim santim yürüdüm. Yavaşça, dikkatle, ağırlığının büyük kısmını oluğa vererek çömeldim. Thai boks eğitimi şükrederek, çatının kenarını sıkı sıkı kavradım, bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Ayaklarımın altında Peugeot'un çatısını hissetmiyordum. Doğru yerde olduğuma dua etmekten başka çarem yoktu. Ellerimi bıraktım.

Ancak birkaç santim düşmüştüm ama bana çok uzun geldi. Tuttuğum soluğu hızlı hızlı alarak hatchback'ten sağlam toprağa indim ve bagajı açtım. Döşemeyi kaldırdım, işte oradaydı, yedek lastiğin ortasına tıkılmış şey, dualarımın cevabıydı. Çekme halatını aldım, bedenime dağcılar gibi doladım, bagajı yavaşça kapattım ve otomobilin üstüne çıkarak tekrar çatıya tırmandım.

Halatı pencerenin yanındaki bir boruya bağladım ve pencereden içeri sarkıttım. Feneri tekrar yaktım ve tehlikeli inişe yavaşça başladım. Söylemeye gerek bile yok, çekme halatı beni yere indirecek kadar uzun değildi ama birkaç santimi atlamak artık kolaydı.

İçeriye girmek işin en zor kısmıydı. Kamerayla çalışmak ise kolaydı. Çift kanatlı kapıdan işe başlayıp kulübenin dört bir yanını dolaştım ve bütün ekipmanın, kimyasal madde kavanozların, sıraların üstünde, duvarlara bantlanmış talimatların ve torbalar dolusu, dişetlerimi uyuşturan beyaz kristal tozun resmini çektim. Uyuşturucu dünyası hakkında fazla bir şey

bilmiyordum ama bana öyle geliyor ki Jammy James'ın mutfağından çok fazla uyuşturucu çıkıyordu.

Ortada hiç kâğıt, belge falan yoktu. Ne dosya dolapları, ne kasa, hiçbir şey. Jammy James kayıtlarını her nerede tutuyorsa burada değildi. Yeterince çalıştığım karar verdim. İşin büyük kısmını ben yapmıştım; Uyuşturucu Departmanı'nın sırası gelmişti.

Halatın altına bir laboratuvar taburesi çekip üstüne çıktım. Halatla kendimi yukarıya çekerken omuz kaslarım isyan ediyordu. Pencereyi dikkatle indirerek eski haline getirdim, belki bir-iki milimetre oynamıştır. Sonra halatı çözdüm, çatıda tekrar aynı yuvarlanma hareketlerini yaptım. Bu kez ağırlığımı ayaklarımdan kollarıma aktarmam fazla kolay olmadı; omuzlarım yavaş yavaş inmek için çok yorgundu, kollarım da titriyordu, dayanamadım, vaktinden önce kendimi bıraktım. Leasing şirketine otomobilin üstündeki çökmeyi nasıl açıklayacağımı merak ettim.

Vücudum en kısa zamanda yatağa girmek istiyor ama kafam çok farklı bir şarkı söylüyordu. Kulübede çektiğim iki makara filmin basılması gerekiyordu. Fotoğrafları Turnbull'a göstermem, Richard için yararlı olurdu. Omzumdaki şeytan eve gitmemi, birkaç saat uzanmamı, sonra erkenden büroya giderek filmleri basmamı söylüyordu. Ama saatin sesi yedide uykumu böldüğü zaman nasıl bir tepki vereceğimi bilecek kadar tanıyordum kendimi. Yataktan kıpkırmızı gözler ve acıyan bir kuyruksokumuyla büroya koşup fotoğraf malzemelerinin zehirli dumanlarını ciğerlerime çekmeye hazır olarak fırlamayacaktım. İçimi çekerek kasetçalara *The Best of Blondie* koyup pencereyi sonuna kadar açtım. Soğuk hava ve Debby Harry'nin çılgın sesi de beni kendime getirmesse hiçbir şey getirmezdi.

Neredeyse dört saat uyumayı başardım. Richard'ın bana ödeyeceği ücreti boş verin, bana hesaplayamayacağım kadar

çok uyku borcu vardı. Bu kez beni uyandıran Davy olmadı. Chris'di. Başını yatak odasının kapısından soktu ve bir fincan kahveyi beyaz bayrak gibi salladı. "İçeriye gir" diye homurdandım. "Saat kaç?" Saate bakmak için kendim de dönebilirdim ama bu enerjiyi bulamadım.

Özür diler bir tavırla, "Sekizi çeyrek geçiyor" diyerek kapıdan içeriye girdi ve fincanı uzattı. Belli ki Alexis onu gözümü açtığımda pek de tatlı olmadığı konusunda uyarmıştı.

"Allah kahretsin!" diye söylendim ayağa fırlarken. Ya da fırlamaya çalışırken. Hareket ettikçe omuzlarım kasıldı, acıyla hafifçe bağırdım. Yatakta doğrulmayı başardım ve fincanı Chris'in elinden minnetle aldım. "Bağırdığım için affedersin. Her yanım ağrıyor, oysa beynimi dört silindire ateşleyerek ilk iş Bootle Sokağı'nda olmalıyım. Şu anda bu gerçekleşebilir gibi görünmüyor."

Chris gülümsemeye çalıştı. "Ben de işe gitmek zorunda olduğumu söylemek istedim sana" dedi. Giyinmiş olduğunu, saçlarının kurutulmuş ve heykelimsi bir biçimde şekillendirilmiş olduğunu gecikerek fark ettim. "Davy duş yaptı ve kahvaltısını etti, giyindi, kahvaltı masasında oturuyor, yani yaklaşık yirmi dakika sakın kalır, o zaman da bir sonraki haber bülteni başlar."

"Alexis çıktı mı?" Anlamsız bir soru. Alexis, istisnasız yedide işinin başında olur.

Chris, "Korkarım öyle" dedi özür dileyerek. "Üçte işini bitirmeyi umduğunu, daha sonra Davy'yi almasını istersen, onu bürosundan arayabileceğini söyledi. Bugün sana yardım edemediğimiz için gerçekten üzgünüm."

"Üzülme" dedim. Ancak ikinci yudumumu alınca konuşma gücüm yerine geldi. "İkiniz fazlasıyla yardımcı oldunuz. Richard size çok şey borçlu."

Chris gülümsedi, bu kez samimi bir gülümsemeydi. "İnanmakta güçlük çekeceksin ama gerçekten eğlendik."

Alexis'le birlikte yaşıyorum, bunu unutma, küçük çocukların talepleriyle ilgilenmeye alışkınım yani. Alexis de oynayacağı biri olmasından hoşlanıyor."

Şüpheyle, "Çocuk düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum. Bütün heteroseksüel arkadaşlarım dünya nüfusuna katkıda bulunmaya zaten yeterince hevesliydi. Onlara bir de lezbiyenler katılmasa iyi olurdu.

Chris kapıya doğru giderken, "Bir ev yapmak yeterince büyük bir uğraş zaten" cevabını verdi. Salonda geri dönüp gizemli bir şekilde gülümsedi. "Birkaç yıl sonra tekrar sor."

Boynum izin verseydi başımı duvara çevirirdim. Kahvenin geri kalanını bir yudumda içtim ve vücudumu yataktan yavaşça, işkence çekerek çıkardıktan sonra doğruldum. Bir gardiyan gibi dimdik banyoya gittim. Ne yazık ki banyo yapamayacak kadar çok geç kalkmıştım, bu yüzden duşla yetinecektim. Sıcak su, işini yaparken rahatlamaya çalıştım ama ancak bir dakika duşun altında kalmıştım ki kapının dışından Davy'nin sesi duyuldu.

"Kate" diye bağırdı. "Bilgisayarınla oynayabilir miyim?"

"Burada olmaz, Davy. Hemen işe gitmem gerekiyor, belki bürodaki bilgisayarımda oynamak istersin diye düşünüyorum."

Sessizlik. Bir şey söylemiş olsaydı daha az sinir bozucu olurdu. Duşu kapattım, banyo havlusuna sarındım ve kapıyı açtım. Davy duvara yaslanmış üzgün üzgün duruyordu. Nefesim tıkanı. Vücudunun duruşu, başının yana yatmışlığı, hafifçe kaş çatışı babasına o kadar benziyordu ki içim acıdı. Kapının açılma sesiyle uzun kirpiklerinin arasından baktı. "Babam ne zaman geliyor?" diye sordu kederle.

Ciğerlerimi tekrar çalıştırmayı başardım. "Birkaç gün daha gelemeyecek, sanıyorum. Dün gece onunla telefonla konuştum, sen uyuduktan sonra. Seni çok özlediğini, uçak bulur bulmaz geleceğini söyledi. Üzgünüm, fazla eğlenceli olmadığımı biliyorum." Onu kucakladım. Şaşırtıcı ama Davy ne yüzünü astı ne de geri çekildi. O da beni kucakladı.

“Öyle değil” dedi. “Çok eğleniyorum. Yalnızca onun da burada olmasını istiyorum.”

Ben de, arkadaşım, diye düşündüm ama bunu söylemedim.

O sabah kişisel, kapıdan çıkma rekorumu kırdım. Beş dakikadan az sürede giyindim, bir dakikadan az sürede ikinci kahvemi içtim, Davy için aldığım Pop Tart’lardan biriyle kahvaltı ettim. Tadı şeker kaplı polisitren gibiydi ama hiç değilse kan şekeri seviyesini yükseltti. İşyerimin köşesindeki tek sarı çizgide park ettiğimde artık kendime gelmiş sayılırdım.

Davy’yı hızla merdivenlerden çıkarıp büroma girdim. Kapıdan geçerken saate baktım. Randevuya on yedi dakika var. Shelley şimdiden masasına gelmiş kulaklıkları takmıştı, parmakları klavyenin üzerinde uçuyordu. Hızlı bir el sallayışla onun yanından geçtim, Davy’yi büroma soktum. PC’yi açtım, ona oyun klasörünü gösterdim ve makinedeki diğer dosyaları karıştırmaması için söz verdirdim. Davy masaya yerleşip, ben daha kapıdan çıkmadan Lemmings 2’ye gömüldü. Büronun kapısını ardımdan kapatıp Shelley’nin masasına tüneyerek yüzüme patetik ve etkileyici olduğunu umduğum bir gülümseme yapıştırdım.

“Hayır, Kate.” Başını ekrandan kaldırmadı bile. “Ben çocuk bakıcısı değilim, burası da bir büro, kreş değil.”

“Lütfen, Shelley. Hiç sorun çıkarmaz. Yalnızca bu sabah için. Adliyeden dönene kadar. Yarın başka bir şey ayarlacağıma söz veriyorum.”

“Sekiz yaşındaki bir çocuğun sorun çıkarmaması gibi bir şey olmaz. Ben anneyim, bunu unutma. Şimdi senin söylediğin yalanları ben de söyledim.”

“Shelley, lütfen. On dakika içinde Uyuşturucu Departmanı’yla randevum var. Richard’ın özgürlüğü buna bağlı. Yanımda Davy’yi götürürsem bundan çok etkileneceklerini

sanmıyorum.” Gerçekten de yalvarıyordum. Bunu son zamanlarda o kadar çok yapmıştım ki ikinci kişiliğim halini almaya başlamıştı. Richard’ın kapısına bırakılacak bir kötü alışkanlık daha. İşin kötüsü, işe de yaramıyordu.

Masadan kalkıp Bill’in bürosuna geçtim. Oradan, bir müşterimizin, küçük bilgisayar korsanlığı sorununu çözdüğümüzden dolayı teşekkür etmek için Mortensen ve Brannigan’a hediye ettiği taşınabilir televizyonu aldım. Dış büroya geçtim, kapı koluyla güreştim, büroma girerek televizyonu dolaplardan birinin üzerine koydum. Davy’ye, “İşte sana televizyon, bilgisayardan gına gelirse diye” dedim. Buna yemin edemem ama Davy’nin başını bile kaldırdığını sanmıyorum.

Büroya geri dönerek omzumun üzerinden başparmağımla gösterdim. “Şuna bir bak. Bununla başa çıkamayacağını mı söylüyorsun. Allahım, Shelley, beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Başka hiçbir şey yapamazsan egodan vur. Tek sorun, bazen ego da karşı saldırıya geçer. Shelley, Jaws gibi gülümseyip tatlı bir dille, “Yalnızca bir kerelik, Kate. Ha, bu arada Andrew Broderick tekrar aradı. Otomobilini çok yakında alamazsa ücretimizi indirmeyi düşünmek zorunda kalacağını söylüyor” dedi.

Müşterileri memnun etmek gibisi yoktur. Çıkarken faksı kontrol ettim ama Julia’dan hiçbir şey gelmemişti. Bunun, bugünün ters günlerden biri olacağı anlamına gelmediğini umdum. Gündemdeki bir sonraki madde, Uyuşturucu Departmanı’yla yakın karşılaşma iken, ters bir gün olmamalıydı.

19

S: Sahte bir saatle bir polis arasındaki fark nedir? C: Sahte saatler dakiktir. Detektif Geoff Turnbull beni yoğun programının arasına sıkıştırana kadar bekleme salonundaki yer karolarını eskitmişti. Sekiz gün boyunca çalışmışım gibi yorgundum.

Turnbull sonunda ortaya çıktığında, kafasını ısırılmamak için özdenetimimi harekete geçirmem gerekti. Tatlı tatlı gülümseyip arkasından emniyet müdürlüğünün gerçek dünyasına girdim. Üstünde UYUŞTURUCU DEPARTMANI - ÖZEL yazılı bir kapının dışında durduk. Turnbull'un kapıyı açmak için anahtar çıkardığını görene kadar bunun şaka olduğunu sandım. Turnbull baktığımı fark edince, "Çok dikkatli olmak gerekir, buradaki malları düşünürsek. Bugünlerde burada polislerden çok sivil destek görevlileri var ve bazıları işten çok, banka hesaplarına sadakat besliyor."

Onay alacağını umduğum bir biçimde gülümsedim. Peşinden kalabalık bir büroya girdim; oda, masalar, tıks tıks dosyalarla doluydu ama ortada tek bir polis bile yoktu. Duvarlar suçluların renkli fotoğraflarıyla süslüydü. Resimlere bakılırsa birçoğu gizli çekilmişti, tıpkı benimkiler gibi. Gerçi benim çektiklerim daha netti. Belki Turnbull yaptığım işten o kadar etkilenirdi ki, polis fotoğrafçısı olarak iş önerirdi.

Turnbull'un özel bürosu, bir köşede partiyonla ayrılmıştı. Tek pencereyi kapmayı başarmıştı ama bir buçuk metre ötedeki tuğla bir duvara baktığından, bu da fazla bir şey değildi. Turnbull üstü dolu masanın ardına iri yarı bedenini sıkıştırdı ve küçük, keskin mavi gözleriyle bana sert sert baktı. Kafamdaki Uyuşturucu Departmanı polisine hiç uymuyordu. Deri ceket ve kot pantolon giymiş, hippie görünümlü birini bekliyordum. Ya bunu ya da her tarafından altın zincirler sarkan, büyük bir

satıcıya benzer, parlak bir orospu çocuğunu. Ama Turnbull'ın, kullandığından şüpheleneceğiniz tek ilaç anabolik steroid olabilir. Kırkına merdiven dayadığını tahmin ettim, koroner bölümünün yolunu çoktan tutmuş gibiydi.

Turnbull tombul eliyle çenesini sıvazladı. "Demek Bayan Kate Brannigan sizsiniz" dedi düşünceli bir tavırla. "Bayan"ı müstehcen bir kelime gibi söylemeyi başarmıştı. "Görünürde pek fazla bir şey yok."

Omuzlarımı silktim. "Yeterince var. Fazla şikâyet almıyorum."

Otomatik olarak sırıttı. "Bahse girerim almıyorsunuzdur."

Kaşlarımı kaldırıp sıkılmış bir ifadeyle baktım. "Başdektif Prentice bana konuşacağım kişinin siz olduğunu söyledi. Dosyalarınızdan biriyle ilgili bilgiye sahibim. Richard Barclay."

"Ha, tamam" dedi. Yorkshire aksanı kasten abartılmıştı. "Erkek arkadaş." Telefonu kaldırıp dahili bir numara çevirdi. "Tommo, istediğin zaman gelebilirsin." Almacı yerine koyup başını iki yana salladı. "Sanırım arkadaşınızın bizim ekip tarafından tuzağa düşürüldüğüne inanmamı bekliyorsunuz. Eh, sizi kocaman bir hayal kırıklığı bekliyor. Onu yakalayan Uyuşturucu Departmanı memurları değildi, Trafik'ti ve onlar da, otomobile uyuşturucu koymak isteseler bile, bu kadar büyük miktarda mal bulmaları mümkün olmazdı. Yani yanlış ağaca havlıyorsunuz."

Sabırla, "Tuzağa düşürüldüğünü düşünmüyorum," dedim. "Ama otomobildeki uyuşturucunun Richard'la bir ilgisi yoktu ve bunu ne kadar kısa sürede kavransanız hatadan o kadar çabuk dönersiniz."

Turnbull kaba bir kahkaha attı. "Bu aba altından sopa göstermek mi? Bayan Brannigan, tehlikeli bir yaşam sürmekten hoşlanıyorsunuz."

Cevap verme fırsatı bulamadan kapı zili çaldı. Turnbull arkasına yaslanıp duvardaki bir düğmeye bastı. Arkamda büyük

salonun kapısının açıldığını duydum. Arkama dönüp bana doğru yaklaşan sert ayak seslerinin sahibini görme isteğine zor karşı koydum.

Nedense Longsight'daki gözetim memurunun Turnbull'un bürosuna girmesine fazla şaşırmadım. Turnbull, "Bu o mu?" diye sordu.

Memur başını salladı. "Hiç kuşkum yok, efendim. Geçen gece Bayan Hunter'ın yardımcısı olduğunu söyleyen kadın bu. Adının Kate Robinson olduğunu iddia etti."

"Teşekkür ederim, onbaşı. Seninle sonra konuşuruz."

"Peki efendim."

Ayak sesleri uzaklaşırken ikimiz de sessizliğimizi koruduk. Turnbull bana baktı, yay şeklindeki üst dudağında zafer kazanmış bir gülümseme vardı. Gözlerimi onunkilere diktim, hiçbir zayıflık belirtisi göstermemeye kararlıyım. Kapı memurun ardından kapanınca Turnbull sert bir sesle, "Yalnızca siz amatörler çıkarsama yapmıyorsunuz. Sizinle konuşmak istiyordum, Bayan Brannigan. Başdetektif Prentice'in telefonu bana sizinle, tepemizde avukatınız olmadan konuşma fırsatı verdi. Özellikle de avukatınızın, meslek adabına aykırı davranıştan kolaylıkla suçlanabileceğini düşünürsek. Eminim Baro onun meslek etiğine yönelik yorumunu duymaktan memnun olacaktır. Şimdi ikimiz de size yöneltebileceğim en az bir suç olduğunu bildiğimize göre belki konuya doğrudan girebiliriz."

Bir şey söylemedim. Öfkesi dindikten sonra ya bana suç yöneltecek ya da çekip gitmeme izin verecekti. Her iki durumda da söyleyeceklerimi dinlemesi gerekiyordu. Ruth'a yönelik tehditlerinin de kuru sıkı olduğundan emindim. Onun gibi polislerin yapmak istediği en son şey, birbirlerine son derece bağlı ceza avukatlarının oluşturduğu sıkı grupla ters düşmektir. Turnbull bana bakmaya devam etti ve masanın üzerinde parmaklarıyla trampet çalmaya başladı. Sonra bir

çekmece açıp içinden bir paket sigara çıkardı. Ben dünyayı yönettiğim zaman, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi sigara ve pipo dumanı işkencesiyle itiraf almayı yasaklayacak.

Sigarasını yaktıktan sonra, "Bu otomobille ilgili hikâyeyi duyduğum zaman, teknik olarak sizin üstlendiğinizi duyduğum zaman, sizinle konuşmak istedim" dedi. "Yani uyuşturucu satıcıları için bir otomobil finans dolandırıcılığını araştırır görünmekten daha iyi bir kılıf olabilir mi? Erkek arkadaşınız gibi haftasonunu gözaltında geçirmediğiniz için kendinizi şanslı sayın."

Başımı iki yana salladım. Belli ki yumuşak ve tatlı olmakla bir yere varamayacaktım. Cici Bayan rolünü oynamak yetmişti. "Bunu duyduğuma inanamıyorum" diye hırladım. "Buraya, önemli bir uyuşturucu şebekesini yakalamanıza yetecek bilgiyle geliyorum, siz bana suçlu gibi davranıyorsunuz. Allahım, kamuoyundan destek almadığınız için hep ağlamanıza şaşmamalı. Size ipucu vermeye çalışan herkesi tutuklamakla tehdit ediyorsanız, size birinin, bugünün tarihini söyleyebilmesi bile mucize olur."

Turnbull arkasına yaslanıp alaycı bir ifadeyle güldü. Bahse girerim, dişlerinin iyice temizlenmeye ihtiyacı olduğunu bilseydi böyle yapmazdı. Her gün soluğunun dişlerinin minesini yok etmemesine şaşırdım. "Geçen gece avukat olduğunuzu iddia ettiniz. Bir suçla ilgili bilgi saklamanın suç olduğunu size söylememe gerek yok herhalde. O halde konuşun bakalım, Bayan Brannigan, yoksa sizi öyle bir hızla tutuklatırım ki başınız döner."

Ayağa kalkıp Turnbull'un masasına yaslandım. Hukuk sisteminin beni itip kalkmasından gına gelmişti artık. "Dinle, Turnbull" dedim soğuk bir sesle. "Beni bir kez daha tehdit edersen bu kapıdan çıkar giderim ve resmi olarak tutuklayana, uyarana ve avukatımla konuşma izni verene kadar benden tek bir kelime bile duyamazsın. Avukat olmayabilirim ama bir PACE sınavında senden daha çok puan toplayacağıma bahse

giririm. Şimdi, yetişkinler gibi mi konuşacağız, yoksa aptal oğlanların oyunlarını oynamaya devam mı edeceğiz?”

Turnbull maço havasını bırakmak istemeden, “Bir konuyu açıklığa kavuşturalım” dedi. “Sizinle hiçbir anlaşma yapmıyorum. ‘Ben size bende olanları açıklayayım, siz de erkek arkadaşımı serbest bırakın’ tarzı bir anlaşma asla yapmam. Bildiğim kadarıyla Bay Richard Barclay boğazına kadar bu işe batmış durumda.”

Gözlerimi tavana dikip içimi çektim. “Ben açık sözlü bir erkeği severim Bay Turnbull. Anlatacaklarımı duyduktan sonra Richard’ı bırakmaya can atacaksınız, çünkü bırakmazsınız gazetelerin sizinle işi bittikten sonra yılın enayisi olacaksınız. Ve bu bir tehdit değil, yalnızca deneyimlerimden çıkardığım bir sonuç.”

Turnbull, “Oturun” diye homurdandı. “Konuşun bakalım.”

Onun emrini duymazdan gelerek duvara yaslandım. Çantamdan küçük kasetçalarımı çıkarıp “kayıt” düğmesine bastım. “Küçük sohbetimizi kaydetme eğiliminde olmadığınıza göre bu işi sizin için ben yapacağım” dedim. “Daha sonra gelip ifade vermekten kurtulacağım böylece. İçgüdülerinizin gözaltındaki bir insanın söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamanızı söylediğini biliyorum ama bu olayda gerçekten dinlemeniz gerekirdi. Benim yaptığım tek şey bu oldu. Richard’ın hikâyesindeki tek ipucu görebildiğim kadarıyla ticari plakalardı. Ben de iyi bir polisin yapması gereken şeyi yaptım: İçgüdülerimi dinledim.” Turnbull beni boğmak istermiş gibi bakıyordu ama onu başdetektifliğe yükselten özelliği, belli ki bulduklarını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ve şu an merakı kavgacılığına galip gelmişti.

Ona her şeyi baştan sona anlattım, yalnızca Jaminı James’in mutfağındaki fotoğrafları nasıl aldığımın ayrıntılarını sakladım. “Çok dikkatsizler, kapıyı kilitlememişler ama

bugünlerde doğru dürüst eleman bulamıyor insan,” diyerek çantamdaki resimleri çıkardım ve Turnbull’un masasına yaydım.

Turnbull resimleri parmaklarını yakacaklarından korkarmış gibi bir Büro’nun ucuyla karıştırdı. Küçümser bir havayla, “Bu yalana inanmamı mı bekliyorsunuz?” dedi. “Eliot James. Emniyet Genel Müdürü’yle golf oynayan Eliot James mi? Eğlence merkezlerinde yoksul çocuklar için hayır işleri yapan Eliot James mi? Bu Eliot James mi?”

“Aynı kişi,” dedim. “Yüksek yerlerde arkadaşlarının olması suçlu olmasını engellemez. Guinness duruşmalarını düşünün. Hayır işleri hapisten uzak kalmanın garantisi olsaydı, Krays hâlâ Londra’yı yönetiyor olurdu. James bu imparatorluğa tırnaklarıyla tutunuyor. Denetleyin. Buz Dünyası’na, Dinazor Macerası’na, Lazer Ülkesi’ne ya da eğlence komplekslerinden herhangi birine gidin. Hepsi boş. Nakit akışı yok. Başdetektif Prentice’in bu dallama hakkında tam bir dolandırıcılık araştırması yapmamasının tek nedeni, uyuşturucu işinin ilk ayrıcalığa sahip olması gerektiğini düşünmesi. Ama siz ilgilenmezseniz, James’in peşine taziye gibi takılacağından eminim.”

Turnbull arkasına yaslandı. İskemlesinin bacakları ayantgard yaylı çalgılar dördlüsü gibi ses çıkarıyordu. “Biz bu pisliği uzun zamandır çözmeye çalışırken her şeyi bu kadar kolayca keşfetmiş olmanız komik, değil mi?” dedi. “Ben şüpheli bir insan olsam buinin nedeninin erkek arkadaşınızla birlikte boğazınıza kadar bu pisliğe batmış olmanız ve takımın geri kalanını satıp onu hapisten kurtarmaya karar vermeniz olduğunu düşünürdüm. Ekonomik durgunluk yüzünden, suçla ilgili sınırlı bilgisini kullanmaya karar veren ilk özel detektif siz olmazdınız.”

Bir polis memuruna saldırıdan tutuklanmamı önleyen tek şey, parmaklıkların arkasında Richard’a ancak çukulatadan bir itfaiyeci kadar yararlı olacağımı kavramamdı. Bu yüzden hakarete tatlı tatlı sırtıttım. “Suç işlemek isteseydim, Bay

Turnbull, evimden çıkmama gerek bile kalmazdı. Bilgisayar suçları. Bugünlerde gerçek, risksiz para orada. Üstelik bilgisayarlar hakkında tahmin edemeyeceğiniz kadar çok şey biliyorum. Bakın, sizden büyük bir iyilik istemiyorum. Bir kez bile, bunları size, karşılığında Richard'ı bırakmanız için anlattığımı söylemedim. Bunları size gümüş tepside sunuyorum ve tek istediğim, Ruth Hunter kısa bir erteleme talep ettiğinde karşı çıkmamanız. Böylece size verdiğim bilgilerin doğruluğunu araştırmaya başlayabilirsiniz."

Turnbull, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Sesinde hafif bir şaşkınlık vardı.

"Evet, sayılır. Görüyorsunuz, Bay Turnbull, bu sabahki performansınıza rağmen gene de sizin dürüst bir polis olduğunuzu düşünüyorum. Sırf ortalığı temizleme oranınız yüksek görünsün diye masum insanları hapse atmayı istediğinizi sanmam. Size verdiğim bilgilerin gücünü de biliyorum. Kırk sekiz saat sonra, Richard'ın suçsuzluğuyla ilgili olarak siz de benimle aynı düşüncede olacaksınız, o zaman da kefaletle serbest bırakılmaya karşı çıkmayacaksınız. Ama hiçbir vaat istemiyorum."

Turnbull, "Çok iyi, çünkü hiç vaat alamayacaksınız." Masasının üstündeki fotoğraflara bakarak yavaş yavaş inceledi, bir uzmanın gözüyle değerlendirdi. Sonunda başını kaldırdı. "Peki Ruth Hunter size ne istemenizi söyledi?"

"Savcıyla konuşmanızı ve Ruth'un kısa erteleme isteğine karşı çıkmamasını söylemenizi istiyorum."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar. Şimdi, karşılığında bana bir şey verecek misiniz, yoksa son üç günkü olaylar konusunda derin bir unutkanlık içine mi gireyim?"

Turnbull sırtıttı. "Biliyor musun, bir kıza göre hiç de fena sayılmazsın. Tamam, bunu yapacağım. Bundan daha adil olamam, değil mi?"

“İyi” dedim. “Siz telefon ederken burada oyalanmama aldırmaşınız, değil mi?”

Bu kez Turnbull gevrek bir kahkaha attı, elleri, eğer erkek olsaydım, sırtıma, kahvaltımı ağzımdan çıkartacak kadar güçlü bir yumruk atacakmış gibi bir hareket yaptı. “Yorkshire’lı falan değilsiniz, değil mi? Hayır mı? Yazık.”

Turnbull istediğimi yaparken bekledim. Savcı’ya bana karşı olduğundan daha sevimli davranmadı ama istenen sonucu almış görünüyordu. Kapıdan çıkarken, “Bu arada, Bay Broderick pahalı otomobilini ne zaman geri vereceğinizi öğrenmek istiyor” dedim.

Turnbull homurdandı. Yere ayağını vurmasını bile bekledim. “Tepenize binmiş durumda, değil mi? Bay Broderick’e, otomobilinden elde edebileceğim başka bir ipucu kalmadığına emin olduğum zaman, pahalı oyuncağını alabileceğini söyleyin. Bu da ancak erkek arkadaşınızın duruşmasından sonra olabilir. Şimdi çıkabilirsiniz. Ha, o kaseti bana bırakın, olur mu? Dedığınız gibi, ifadenizi almak için bütün gün sizi burada tutmak zorunluluğundan beni kurtarır.”

Kaseti gülümseyerek verdim. “Bir şey daha” dedim. “Richard’la ilgili değil. Çocukların kullandığı şu dövmeleri biliyor musunuz?”

Turnbull başını salladı. “Banyoda denizci gibi görünen. yedi yaşında bir oğlum var. Bu dövmelere ne olmuş?”

“Bunlara uyuşturucu zerk edildiğini ve çocukları uçurmak için kullanıldığını hiç duydunuz mu?”

Turnbull yüzünü astı. “Söylentiler duymuştum ama hiç somut olarak karşılaşmadım. Şehir efsanelerinden biri bu da, değil mi? Hep bir arkadaşın arkadaşının kuzeninin köpeğinin başına gelir. Bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok. Çocuklara böyle bir şey vermek istesem, tatlıların ya da içeceklerin içine koyardım. Çok daha kolay olurdu. Neden sordunuz?”

“Dedığınız gibi şehir efsanesi. Bir arkadaşın arkadaşının

kuzeninin köpeği tanıdığım bir doktora sordu. Doktor aynı sizin söylediğinizi söyledi.” Ayağa kalktım. “Size sorun yarattığım için özür dilerim. Teşekkürler. Telefon için.” Hazır öne geçmişken oradan uzaklaştım. Kabul etmek gerek. Geoff Turnbull’a Davy’nin halüsinojenlerle ilgili olayını anlatmak babasını hapisten çıkarmanın yolu değildi.

20

Saat tam on ikide büro kapısından içeriye girdim. Odanın kapısı kapalıydı. Shelley'ye soru sorar gibi kaşlarımı kaldırdım. Shelley dudaklarını bükerek, "Müşteri falan gelirse diye kapıyı kapatmak zorunda kaldım" dedi.

Meraklanarak kapıyı biraz aralayıp başımı içeri soktum. Hemen Shelley'nin ne demek istediğini anladım. Davy hâlâ bilgisayarın önündeydi ama şimdi yanında Bill'de oturuyordu ve elinde kendi joystick'i vardı. İkisi de kapının sesini duyunca başlarını kaldırmadılar. Boğazımı temizledim. Bill başını kaldırdı. Gelenin baş belası bir işle ilgili olarak Shelley olmadığını görür görmez dikkatinin oyundan bana kaydığını gördüm. "Gidip Kate'le konuşmam gerek, Davy. Oyun için teşekkürler" diyerek ayağa kalktı.

Davy, "Ama Bill, bir canın daha var" derken başını kaldırmadı bile.

Bill adeta üzülerek "Tamam, ama senin dört canın olduğu için sanırım teslim olmak zorundayım. Sen kazandın," dedi.

Davy ekranın karşısında sırtıttı, evreni fethetmekte olan canlıları kontrol ederken vücudunu tuhaf bir biçimde oynatıyordu. Bill beni odadan çıkararak kendi bürosuna soktu. "İyi bir çocuk. Hiç sorun yaratmadı" dedi. Bende bir terslik olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Gezegende çocuksuz bir bölgede yaşamak isteyen tek kişi ben miydim?

Bill oturup uzun bacaklarını uzattı. "Peki nasıl gitti?"

Ona haftasonunun olaylarını anlattım. Belki Richard Branson'a telefon edip CD'ye kaydetmesini istesem iyi olacaktı. Bu bana bir sürü zaman kazandırırды. Sonra Geoff Turnbull'la görüşmemi aktardım.

Bill, "Richard konusunda gerçekten önyargısız olacağını sanıyor musun?" diye sordu.

"Bundan kuşkuluyum. Sanırım Richard'ın tek şansı Turnbull'un adamları tutuklaması. Hiçbirinin Richard'ın adını bile bilmediğini anlayınca Barclay'in ayaklarındaki prangayı çıkarmak zorunda kalacak."

"Ama kısa erteleme isteğini kabul etti."

"Elbette ama bu ona bir yükümlülük getirmez ki." Turnbull'u, kanıtlarımı incelemeye ikna edebildiğim için hissettiğim iyi duygular buhar olup uçmuştu. Guildford Dörtlüsü ve Birmingham Altılısı'nın ailelerinin, sevdiklerini hapisten çıkarmak için yıllarca nasıl uğraştıklarını merak ettim. Derin bir soluk aldım. "Şimdi" dedim. "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum."

"İste bakalım" dedi Bill. "Bilgisayar korsanlığı? Dinleme aygıtı? İsteklerin benim için emirdir."

"Bunların hiçbiri değil. Bir gün için yeterince gerilim yaşadım. Andrew Broderick'e telefon edip Turnbull'un otomobil için söylediklerini aktarır mısınız? Başkalarının hayal kırıklıklarıyla uğraşamayacak kadar yorgunum."

Bill ayağa fırlayıp kocaman gövdesiyle beni kucakladı, gür sarı sakalları kulağımı gıdıkladı. Yumuşak bir sesle, "Zavallı, Katy" dedi. "Sert olmak her zaman kolay değil, biliyorum."

Bill'de çok sağlam bir yan var. Sakinleştirici verilmiş gibi hissettim kendimi. Birkaç dakika sonra geri çekilip ayak ucuma bastım ve sakalını öptüm. "Teşekkürler" dedim. "Şimdi Davy'yi yüzme ve pizza yemeye götüreceğim, sonra ikimiz video kasetler alıp televizyonun karşısına geçeceğiz."

Bill, "Bunu hak ettin" dedi. "Başta elinde neredeyse hiçbir şey olmadığını düşünürsek, harika bir iş çıkardın. Richard şanslı bir adam."

"Şanslı demekle ne kast ediyorsun? Faturamızı gördüğü zaman tekrar içeriye girmek isteyecek" dedim. "Sabah görüşürüz, Bill. Bu gece gelip Davy ile bilgisayar oyunu oynamak istemezsen tabii."

Bill, "Bunu pas geçeceğim" dedi. "Bu gece için aklımda daha farklı oyunlar var. Perhiz kalbin daha çok istemesini sağlıyor, biliyorsun." Nedense söz konusu organın kalp olduğuna inanmakta güçlük çektim. Bu haftaki şanslı kadının kim olduğunu merak ediyordum. Bill bir gün, ondan daha fazla ayak hâkimiyetine sahip biriyle karşılaşacak, o zaman seyretmeye değer bir savaş yaşanacak. O zamana kadar Kuzey İngiltere'deki entellektüel kadın nüfusunun yarısını araştırmaya devam edecek. Bir keresinde bana, kendisine yeni bir şey öğretmeyen tek bir kadınla bile yatmadığını söylemişti. Onun seksten söz ettiğini sanmıyorum.

Gorton'daki havuzda yalnızca birkaç düzine insan vardı, bu yüzden Davy'le ben özel havuzumuzmuş gibi istediğimiz kadar kaydık ve yüzdük. Başta omuzlarım şikâyet etse de su terapisi ağırlara iyi gelmiş gibiydi. Daha sonra açlıktan öldüğümüzden dev bir pizza ve salata yedik. Sonra videocuya gidip seyredebileceğimizden daha fazla film seçtik. Buna hiç aldırmıyordum. İçimdeki bir ses tatilde olduğumu söylüyordu. Richard'ı serbest bıraktırmak için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Şimdi beklemekten başka yapacak şey yoktu ve bu bekleyişi olabildiğince neşeli kıldığı için Davy'ye çok şey borçluydum.

Upper Brook Sokağı'ndan Brunswick Sokağı'na çıkarken trafik durdu. Sorunun ne olduğunu göremiyordum, yalnızca karşı yönden hiç otomobil gelmediğini fark ettim. En sonunda boynumu uzattım ve önümüzdeki yolun kordon altına alındığını ve trafiğin üniformalı bir polis tarafından Kincardine Yolu'na verildiğini gördüm. Meraklanarak otomobili kuyruktan çıkardım, polise eve gitmek için sağa dönmek istediğimi söyledim. Polis bana başını salladı, otomobili köşeye çekip park ettim. Kendimi tutamıyordum. Kendi kapımın önünde ilginç görünen bir şeyi gözardı etmemin hiç yolu yoktu. Biri yerel postaneye saldırmış gibi görünüyordu. Bazen mesleğimin mi beni seçtiğini, yoksa benim mi bu mesleği seçtiğimi merak

ediyorum. Davy'ye dönüp, "Burada bekle. Neler olup bittiğine bir bakmak istiyorum" dedim. Davy gözlerini devirdi, içini çekti ve sırt çantasından bir mizah dergisi çıkardı.

Otomobilden inip kapıları kilitledikten sonra Brunswick Sokağı'ndaki dar geçidin ağzına gelene kadar sitenin çevresini dolaştım. Kavşağın neredeyse karşısındaydım, karşı yönde ikinci bir yol bloku olduğunu görebiliyordum. Sokağın karşı tarafındaki trafiğe kapalı küçük alışveriş alanında, postanenin hemen önünde iki polis aracı ve bir ambulans duruyordu. Çevrelerinde şaşkın görünümlü insanlar, insanları, ambulans personelinin üstüne eğildiği kişiden uzak tutmaya çalışan polisler vardı. Bir çocuğun çığlığı siren gibi yükselip alçaldı. Ben izlerken başka polis araçları da geldi.

Ambulans personelinden biri ayağa kalktı ve başını iki yana salladı, diğeri ise yerde çöelmeye devam etti. Kalabalıktan bir uğultu yükseldi, sonra ambulansa bir sedye bindirildi. İzleyiciler ikiye ayrıldı, ambulans geri geri yola çıkıp hızla uzaklaştı. Kalabalık biraz uzakta durduğu için bir kadın polisin iki küçük çocuğu, bir polis aracının arkasına oturttuğunu gördüm, aracın mavi ışığı yanıp sönüyordu. Bu uzaklıktan emin olmak zordu ama çocuklar Wayne ile Daniel'e çok benziyordu.

Artık iki ayaklı bir soru işareti haline gelmiştim. Kalabalığın içinde tanıdık bir siyah saçın dolaştığını, insanların omuzlarına vurarak yüzlerine bir kasetçalar tuttuğunu da gördüm. Polislerin benim bulunduğum yöne doğru bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra kayıtsız bir ifadeyle geçitten çıktım, sokağın karşısına geçip Alexis'in yanına gittim. Biri beni durdurmaya çalışsaydı sitedeki dişiçiyle randevum olduğunda ısrar edecektim. Polis benden şüphelenirse Howard'ın sekreteri söylediğimi doğrulayacak kadar iyi tanıyordu beni.

Kalabalığa doğru yaklaşırken polislerin, kalabalığın içinde ad ve adres almaya çalıştığını fark ettim. Kulağıma şok olmuş konuşma parçacıkları geliyordu: "her şey saniyeler içinde oldu..."; "... başının üzerinde balaclava..."; "otomobil egzosu

sandım..."; "polis uyuşturucu satıcılarıyla ilgili bir şeyler yapmalı..." Alexis karşı köşedeydi, kasetçalarını üniformalı bir memurun burnuna sokmuştu. Çantamdan defterimi çıkarıp kalabalığı yara yara Alexis'in yanına koştum. Polisin, canı sıkın bir ses tonuyla, "Bakın, şu anda daha fazlasını söyleyemem, bulgularımız netleşene kadar beklemeniz gerekecek" dediğini duydum. Sonra polis beni gördü ve gazeteci sanarak, "Her şeyi tekrar anlatacak zamanım yok. Ayrıntıları ondan öğrenin" dedi ve başparmağıyla Alexis'i gösterdi. Alexis başını çevirince beni gördü. Her zamankinden daha solgun olan yüzü daha da beyazlaştı.

"Allah aşkına burada ne ırıyorsun?" dedi öfkeyle.

"Ben de aynı şeyi sana sorabilirim? Neler oldu? Biri postaneye mi saldırdı? Peki diğer gazeteciler nerede?"

"Yoldalar, biliyorlarsa tabii. Ben tam senin evine dönerken bu olay oldu. Kate, buradan gitmen gerekiyor! Hemen! Çabuk!" Alexis beni otomobilimi bıraktığım yan sokağa doğru itmeye başladı.

"Neden?" diye karşı çıktım. "Bunun benimle ilgisi ne?"

Beni kalabalıktan uzaklaştırmaya devam ederek, "Davy nerede?" diye sordu.

"Otomobilde." Geçidin ağzına varınca ayağımı attım, sonra birden durdum. Beni aydınlatana kadar bir adım daha atmayacaktım. "Neler oluyor Alexis? Orada ne oldu?"

Alexis elini güre saçlarında gezdirerek çantasından bir paket ezilmiş sigara çıkardı. Konuşmadan önce sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. "Affedersin ama bunu söylemenin yumuşak bir yolunu bulamıyorum. Cherie Roberts öldürüldü" dedi.

Göğsüme bir yumruk yemiş gibi oldum. Patlamış bir balon gibi içimdeki bütün hava çıktı. "Soygun mu? Oradan mı geçiyormuş?" diye sordum.

Yüzümde, bunun korkunç bir kaza, kaderin trajik ve kötü bir oyunu olması umuduna görmüş olmalı ki, Alexis yüzünü yana çevirip başını iki yana salladı. Burun deliklerinden ince dumanlar çıkıyordu. "Hayır. Kasıtlıydı."

Burun kemiğimi parmaklarımın arasında sıktım, Alexis'in söylediğine inanmak istemiyordum. Yarım ağızla, "Bu doğru olamaz" dedim. "Allah aşkına, ne zengin ne de paralıydı. Günü kurtarmaya, çocuklarını beladan uzak tutmaya çalışan bekâr bir anneydi yalnızca."

Alexis, "Son birkaç yılda Moss ve Cheetham Hill'de böyle o kadar çok hikâye duydum ki" dedi. Manchester'in cinayet sayısını ikiye katlayan şiddetli uyuşturucu savaşlarına değiniyordu. "Görgü tanıklarına göre Cherie çocuk yardımını aldıktan sonra postaneden çıkıyormuş, yolun karşı tarafında park etmiş bir otomobil varmış. Cherie dışarı çıkınca, otomobil harekete geçmiş, kaldırıma çıkmış ve Cherie'nin üstüne sürmüş. Onun birkaç adım yakınına gelince, arka pencereden çift namlulu bir tüfekte ateş edilmiş. Otomobil metalik mavi bir Sierra, gümüş rengi bir Toyota, gri bir Cavalier olabilir. Kimse plakayı aldığını söylemiyor."

Gözlerimi kapatıp duvara yaslandım. Parmak uçlarımda tuğlayı hissedebiliyordum. "Allahım" dedim. Ona çocuklara kimin uyuşturuculu dövmeleri verdiğini bulmasını söylemiş-tim. İki gün sonra da Cherie Roberts uyuşturucu bağlantılı cinayetlerin tanıdık izlerini taşıyarak morga kaldırıldı. Birden kafama dank etti. "Davy!" dedim soluksuz. Dönerek geçitten aşağıya koşmaya başladım. Panik öyle bir kan pompalanmasına neden oluyordu ki kulaklarım kalp atışlarımla yankılanmaya başladı.

Köşeyi döndüm. Düşgücüm Sam Peckinpah'ın bile sınırı çizeceği kan ve vahşet sahneleri üretiyor, inanmadığım bir allahla her tür aptalca pazarlığa girişiyordum. Otomobilin yanına varıp da Davy'nin bana el salladığını ve "Merhaba" dediğini görünce kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Alexis

hemen arkamda bitti, soluk soluğa kalmıştı. "Konuşmamız gerek" dedi. "Pazar günü Cherie'ye ne sordun?"

Acı acı, "Belli ki yanlış soruyu" dedim. "Ona çocuklara dövmeleeri kimden aldıklarını sormasını söyledim. Hepsi bu. Bunu biraz daha ileriye götürmüş olmalı. Allah kahretsin, Alexis, bir içkiye ihtiyacım var. Burada işin bitti mi, yoksa başkalarıyla da konuşman gerekiyor mu?"

"Zaten gece baskısı için çok geç kaldım. Yarınki gazete için görgü tanıklarının ifadeleri var. Polisin tam bir açıklama yapması biraz süre alır. Senin eve gidelim, ha?" Şefkatle kolumu sıktı. "Senin suçun değildi, KB. Tetiği çeken sen değildin."

Öyleyse neden kendimi suçlu hissediyorum?

Otomobille eve gitmek bir dakikadan az sürdü. Richard'ın evinin yanındaki boşlukta park ettikten sonra benim eve doğru yürüdüm. Davy patikanın sonunda hoplayıp sıçrayarak arkada kaldı, seçtiğimiz kasetleri gösterebilmek için Alexis'in otomobilden inmesini bekliyordu. Park yerlerinden verandam görülmez. Yolda kocaman, altın ve yeşil renkli, iğne yaprakları olan bir ağaç var. Daha önce bu ağacı hiç düşünmemiştim. Ama o öğleden sonra ağacın orada olmasından nasıl memnun olduğumu anlatamam.

Ağacı geçip evime doğru baktım. Gördüklerim tökezleyip neredeyse düşmeme neden oldu. Dengemi tekrar kazanıp gözlerimin bana oyun oynamadığından emin olmak için birkaç adım yaklaştım. Sonra kendimi hasta gibi hissettim. Kapının alt tarafındaki beyaz kısım yüzlerce küçük siyah zimba deliğiyle doluydu. Üst kısımdaki cam parçalanmıştı, yakından vurulan bir darbeye dayanacak sağlamlıkta değildi. Cherie Roberts'ı kim öldürmüşse bana da kartvizitini bırakmıştı.

21

Yapabildiğim kadar hızla geri dönüp videolara bakmakta olan Alexis ile Davy'ye doğru yürürken yüzüme bir gülümseme oturttum. Sakin görünmeye çalışarak, "Richard'ın evine de girebiliriz" dedim. "Daha sonra yapmam gereken bazı kırtasiye işlerim var, böylece beni rahatsız ediyorsunuz diye endişelenmenize gerek kalmaz."

Pek işe yaramadı. Alexis sesimdeki çatlaklığı hemen fark etti. Rahat bir tavırla, "Olur" dedi. "Richard'ın videosu da seninki kadar iyi ve orada dondurmaya daha yakın oluruz."

Davy'nin ön kapımı görmemesi için vücudumu dikkatle kalkan yaparak onları patikadan geçirdim. Bunu yapmasam da olurdu; Davy Alexis ile sohbete o kadar dalmıştı ki o yöne bakmadı bile. Ama Alexis baktı, bir an dudaklarının kasılmasından hasarı gördüğünü anladım. Kapının kilidini açtım. Davy önümüzden koştu. Alexis, "Neler oluyor, KB?" diye sordu.

"Senin tahmin gücün de benimki kadar iyidir" diye hırladım. "Bunun her zaman olan bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alexis kolunu omuzlarıma dolayıp sıktı. "Tamam, affedersin. Ama onu buradan çıkarmamız gerekiyor. Burası güvenli değil."

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Ne yapabiliriz? Onu nereye götürebiliriz?" diye sordum.

"Onu sinemaya gitmeye ikna ederim, sonra bizim eve götürürüm. Sen ortalığı toplarken, ben onu burger ve patlamış mısıra boğarım, sonra da bizimle birlikte kalmasını sağlarım."

"Çok teşekkürler," dedim. Öfkem yüzeye çıkmaya başlamıştı. "Peki, benim ortalığı nasıl toplayacağım konusunda bir önerin var mı?"

Alexis, "Sakin ol, kızım," diye karşı çıktı. "Ben kapının tamir edilmesinden söz ediyordum, evrenin sırlarını çözmekten değil."

İçimi çektim. "Affedersin. Biraz gerginim, biliyorsun."

Alexis diğer kolunu da omuzlarıma dolayarak beni kucakladı. "Ben gidip, kendini kasetlerden birine kaptırmadan Davy'yi ikna edeyim." Salona doğru yöneldi. Ben de duvara yaslanıp derin soluklar alarak, Thai boks hocamın bana öğrettiği zihinsel rahatlama egzersizlerini yaptım. Alexis'in "Hey, tatlı çocuk, patlamış mısır olmadan film seyreder misin. Bak ne diyeceğim, neden doğru düzgün bir sinemaya gitmiyoruz. Sonra evimin yakınındaki McDonalds'a gider, burgerleri alıp kasetleri bende seyrederiz" dediğini duydum.

Davy, "Hangi filme gideceğiz?" diye sordu.

Alexis, "Bir dakika bekle" dedi. Salondan çıkarak, "Verandada, bedava dağıtılan bir sinema eki mi görmüştüm? Orada çok salonlu sinemaların listesi vardır, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım vardır," diyerek yirmi nefes sonuncusunu verdim.

Alexis yanımdan geçerek haftasonu Richard'ın mektup kutusuna özensiz tıklmış buruşuk gazeteyi aldı. "Biliyor musun, verandama benim istemediğim birtakım gereksiz kağıtların bırakılmasına, üstelik bunlar için ağaçların kesilmiş olmasına son derece sinirleniyorum" diye homurdandım.

Alexis sayfaları karıştırarak, "Bedava eklerden ben de nefret ediyorum" dedi. "Bu kadar çok eve dağıtıldığı için reklam müdürleri bu aptal şeyleri kaç kişinin okuduğu konusunda yalan söyleyebiliyorlar, böylece yerel işyeri sahipleri sınırları bütçelerini *Chronicle*'a reklam vermek yerine bu tür saçmalıklara harcıyorlar. Bu yüzden bastığımız sayfa sayısı azalıyor, bu yüzden fazla gazeteci alamıyoruz. Parasız dağıtılan ekler editoryal açıdan boktan oldukları için bilgi açısından da işe yaramazlar."

“Sakın önyargılı falan olmayasın?” diye mırıldandım. “Listeyi daha bulamadın mı?” Ben konuşurken gazetenin sayfalarının arasından mavi bir kâğıt yere düştü.

Alexis salona dönerken, düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı, “Hımmmm” dedi.

Eğilip yerdeki kâğıdı aldım. İkiye katlanmış, bloknottan koparılmış bir kâğıttı. Dışında tanımadığım bir elyazısıyla, “Kate Brannigan” yazıyordu. Açmadan önce ne olduğunu anladım. Baş ağrısı dalgası geçene kadar gözlerimi kapattım, sonra yavaşça kâğıdı açtım.

Elyazısı çok güzel değildi ama hayli okunaklıydı. “Kate — Pazartesi öğleden sonra geldim ama içerde kimse yoktu. Oğlanlara dövmeleri nereden aldıklarını sordum, onlar da bana kimin verdiğini söylediler. O adamla gidip konuştum. Bu dövmeleri nereden aldığını keşfettim, üstelik uyuşturucudan fazlası da var. Haklısın, bu iş sürmemeli, bu gece gidip onlara bunu söyleyeceğim. Benimle gelmek istersen saat yedide evimde ol. Sevgiler, Cherie.”

Duvardan aşağıya kayarak dertop oldum. Cherie'yi hayal kırıklığına uğratmıştım. Richard için kahraman olmakla o kadar meşguldüm ki ona uğrayacak zaman ayıramamıştım. Şimdi Cherie ölmüştü, sırf başını belaya sokmasını önlemeyi başaramadığım için.

Oturma odasından gelen sesleri duymasam orada öyle sonsuza kadar kalırdım herhalde. Davy filmlerin adını duydukça keyifle çığlık atıyordu, Alexis'in coşkusu da daha az değildi. “Öyleyse haydi otomobile kadar yarış yapalım” dediğini duydum. Kendimi doğrulmaya zorladım ve Davy fark edecek kadar yakına geldiğinde yüzüme gülümseme benzeri bir şey yapıştırmayı başardım.

Yanımdan koşarak geçerlerken, “Daha sonra görüşürüz süper askerler” dedim.

Alexis, “Bizim evde olacağız” dedi. “Chris'e telefon edip

söyle, olur mu? Ama ona nedenini söyleme, korkar çünkü. Eve gittiğimizde ben ona anlatırım.”

İkisinin otomobille uzaklaşmasını seyrettim. Alexis’in gitmesinden bu kadar üzüntü duyacağımı hiç aklıma getiremezdim. Sert bir votka ve greyfurt suyunun yardımıyla kendimi topladım ve limonluktan kendi evime geçtim. Ön tarafa gidebileceğimi hiç sanmıyordum. Beni asıl şaşırtan evin polisle kaynamıyor olmasıydı. Ama benim evim sıranın en sonundaydı, önünden çok insan geçmezdi. Silah sesini de kolaylıkla, bozuk bir egzost sesine benzetmiş olabilirler.

İçeriden ön kapının görünümü tam bir felaketti. Yardım isteme zamanı. Büroyu aradım ve Shelley’ye oraya gelmek için yola çıktığımı söyledim. “Ha, Shelley. Ev bütçene bir katkı yapmak istiyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Yeni bir ön kapıya ihtiyacım var. Çok acil. Yani bu gece. Ted’in gelip bakmasını sağlayabilir misin?” Ted Barlow, Shelley’nin, teknik olarak birlikte yaşamadığını ısrarla vurguladığı adamdır. Ted, bankası, limonluk işine kredi vermeyi kestiği zaman berbat bir halde bize başvurduğunda birbirlerine âşık oldular. Ben onun işini hallederken, ikisi birbirlerinin gözlerinin içine bakıp tatlı sözler mırıldandılar. Şimdi Shelley’nin arka bahçesinin neredeyse yarısını kaplayan bir limonluk var ve Ted her sabah ilk iş, Shelley’nin telefonuna cevap veriyor.

“Ne oldu? Hırsızlık mı?”

“Keşke öyle olsaydı” dedim dokunaklı bir sesle. “Ne yazık ki bundan biraz uaha kişisel bir şey. Geldiğim zaman anlatırım.”

“Ya anahtar? Büroya uğrayıp anahtarını almasını söyleyeyim mi?”

Kapının durumunu gözden geçirdim. “Anahtarın pek işe yarayacağını sanmıyorum” dedim. “Anahtarını kilide sokabilirsem dış kapıyı açık bırakırım, tamam mı? Hâlâ kilitli olursa Ted

tekmeleyip girebilir.” Ağzımdan çıkan sözlere kendim de inanamıyordum. Birine, kapıma tekme atmasını mı söylüyordum? Er ya da geç birileri bunun bedelini ödeyecekti. Beni korkuttukları için, Cherie’yi öldürdükleri için, küçük çocuklara uyuşturucu verdikleri için.

Büroda kendimi daha güvende hissettim. Mantıksız, biliyorum ama korku ve mantık bırak arkadaş olmayı, konuşmazlar bile. Bill’in bürosundaki deri kanepenin kenarına tüneyip ona en son krizi anlattım. “Her şeyi böyle üstüne yüklediğim için özür dilerim” dedim, “ama anlatmam gerekiyor.”

Bill’in mavi gözleri gülümsedi. “Biz ortağız, değil mi? Benim kitabımda senin işin benim de işim yazıyor.”

“Biliyorum ama gırtlığına kadar belaya batan hep ben oluyorum nedense. Sanırım bugünlerde kazalara fazla açığım galiba. Bu ajansın, birilerinin veritabanına gizlice girmekten daha dramatik bir şey yapmadığı zamanları hatırlıyorum. Şimdi hayatımın yarısını panik durumunda yaşıyor gibiyim.”

Bill sakalını çiğneyip omuzlarını silkti. “Öyleyse uzak dur.” Anında baş veren öfkeli bakışımı görünce sırtıttı. “Görüyor musun?” diye dalga geçti. “Cevapları çok fazla seviyorsun, Kate. Ama bu kez gerçekten uzak durmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu polislerin işi.”

Başımı şiddetle iki yana salladım, sinirli parmaklarım çöp parçalama makinesinden aldığım şeritlerle oynuyordu. “Bunu yapamam, Bill. Kusura bakma.”

Bill bal kavanozunu nereye bıraktığını unutmuş kocaman sarışın bir ayı gibi odada gezindi. “Çok riskli” diye ısrar etti. “Bu insanlar ciddi, Kate. Seni uyarmışlar. Bu uyarıyı görmezden geldiğini düşünürlerse o zavallı kadına yaptıklarının aynısını sana da yapmakta tereddüt etmezler. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda başka bir ortak arayacak zamanım yok.”

“Polise gidemem, Bill. İnatçılık etmiyorum!”

"Bu ilk kez olmaz" dedi, sesinin acı tonuna rağmen belli belirsiz bir gülümseme vardı dudaklarında.

Ayağa kalktım, onun huzursuzluğu beni de etkilemişti. Masasına gidip kenarına tünedim ve açıkladım. "Bill, Uyuşturucu Departmanı'nın, onlara verdiğim bilgileri kontrol etmesi gerekiyor ve bu işe yararsa Richard Perşembe sabahı kefaletle serbest kalmış olacak. Şimdi onlara gidip, 'Özür dilerim, bir uyuşturucu satıcısının kiralık katili ön kapıma silahını boşalttı ama bunun erkek arkadaşımın uyuşturucu suçundan içeride olmasıyla kesinlikle bir ilgisi yok' dersem bunun üstüne atlarlar. Richard'ın başına gelenlerle arasında bir bağlantı kurarlar, bu da onun serbest bırakılma olasılığının sonu olur."

Bill odayı arşınlamayı kesti ve kendini kanepenin üstüne attı. Burnundan solumaya başladı. "Kate, bunu yanlış anlamamı istemem ama Cherie'nin ölümünden çok, Richard'la bağlantılı olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Aynı anda, Ardwick çevresinde silahla dolaşan iki deli olduğuna inanmak çok zor. Bunun tek mantıklı açıklaması, Cherie bu uyuşturucuları çocuklara veren adamı sıkıştırırken benim adımı kullanmış olması. Hatta adımı bir güvence olarak bile kullanmış olabilir, 'benim başıma bir şey gelirse, Kate Brannigan nereye bakması gerektiğini biliyor.' Böyle bir şey olmuşsa Cherie'yi öldürmek için bir manyağı kiralamak maliyet, açısından daha hesaplı bile olmuştur. Bu, yalnızca uyuşturucu satıcısının bilmesini istediğinden fazlasını bilen birini ortadan kaldırmayı sağlamakla kalmaz, burnumu sokmamam ve cinayeti soruşturan polislerden uzak durmam için bana da bir uyarı olur. İşin içindeki herkese de çizgiden çıkarlarsa başlarına neler geleceğini gösterir. Dört dörtlük bir iş, bir düşünsene" diye ekledim öfkeyle.

Bill, "Ama ille de Ardwick'de silahla dolaşan iki manyağın olduğunu düşünmüyorum. Manchester, Los Angeles değil. Kızlar, büyük bir adam olduğunu görsünler, diğerleri

senden çekinsinler diye torpido gözüne ya da otomobil koltuğunun altına bir silah koymak, kiralık bir katil olmaktan çok farklıdır. Yalnızca bir kişi olsa bile iki veznedar olabilir. Bu da Cherie'nin neden öldürüldüğünü, senin ise neden uyarıldığını açıklıyor."

Birden Bill'in teorisindeki boşluğu gördüm. "Benim ön kapımdı" dedim.

Bill, "Ne olmuş?" diye sordu.

"Richard'ınki değil. Benim ön kapımdı. Anlamıyor musun?" Şimdi heyecanlanmıştım, yumruğumu masanın üstüne indirdim. "Beni olayla ilgili olarak uyarmak isteselerdi Richard'ın ön kapısını uçururlardı. Zayıf olan o, suçlularla başı belada olan o, sekiz yaşında bir baskı noktası olan o. Kaldı ki benimle Richard arasındaki bağlantıyı bilen tek yer Uyuşturucu Departmanı."

Bill büro iskemlesine oturarak bir kalemin ucunu çiğnedi. "Peki, Uyuşturucu Departmanı'na sızma olmayacak kadar güveniyor muyuz? Eliot James'ın golf kulübüne üye olan, suç eğilimli bir polis olamaz mı?"

İçimi çektim. "Geoff Turnbull'a tam olarak güvenmiyorum. Della, onun için güvenilir dese bile. Ama Turnbull hırslı bir adam ve çıkarının nerede olduğunu bilir. Bahse girerim Eliot James gibi birini enseleme düşüncesi Turnbull gibi bir insan için istiridyeden daha büyük bir afrodizyaktır. Bütün prestiji de kendi kazanmak ister; özel detektiften aldığı bilgileri başka birine anlattığından şüpheliyim."

Bill, "Buna karşı çıkamam" dedi. Yüzünde tam bir teslimiyet vardı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Ona anlattım. Tek alternatifi ben arkamı dönünce polisi arayarak bana ihanet etmek olan Bill, istemeden de olsa gerektiği zaman yardım etmeyi kabullendi.

Şimdi benim için asıl sorun, kendimi güvende hissetmekti. Olayın Jammy James ve adamlarıyla ilgili olduğuna

inanmış olsam, Uyuşturucu Departmanı'nın, adamların gelecekteki oyunlarını engellemek üzere olduğunu biliyordum hiç değilse. şimdi ise, tamamen yabancı birinin ön kapıda delik açacak kadar araştırmadan vazgeçmemi istediği gerçeğine katlanmak zorundaydım. Aynı şeyi bana da yapmalarını önleyeceksem kim olduklarını bulsam iyi olacaktı. Ve en kısa zamanda.

22

Bürodan çıkarken, trafik iş çıkışı nedeniyle yoğunlaşmaya başlamıştı bile. Plymouth Grove'un tepesindeki trafik sıkışıklığında, yoğunluğun nerelerde olduğunu neşeyle açıklayan GMR'yi dinledim. Kenti yaya olarak daha hızlı geçebilirdim. Saatimin saniyelerini sayarken bir yandan da dünyayı ben yönettiğimde ulaşım politikasının nasıl olacağı konusunda kasvetli şeyler mırıldandım. Stockport Yolu'na santim santim vardığımda saat beşe yirmi vardı. Longsight Bölge Merkezi'nin arkasındaki park yerine girdim. Sosyal Hizmetler bürosuna en yakın yere yasadışı park ettim. Hedefimi kaçırmayacağımdan emin olmak istiyordum.

Şehrin bütün diğer sosyal hizmet uzmanları gibi, çocukları ailelerin yanına yerleştiren memurlar da teorik olarak dört buçukta paydos ederler. Ama birçok meslektaş gibi Frankie Summerbee de, işlerini tamamlayabilmenin tek yolunun, bürokratlar evlerine gittikten çok sonra geç saatlere kadar büroda kalmak olduğunu bilir. Bütün meslektaşları gibi Frankie de bu yüzden kronik yorgunluk çeker, aşırı gerilim içindedir ve soğuk gün ışığında tekrar düşünüldüğünde her zaman harika olmayan kararlar verme eğilimindedir. Ben de bu akşam üstü buna güveniyordum.

Frankie'yi Richard'ı tanıdığımdan beri tanıyorum neredeyse. Richard yanımdaki eve taşmadan önce Chorltoncum-Hardy'de oturuyordu. Burası Yeşil Parti'nin seçimlerdeki başarı oranına göre, talebi yükselen ve alçalan bir Manchester banliyösüdür. Richard, Edward dönemi stilinde, balkonlu bir evin alt katında oturuyordu. Frankie de üst kattaydı. Neyse ki onun katına çatı katı da dahildi. Çatı katı her zaman onun yatak odası oldu mu bilmiyorum ama Richard alt kata taşındıktan sonra onun müzik setinden en az iki kat yukarıda uyumanın zorunluluk halini aldığından eminim.

Elbette eğitimli bir sosyal uzman olarak Frankie, Richard'a yardımcı olamadan duramamıştı: Arada sırada yemek pişirmek, çamaşırhaneden çamaşırlarını almak, haftalık alışverişinde, süpermarketten onun için de bir kaç kutu pizza almak. Bunların karşılığında pek teşekkür aldığını sanmıyorum ama Richard onu birkaç kez yemeğe çıkarmış, böylece Frankie de Cazip Gülümseme'nin bir kurbanı daha olmuştu.

İlişkileri fazla uzun sürmedi. İlk buluşmalarından sonra her ikisinin de bunun büyük bir hata olduğunu kavradıklarını sanıyorum ama bunu söyleyerek diğerinin duygularını incitmeyecek kadar nazikti ikisi de. Bir süre devam eden ilişkiyi sonunda Frankie, iyi bir sosyal hizmet uzmanının inceliğiyle sona erdirdi. David'in onunla dostluğunu devam ettirmesine, dolayısıyla David vasıtasıyla onu tanıdığımı memnun olmuşum.

Cep telefonumdan Frankie'nin direkt hattını arayarak bekleme süresini kısaltabilirdim ama düşüncelerimi toparlayabilmek için soluk alacak zaman bulduğuma memnundum. Ama toparlayamadım.

Orada bekleyeli on dakika olmamıştı ki Frankie'nin gür siyah saçları, kollarındaki bir yığın dosyanın üstünden bir korku perüğü gibi belirdi. Otomobilden fırlayıp ona yardım etmek için koştum. "Merhaba, Frankie" diyerek dosyaların bir kısmını almak için kollarımı uzattım.

Saçlar iki yana sallandı, iki ilginç kahverengi göz dosyalarından arasından baktı. Frankie'nin büyükanne gözlüğü burnundan yavaşça aşağıya kayıyordu ama beni tanımayacak kadar değil. "Merhaba, Brannigan" dedi. Şaşırmış gibi görünmüyordu ama zaten rahat on yıldır sosyal görevliydi. Artık Frankie'yi hiçbir şey şaşırtmıyordu.

"Yardım edeyim" dedim.

"Otomobilim şurada, kırmızı Astra." dedi. Dosya yığınının yarısını aldım, otomobile taşıdım. O; anahtarlarını bulup

kapıyı açarken havadan sudan konuştuk. Richard'ın hapiste olduğu konusunu es geçmek kolay olmadı ama Davy'nin ziyaretini iki cümlede geçiştirmeyi başardım. Dosyaları bagaja koyduk. Frankie kapıyı küt diye kapattıktan sonra otomobile yaslanıp gözlerimin içine baktı. Bunu herkes yapamaz ama Frankie ile ben fiziksel olarak birbirimize o kadar benziyoruz ki, çıplak sahneleri olan bir filmde oynama sözleşmesi imzalamış olsam onun vücudunu dublörüm olarak kullanabilirim. "Bu bir rastlantı değil, ha?"

Başımı suçlu suçlu iki yana salladım. "Affedersin."

İçini çekti. "Daha iyi bir şey bulabilirdin."

"İş değil, Frankie" dedim, yatıştırıcı bir tavırla. "Kişisel bir şey ve benim için değil."

Frankie kaşlarını kaldırıp şüpheyle baktı. Onu suçladığımı söyleyemem. "Acelem var" dedi. "Bu akşam bir toplantıya gitmem gerek. Öğle yemeği yemediğim için acele tarafından bir köri yemeye gidiyordum. Neyin peşinde olduğunu bana söylemek istiyorsan peşimden Tandoori Mutfağı'na gel. Sen ısmarlıyorsun. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedim. Tandoori Mutfağı'nı her zaman sevmişimdir. Yemekleri iyidir ama en iyi yanı hesabı getirdikleri zaman verdikleri çukulatalı lolipoplardır. Özel bir açlık hissetmiyordum ama Frankie şimdiye dek gördüğüm en büyük, mantarlı biryani'yi yerken kendimi meşgul etmek için biraz soğanlı *bhajis* ve *pakora* ısmarladım.

"Peki, benden ne gibi bir iyilik istiyorsun, Brannigan?"

Masum bir tavırla, "Senden bir iyilik istediğimi kim söyledi?" dedim.

"Büronun kapısına geldiğin zaman patlamış mısırlarımdan başka bir şey istediğini bilmek için üst düzey çıkarmasa gücüne sahip olmak gerekmez. Neyin peşindesin?" Frankie ısrarlıydı.

Öyleyse nazikçe anlatmanın hiç yolu yok. Baştan kara daldım. "Bu öğleden sonra iki çocuğu bakım altına aldınız. Daniel ve Wayne Roberts. Anneleri Brunswick Sokağı'nda vuruldu.

Frankie temkinle başını salladı. "Eeee?"

"Cherie'yi iyi tanıyordum çünkü Davy, Richard ile kaldığı zamanlar hep Daniel ve Wayne ile oynar. Ayrıca eski kocası Eddy'den boşanmaya çalıştığı zaman ona yardım etmiştim." Sustum ama Frankie gözlerini körisinden kaldırmadı.

Devam etmekten başka yol yoktu. "Bu öğleden sonra, Cherie vurulduktan hemen sonra Davy'yi eve getiriyordum. Bölge polis ve ambulans ekibiyle doluydu, çocukların bir polis aracıyla götürüldüklerini gördük. Sonra eve gidince bütün komşular Cherie'nin vurulduğundan söz ettiler. Önemli olan şu, Davy çok kötü bir durumda. Cherie vurulduğu için dehşete düştü ama Daniel ve Wayne bir polis aracıyla götürüldüğü için daha da çok korktu."

Frankie sempatiyle, "Çok şaşırtıcı değil" dedi. "Zavallı Davy. Peki benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Bu akşam Davy'nin Daniel ile Wayne'ı görmesi için bir şeyler ayarlama şansı olup olmadığını merak etmiştim. Kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama yoksa onu nasıl uyutacağımı bilemiyorum. Duvarlara tırmanıyor. Daniel ile Wayne'in hapse gönderildiğini sanıyor." İçimi çekip omuzlarımı silktim. "Açıklamaya çalıştım ama bana inanmadı."

Frankie kuru bir sesle, "Hiç de şaşırtıcı değil" dedi. Bana kurnazca baktı. "Bunu kendin için değil de Davy için istediğinden emin misin?"

"Lütfen, Frankie" diye sızlandım. "Biliyorsun ki biz cinayet işleri yapmayız. Yalnızca ticari suçlar, işte Mortensen ve Brannigan."

Frankie burnundan soludu: Köri yerken pek akıllıca bir hareket değil. Hapşırma işi bittikten sonra, "Tamam. Sana

inanıyorum. Allah bilir neden. Ama bana yalan söylediğini keşfedersem Brannigan, gerçekten hayal kırıklığına uğrarım.

İyi ki Katolik değilim, yoksa sabahları omuzlarımdaki suçun ağırlığıyla asla yataktan çıkmayı başaramazdım. Hafifçe gülümseyip, "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım Frankie" dedim.

"Peki Davy şimdi nerede?" diye sordu. "Richard'la birlikte mi?"

"Arkadaşım Alexis bakıyor ona. Olup bitenleri kafasından atabilmesi için onu sinemaya götürecekti." Saatiime baktım. "Yarım saat kadar sonra dönmüş olacaklar."

Frankie bir elini güre saçlarında gezdirdi. "Senin iyiliğin için, bundan pişman olmayacağımı umuyorum Brannigan. Ama beni daha mutlu edecek bir şey söyleyeyim."

"Nedir?" diye sordum.

"Senin yerine Davy'yi Richard getirmiş olsaydı çok daha mutlu olurum. O zaman gizli bir amaç olmadığından emin olabilirdim" dedi sakın bir sesle.

Hissettiğim üzüntünün yüzüme vurmadığını umdum. Suratımı asıp, "Ben de isterdim" dedim. "Ama harika çocuk bu gece şehir dışında. NEC'te hiç duymadığım uluslararası bir süperstarı görmek için Birmingham'a gitti. Bu öğleden sonra erkenden gitti. Cherie'yi bilmiyor bile."

Frankie içini çekti. "Buna katlanmak zorundayım. Tamam. Wayne ile Daniel'ı Levenshulme'daki acil bakıcı annenin yanına yerleştirdik. Normal olarak bir ziyaret ayarlamak birkaç gün alır, bu arada arkadaş ya da aile olduğunu iddia eden kişiyi araştırırız ama bu durumda bürokrasinin çarklarını hızlandırmamak için bir neden göremiyorum, çünkü seni de Davy'yi de tanıyorum. Kaldı ki oğlanlar için de iyi olur, kendilerini daha az terkedilmiş hissederek. Yemek yedikten sonra bir telefon rehberi bulup bakıcı aileye telefon ederek hangi saatin uygun olduğunu öğrenirim."

Cep telefonumu masanın üstüne koydum. Telefonu ona doğru iterek, "Burdan ara" dedim.

Franki başını iki yana sallayarak şüpheyile gülümsedi. "Senin sayende bir özel detektifin olmazsa olmaz özelliğinin ne olduğunu kavramaya başlıyorum" diyerek uzanıp telefonu aldı.

"Bu ne demek şimdi?"

"Dünyanın geri kalan kısmının pes ettiği noktayı göremiyorsunuz" dedi. "Peki, bu şey nasıl çalışıyor?"

Davy'le birlikte Slade Lane'in iki savaş arası yapılmış bitişik nizam bloklarının önüne park ettiğimizde saat yediyi biraz geçiyordu. Sokak sessizdi; trafikten gına getirmiş şoförlerin kestirme yol olarak görmedikleri birkaç sokaktan biri. Davy'le yarım saat uğraşmış, Cheerie ile oğlanlara neler olduğunu açıklamıştım. Onu korkutmamak için olabildiğince az şey anlatmam gerektiğini düşünmüştüm ama küçük çocukların kanlı olayları sevdiklerini unutmuşum. Davy olayı kendi gözleriyle görmemişti, bu yüzden bir çizgi film ya da video kasetinden daha gerçek, daha korkutucu değildi. Frankie'nin toplantıya gitmiş olmasına memnundum; çünkü Davy'nin hiç de korkmuş olmadığını görünce başıma neler gelirdi bilmiyorum.

Aynı şeyi Daniel ve Wayne için söyleyemezdim. Ön odadaki bir koltukta birbirlerine büzülmüş oturuyorlardı. Televizyon açıktı ve gözleri ekrana bakıyordu ama seyretmiyorlardı. Bakıcı anne Davy'le beni odaya soktuğunda başlarını kaldırmadılar ama kadın konuştuğu zaman her ikisi de başlarını bize doğru çevirdi, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Biz yetişkinlerin televizyonda sürekli görmeye alıştığımız mültecilerin o çaresiz, şaşkın havaları vardı üzerlerinde.

"Merhaba, çocuklar" dedim. "Davy'le ben bir dondurmacıya gitmek ister misiniz diye merak etmiştik."

Wayne ayağa kalktı, bir an sonra da Daniel onun yanına gitti. Bu iki berbat haldeki çocuğu sırf merakımı tatmin etmek

için evleri olacak bir yerden böyle sürükleyip çıkardığım için kendimi canavar gibi hissettim. Sonra Davy'ye baktım ve ön kapımı hatırladım. Bu da bana meraklılığımdan daha fazla şeylerin sözkonusu olduğunu hatırlattı. "Ya da isterseniz başka bir yere de gidebiliriz" dedim.

Davy arkadaşlarının sessizliğinden rahatsız olarak, "Orası iyi" dedi.

Wayne, "Ben eve gitmek istiyorum" dedi. "Gitmek istediğim tek yer orası."

Kırkına merdiven dayamış, tombul, rahat görünümlü bir kadın olan bakıcı anne yanımdan geçerek Wayne'a sarıldı. "Bir süre bizimle kalman gerekecek, Wayne" dedi yatıştırıcı bir sesle. "Evin gibi olmadığını biliyorum ama yarın evinize gideriz ve giysilerinizle eşyalarınızı alırsınız, burası eviniz gibi olur, tamam mı?"

Wayne homurdanarak, "Öyleyse dondurmacıya gidelim" dedi. Omuzlarını silkerek kadının kolunu üstünden attı ve onu iterek koridora çıktı, kapının kenarında bekledi. Daniel de arkasından gitti, izin için bana şöyle bir bakan Davy de peşlerinden.

"Bir saat içinde onları geri getiririm" diye söz verdim.

"Hiç önemli değil" dedi kadın. "Doğrusunu söylemek gerekirse, canım, bu gece ne kadar çok yorulurlarsa o kadar iyi olur."

İlk yirmi dakika ne Cherie hakkında ne de cinayetle ilgili bir şey söyledim. Wurlitzer'e paraları attık, menüdeki her şeyi almaya kararlıydık. Sonra ben arkama yaslanıp oğlanların kocaman dondurmaların üstüne kurt gibi saldırmalarını, sonra yavaş yavaş da olsa normal sayılabilecek davranışa dönmelerini seyrettim. Hatta ben de bir iki aptal fıkra anlatarak onlara katıldım.

Neşeli bir sesle, "Davy, dün yeni dövmeler aldın, değil mi?" dedin.

Daniel, "Nereye gittiniz?" diye sordu.

Davy, "VIRUS" diyerek sanal gerçeklik merkezini anlatmaya başladı.

"Belki Davy bir daha geldiğinde hep birlikte oraya gidebiliriz" diye önerdim. "Onlara yeni dövmelelerini göster, Davy."

Davy New York ceketini çıkararak bileklerinden başlayıp tişörtünün kollarının içinde kaybolan dövmelelerini gösterdi. Wayne ile Daniel intergalaktik savaşçılarla dinozorları etkilenmemiş görünmeye çalışarak incelediler.

En nihayet Wayne, "Ha" dedi. "Bende de bunun kadar güzeller var."

Davy, "Nereden aldın?" diye sordu meydan okur gibi.

"Sitedeki Woody'den. Biliyorsun, geçen hafta sana bir dolu dövme veren adam."

Tanrı var gerçekten. "Woody'yi tanıdığımı sanmıyorum," dedim. "Nerede oturuyor?"

Daniel, "Tepeye yakın bir yerde. Apollo'nun oralarda. Cips vanının park ettiği yerde" dedi kesin bir tavırla.

"Anneniz dün gece onu görmeye gitmemiş miydi?" diye sordum. Tehlikeli bir zeminde olduğumu hissediyordum. İlk kez Cherie'nin adı geçmişti ve çocukların nasıl tepki vereceklerini bilmiyordum.

Wayne dondurma tabağına gözünü dikerek kaşığıyla oynadı. Ama Daniel rahatsız olmuş görünmüyordu. Dudak bükerek, "Hiç de değil" dedi. "Görmeye gittiği kişi Woody değildi. Woody'yi zaten görmüştü ve bize o şeyleri verdiği için onu iyice paylamıştı. Woody ona yalnızca kendisine söylenenleri yaptığını söyledi, annem de onun pislik olduğunu söyledi ve bunları kimden aldığını sordu, Woody de köşedeki evde oturan adam dedi. İşte annem oraya gitti."

"Hangi adam, biliyor musun?"

Daniel başını iki yana salladı. "Adını bilmiyorum. Oraya gitmeyiz."

"Hangi ev?"

"Woody'nin oturduğu yer var ya, işte, cips vanına doğru durursan ve sokağa şu yönden bakarsan" diyerek sağ koluyla işaret etti, "köşedeki ev. Dün gece annem oraya gitti."

Etkilenmişim. "Woody'yi gördüğü zaman siz annenizin yanında mıydınız?" diye sordum. Daniel'ın verdiği bilgi doğru olamayacak kadar iyiydi.

Wayne küçümser gibi bir havayla, "Elbette değildik" dedi. "Annem bizim dışarıda olduğumuzu bile bilmiyordu. Onu takip ettik. Onu hep takip ederiz. Annem evin erkeği sizsiniz der, ona bakmamız için bize ihtiyacı var, bu yüzden onu takip ederiz ama annem bunu bilmez. Gözler ve dinleriz, böylece biri ona kötü bir şey yaparsa biliriz ve daha sonra onları cezalandırabiliriz. Annem bizi asla görmedi."

"İnsanları takip etmekte bu kadar iyi olmayı isterdim," dedim. "Benim işimde çok yararlı olurdu. Bir ara bana ders vermelisiniz. Hileleri nereden öğrendiniz? Televizyondan mı?"

Wayne başını iki yana salladı. "Babamız öğretti. Bize milisler gibi sessiz ve ölümcül olmayı öğretti."

Yüreğimde bir sıkışma hissettim. Cherie'ye göre Deli Eddy yıllardır çocuklarını görmemişti. Rahat bir tavırla, "Ne zaman öğretti bunları?" diye sordum.

"Uzun zamandır öğretiyor. Bisikletlerimizle sitenin ortak alanına gideriz, babam ordan bizi alır, Levenshulme'a götürerek eğitir. Ama kimseye söylemeyeceğimize söz verdirdi çünkü annemin bilmesini istemiyordu. Ama annem artık burada olmadığına göre söylemekte bir sorun yok, değil mi?" Wayne'ın yüzü bulandı, gözlerini yumruklarıyla ovuşturdu.

"Hayır, sorun yok. Babanız sizden gerçekten gurur duyuyor olmalı. Onu en son ne zaman gördünüz?"

Daniel, "Dün gördük" dedi. "Ama uzun zamandır burada. Paskalya'da geri döndü."

23

Şaşırdığımı açık etmiş olsaydım Daniel ya da Wayne'dan tek bir kelime daha alamayacağımı biliyordum. Nasılsa Deli Eddy'nin kente geri döndüğü haberini yüzeyde soğukkanlı karşıladım. Hafifçe soluk alıp dinlendirici bir şey, bembeyaz boyanmış bir oda düşündüm. "Babanızın uzakta çalıştığını sanıyordum" dedim.

Daniel göğsünü bir çavuş gibi öne çıkardı. "Uzakta çalışır. Bir savaşçıdır o, benim babam. Bütün ordulara onun gibi savaşmayı öğretir. Ama onlar savaşmayı öğrenince eve gelip bizi görür."

"Eve çok sık gelir mi?" diye sordum.

Wayne, "Yılda bir ya da iki kez" diye mırıldandı. "İlk geldiğinde ben beş yaşında bile değildim. Teneffüste okuldaki oyun yerinde oynuyorduk, yanımıza bu asker geldi ve çömelerek, 'Kim olduğumu biliyorsunuz, değil mi?' dedi. Biliyorduk, çünkü annemin makyaj masasında bir resmi vardı." Fotoğraftan söz edilince kafamda bir şimşek çaktı. Wayne başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sence şimdi gidip onunla birlikte oturabilir miyiz? Onunla birlikte asker olabilir miyiz?"

Yap-bozun yerine oturan parçasını düşünerek dalgın bir tavırla, "Bunu sizi yetiştirecek bayana sormak zorundasınız" dedim. "Babanız burada olduğu zaman nerede kalır?" Sesimin kayıtsız çıkması için uğraştım.

Daniel, "Moss'da. Yanında askerlik yapmış bir adamla birlikte" dedi. "Bizi hiç oraya götürmedi. Bizi eğitmekle çok meşguldü."

"Elbette öyledir. İyi bir asker olmak zordur." Gözümün ucuyla Davy'nin sabırsızlandığını gördüm. Ciddi bir ifade takındım. "Siz askerler şimdi karşı tarafın sizi yenmesine izin

veriyorsunuz.” Üçü de şaşkın şaşkın baktılar. “Burada yanlış olan nedir biliyor musunuz?” diye sorarak masayı gösterdim. Üçü de nefeslerini tutup başlarını iki yana salladılar. “Boş kâseler!” diye kükredim. “İkincilerin zamanı geldi! Kim başka istiyor?”

İkinci kez sormama gerek yoktu. Garson ikinci dondurmaları getirdiğinde, “Peki dün babanızla hangi eğitimi yaptınız?” diye sordum.

Daniel, “Takip ve gözlem” dedi. “Babamla ortak alanda buluştuk, sonra ana yoldan çöplüğün oraya gittik. Dürbünlerimiz vardı, evlerin dışında durduk ve annemin dışarı çıkmasını bekledik, sonra onu takip ettik ve Woody ile konuştuğunu keşfettik. Ona annemin dövmelerle ilgilendiğini söyleyince babam, annemin başkalarının işine burnunu sokmaması gerektiğini söyledi.”

Ağzım çukulatalı dondurmaya dolu olarak, “Öyleyse dövmeleri biliyordu” dedim. Çukulataya dayanamıyordum.

Wayne gene küçümseyerek, “Elbette biliyordu” dedi. “Bize Woody’den dövmeleri almamızı ve diğer çocuklara vermemizi o söyledi. Hepsinin bunları isteyeceğini, böylece onlara söylediklerimizi yapacaklarını söyledi. Ama Woody’den aldıklarımızı biz kullanmıyoruz. Babam, bunun bir zayıflık belirtisi olacağını söylediği için kullanmıyoruz.”

Eddy dövmelerin bir zayıflık belirtisi olduğu konusunda haksız değildi. Köşedeki evde olanların ne kadarını bildiğini merak etmeden yapamadım. Artık oraya bir ziyaret yapmanın zamanı gelmişti. Ama önce yapmam gereken şeyler vardı. İhtiyaçlarım karşılanmıştı; şimdi Daniel ve Wayne de aynı şeyi hak kazanmıştı. Cebime elimi sokup bir avuç dolusu bozuk para çıkardım. “Kim oynamak ister?” diye sorarak dondurmacının diğer köşesindeki oyun makinelerini gösterdim.

Wayne’ın bana farkında olmadan söylediklerinin önemini düşünürken bir gözüm de onlardaydı. Şimdi Kirli El’deki

iri yarı fedainin neden bana tanıdık geldiğini biliyordum. Büronun alt katındaki Meksika restoranının müdavimi olduğu için değildi.

Cherie'nin yatak odasında duran o resmi bir kez görmüştüm. Cherie kocasının izini bulmamı istediği zaman resmi bana göstermişti. Eddie üniformalıydı, başında milislerin kırmızı beresi vardı. Neredeyse on yaş kadar da gençti. Ama o yara izi onu ele vermişti. Terry Fitz'e otomobilleri götüren adam Deli Eddy Roberts'dan başkası değildi. En azından tuhaf bir rastlantıydı.

Küçük oğlanları oyun makinelerinden ayırmak zor oldu. Sokaklarda savaştıktan, birkaç grand prix'te yarıştıktan, bir-iki golf oyunu oynadıktan ve yeterince can aldıktan sonra, öğleden sonraki travmanın izleri gözle görülür şekilde azalmıştı. Dördümüz otomobile bindiğimiz zaman gözlerindeki yaralı bakış yok olmuştu. Bunun geçici olduğundan şüphem yoktu ama bu bile onlardan yararlandığımı için duyduğum suçluluğu azaltıyordu.

Onları arayacağıma söz vererek çocukları eve bıraktıktan sonra Davy'yi tekrar Alexis'e götürdüm. Elbette Davy neden onların evlerine taşındıkları ve neden Coverley Close'da benimle kalmak yerine onlarda kaldığı konusunda merak içindeydi. Neyse ki Alexis ile Chris'in işe gitmeleri gerektiği, giysileri orada olduğu için evde olmaları gerektiği mazeretine karşı çıkamayacak kadar yorgundu. Alexis onu uzun zamandır görmediği bir arkadaş gibi karşıladı ve misafir odasına götürdü. Yatak odasındaki videolla televizyonu oraya taşımıştı. Alexis onun *Karate Kid* filmine kimbilir kaçınıcı kez gömülmesini sağlarken ben de kahve yaptım.

Alexis döndüğü zaman, "İyi misin kız?" diye sordu. "Tuz kilerindeki bir sümüklüböcek kadar canlı görünüyorsun."

"Çok teşekkürler. Özgüvenim dibe vurduğu zaman seni aramamı bana hatırlat. Yalnızca yorgunum, hepsi bu. Geçen

Çarşamba'dan beri doğru dürüst gece uykusu uyumadım."

"Neden şimdi biraz uzanmıyorsun? Çalışma odasındaki çekyata yatabilirsin."

"Teşekkürler ama olmaz. Gidip karanlıkta bir evin dışında oturacağım."

"Hey, çekyat o kadar da kötü değil" diye şakayla karşı çıktı Alexis. "Ben de orada uyudum."

Derinden kaygılanmış gibi, "Bunu duyduğuma üzıldüm, Alexis" dedim. "İlişkinizin bu kadar kötü olduğunun farkında değildim."

"Hey, yanlış anlamaya devam edersen *Chronicle*'ın tarihten yapraklar sütununda bir iş bulabilirsin."

"Konuşana bak" diye dudak büktüm. "Gazetecilerin ne kadar yanlışlıklarla dolu haber verdiğini söyleyen sen değil misin? Her neyse, bu gay muhabbeti bu kadar yeter, benim yapmam gereken işler var, senin de bakman gereken bir çocuk. Seni sonra ararım." Kapıya yöneldim. "Ha Alexis? Aşırı tepki gösterdiğimi düşüneceğini biliyorum ama kim olduğunu sormadan kimseye kapıyı açma." Alexis'e, karşı çıkma olanağı vermeden kapıdan çıkıp gittim.

Otomobile bindim, gürültüyle devir verdim ve köşeye kadar gittim. Birkaç dakika bekledikten sonra Alexis'in sokağına geri döndüm. Evin yolunu rahatça görebileceğim bir yerde durdum. Cep telefonumu alıp tanıdık bir numara çevirdim. Telefon çaldı, sonra "Alo" dendiğini duydum.

"Dennis. Ben Kate. Bu gece meşgul müsün?"

"Meşgul olmak zorunda değilim." Sesi parazitli çıktığı için kızıp kızmadığını anlayamamıştım."

"Senden büyük bir iyilik istiyorum."

"Farketmez. Neredesin?"

Ona yolu tarif ettikten sonra beklemeye koyuldum. Tamam, demek ben paranoyakım. Ama dedikleri gibi, para-

noyak olman, kimsenin seni takip etmediği anlamına gelmez. Davy'nin Alexis ve Chris dışında biri tarafından gözetildiğinden emin olana kadar bu sokaktan ayrılmamın yolu yoktu. Dennis'den daha güveneceğim kimse yoktu. Dennis'in avantajları fazlaydı. Yıllarca hayatını hırsız olarak kazanmış olması ona, bizlerin kafamızı direksiyona koyup horlamaya başladıktan çok sonra bile uyumama ve tetikte olma gibi şaşırtıcı bir yetenek kazandırmıştı. Evin dışında otomobilinin içinde oturursa, Jammy James'in Davy'yi Richard'a karşı kalkan olarak kullanmak istemesi olasılığından daha az kaygı duyacaktım. Bir an bile ön kapıdaki mesajın James'dan geldiğini düşündüğüm için değil. Üzülmektense önlem almanın daha iyi olacağını düşündüm yalnızca. Böyle bir şey işte.

Beklerken Richard'ın yaşadıklarıyla nasıl başa çıktığını merak ettim. Akşamki ziyareti kaçırdığım için kendimi kötü hissediyordum ama beni bir gün görmeden de yaşayabileceğini tahmin ettim. Oysa kapıdaki deliklerden kimin sorumlu olduğunu bulmak için elimden geleni yapmazsam Richard bir daha beni görememe fikrine alışmak zorunda kalabilirdi. Sonsuza kadar. Bu pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Oliver Tambo Close'un köşesindeki ev, gözlemek için ideal bir yer değildi. Cips vanı nedeniyle sokakta sürekli insanlar dolaşıyordu ayrıca her akşam çeteler vanın çevresinde yaygara koparıyorlardı. Bunlara bir de sitenin bu tarafındaki genel yoksulluk ve bakımsızlığı da eklersek, Apollo'daki rock seyircileri evlerine gider gitmez Peugeot'nun iyot gibi açığa çıkacağını çok iyi biliyordum. Büronun garajına gidip takip işi için kullandığımız Little Rascal'ı aldım.

Cips vanının ardında durdum, balık, cips ve kolesterol olarak Little Rascal'ı, Oliver Tambo Close'a dik açıyla çıkan sokağın köşesine sürdüm. Vanın arka penceresinden evi, ön kapıyı çok iyi görebiliyordum. Yastıklı kolluklardan birini aşağıya indirip buram buram kokan kutuyu açtım. Bütün gün

yemekten başka bir şey yapmamış gibi hissediyordum kendimi, gene de balık ve cips kokusunu alır almaz karnım guruldamaya başlamıştı. Bazen daha anne karnındayken bu kokunun içimize işlediğini düşünüyorum.

Bir yandan yerken bir yandan da evi gözledim. Bir keresinde, otomobilimin penceresini kırarak radyo-kasetçalar setimi alan anti-sosyal bir vatandaşı yakalamak için sitedeki diğer evlerden birinin içine girmiştim. Burada otomobil hırsızlıklarını düzenleyen Kıvılcım, bölgesindeki bu özel girişimden pek memnun olmadı; özellikle de hangi otomobilin bölgeye ait, hangisinin bölge dışından olduğunu bilmeyecek kadar aptal bir özel girişimci. Bu arada, ona çok zeki olduğu için Kıvılcım demiyorlar; otomobil camlarını kırmak için bir parça telin ucuna buji bağladığı için diyorlar. Her neyse, bu evin planının da Kıvılcım'ın evininkiyle aynı olduğunu düşünmek mantıksız olmazdı. Dışarıdan aynı görünüyordu ve Manchester Şehir Konseyi Konut Departmanı asla hayal gücüyle ünlü olmamıştı.

Kapı dar bir koridora açılıyordu, mutfak sağda, oturma odası soldaydı. Mutfağın arkasında bir merdiven boşluğu vardı, altında depo için kullanılan dolap bulunuyordu. Banyoyu kullanmak için üst kata çıkmış ve muhtemelen yatak odalarına açılan iki kapı olduğunu fark etmiştim. Köşedeki ev gördüğüm kadarıyla bu plana uyuyordu. Evin önündeki sokak lambasını sokak çeteleri kırdığı için işim kolay değildi. Her pencerede, hatta mutfakta bile kalın perdelerin çekili olduğunu görebiliyordum. Bu bile tek başına alışılmış bir şey değildi. Oliver Tambo Close'da bütün pencerelerinizde perde varsa, Sosyal Güvenlik elemanları hemen gelip ek geliri nereden bulduğunu sorar.

Birkaç pencereden ışık geldiğini görüyordum ama bunun dışında saat on buçuğa kadar evde hiç hayat belirtisi olmadı. Sonra ön kapı biraz aralandı, yola soluk bir ışık yayıldı. Başta kapıda kimseyi göremedim, sonra bir video oyunundaki haya-

letler gibi birden evden iki çocuk çıktı. Her ikisi de oğlandı, her ikisi de ergenliğe ulaşınca kaybedecekleri bir güzelliğe sahipti. Ergenlik çağındaki kızların şansızlığı. Çocukların dokuz-on yaşında olduğunu tahmin ettim ama çocukların yaşlarını tahmin etme konusunda pek iyi değilimdir. Birinin saçları koyu renk ve kıvrıkcıktı, diğerinin kahverengi saçları moda şekilde kesilmişti: Bana BBC'nin Dickens filmlerini hatırlatan düz saçlar ve yoğun kırpımlar.

İki oğlan neşeli görünüyordular. Birbirlerini itip kakıyor, kıkırdayıp duruyorlardı. Köşede durup kotlarının cebinden çukulata çıkardılar. Orada birkaç dakika durarak çukulatalarını yedikten sonra Cherie Roberts'ın, çocuklarını, bildiği en iyi şekilde yetiştirmeye çalıştığı bloklara doğru yürüdüler. Bu çocukların kentin bu kesiminde hem de hiç güvenli olmayan bir saatte tek başlarına dolaşmaları içimi öfkeyle doldurdu.

Öfkemi yatıştırıp gözlemeye devam ettim. Yirmi dakika kadar sonra kapı tekrar açıldı, bu kez aralanmamış, iyice açılmıştı. Dışarıya genç bir adam çıktı. Fazla uzun boylu değildi, ince, sarışın, yirmilerinin sonunda, çıkık elmacık kemikliydi. Ceketinin yakasını kaldırmış, kollarını sıvamıştı. Belli ki kimse ona *Miami Vice*'ın bayatladığını söylememişti. Kaldırıma park etmiş bir Toyota MR'ye kasılarak yürüdü. Onu takip etmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Çocuklara verilen uyuşturucularla ilgisi olup olmadığını bilmiyordum, kaldı ki bir vanla spor bir otomobili takip etmek, sınavda soruların hiçbirini anlamadığınız ve bir de çırılçıplak olduğunuzu fark ettiğiniz kâbus kadar eğlenceli olur.

Bu yüzden olduğum yerde kaldım. MR2 cips vanının çevresindeki çetelerin gıpta dolu bakışları altında sıkı bir devir yaptı, sonra yolda birkaç yüz mil değerinde lastik bırakarak uzaklaştı. On dakika sonra kapı tekrar açıldı. Bu kez koridorun ışığı da söndürüldü. İçeriden iki adam çıktı. Loş ışıktaki göbekli ve orta yaşlı olduklarının dışında fazla bir şey görmek zordu. Adamlar vanıma doğru yürüdüler, Sellafeld takımlar —

karanlıkta parlayan şu pahalı İtalyan işi takımlar— giydiklerini görecektik kadar yakınımdan geçtiler. Şaşırtıcı ama bölgeye çok uyan eski bir Ford Sierra'ya binip gittiler.

Ben nöbete devam ettim. Görebildiğim kadarıyla hiç ışık yoktu ama banyoda ya da evin arka tarafındaki yatak odasında hâlâ biri olabileceğini düşündüm. Cips vanı geceyarısında kapandı, çete başka birini rahatsız etmeye gitti. Saat yarımda ince bir yağmur yağmaya başladı ve sokak hiç olamayacağı kadar sakinleşti. Evde hiç hayat belirtisi yoktu. Vanın döşemesindeki kasanın kilidini açtım ve gerekli aletleri çıkardım. Sonra bir çift lastik ameliyat eldiveni giydim.

Vandan çıktım ve Oliver Tambo Close'un arka tarafına giden dar geçide doğru yürüdüm. Olabildiğince kayıtsız davranmaya çalışarak geçide girmeden takip edilmediğime baktım. Köşedeki evin çevresinde yüksek ve sağlam bir çit ve ağır bir kapı vardı. Birkaç kapı aşağıda bir çöp konteyneri vardı. Konteynerin yanına giderek üstüne çıktım.

Evin arka tarafı karanlıktı, çitten atlayıp sarmaşıkların arasına düştüm. Kıyamet gününde bile geriye bir tek bu sarmaşıklar kalacak. Hamamböcekleri ve sarmaşıklar. Kendimi sarmaşıklardan kurtarıp çimenlikte durarak eve baktım. Evde hırsız karşı alarm tertibatı vardı ama bunun sahte olduğundan şüphelendim. Burada çoğunlukla sahtedir. Gerçek olsa bile fazla kaygı duymuyordum. Birinin polisi çağırması beş dakika alırdı, polisler gelene kadar da ben çoktan evimde yatağa yatmış olurum.

Arka kapıda iki kilit vardı: Bir Yale, bir zıvanalı kilit. Veranda kapısı daha umut vaat ediyordu. Birkaç dakika içinde veranda kapısını sökebilirsiniz. Tek sorun, kol demirim yoktu. İçimi çekerek kilitlerle çalışmaya başladım. Zıvanalı kilit yaklaşık yirmi dakikamı aldı, neyse ki yağmur nedeniyle köpek gezdiren kimse yoktu ortalıkta. Kilit açılınca kollarımı gerip yorgun parmaklarımı çtırdattım. Yale çantada keklikti, gerçi eski bir kredi kartıyla açamamış ve alet kullanmak zorunda

kalmıştım. Dikkatle kapı kolunu çevirerek kapıyı hafifçe araladım.

Sessizlik. Karanlık. Halı kaplı koridora kayıp kapıyı menteşesinde bıraktım. Yavaşça, santim santim koridorda yürüdüm. Gözlerim karanlığa alıştıkça sol tarafta daha az karanlık olduğunu fark ettim. Merdiven. Durup soluğumu tuttum. Tek bir şey bile duyamıyordum. Biraz rahatlayarak yürümeye devam ettim.

Oturma odasının kapısı açıktı. Mobilyaları devirmekten korkarak içeriye dikkatle girdim ve kapıyı yavaşça arkamdan kapadım. Vanın torpido gözünden aldığım büyük lastik feneri yaktım ve yavaşça odada gezdirdim.

Ortada birleştirilmiş, iki ayrı oda gibiydi. Odanın karşı köşesinde duvarlar krem rengine boyanmıştı. Krem rengi deri bir koltuk, çocuk iskemleleri olan iki okul sırası ve bir çift saten çarşafly yatak vardı. Tavanda lambanın sarkması gereken yerde bir mikrofon vardı. Odanın ortasında üç ayaklı sehpanın üzerine bir kamera konulmuştu, yanında birkaç fotoğrafçı spotu vardı.

Odanın benim durduğum diğer yarısı, bir video üretim şirketinin dağıtım alanına benziyordu. Bir dakikada bir düzine kopya çıkaran büyük bir video kopya makinesi, video hazırlamak için kurulmuş bir masa, Jiffy torbaları dolu kutular ve her rafta tek bir başlık olmak üzere kasetlerle dolu raflar. Ceza! Uykudan Önce Masallar ve Seninkini Göster Bana gibi başlıklar... Kapalı zarflarda fotoğraflar da vardı. Artık çocuklara neden parasız uyuşturucu verildiğini anlamaya başlamıştım. Uyuşmuş durumdaki çocukların porno filmini ve fotoğraflarını çekmek son derece kolaydı. O kafayla çocuklar bunu komik bile buluyor olabilirlerdi. Bunu düşünmek bile kendimi hasta gibi hissetmeme neden oldu, tek istediğim bir an önce buradan çıkıp gitmekti. Beni kalmaya zorlayan tek şey, işgüzar bir polisin "Peki, kasetlere bakmadıysanız, Bugs Bunny çizgi filmleri olmadığını nereden biliyorsunuz?" sorusunu sormasından korkmamdı.

Rastgele bir kaset seçip masadaki videoya taktım. Televizyonu açtım. Yazıların bitmesini beklerken fotoğraf paketlerinden birini açtım. Elime on iki renkli fotoğraf kaydı. Neredeyse yediğim bütün balık ve patatesleri çıkaracaktım. Toyota'yla çıkan sarışın genci tanıdım ama filmdeki çocuklar allaha şükür ki yabancıydı. Bu pozlardan bazılarında yetişkinleri görsem de tepki gösterirdim ama çocuklar olunca tepkim iğrenmenin çok ötesine geçti. Ana-babaların, çocuklarını öldüren sarhoş şoförler mahkemeden ellerini kollarını sallaya sallaya çıkınca, neden adaleti yerine getirmeyi bizzat üstlendiklerini çok iyi anlayabiliyordum.

Fotoğraflar kötüyse video kasetler anlatılmaz derecede kötüydü. Ancak beş dakika dayanabildim. İçgüdülerim halının üzerine bir teneke benzin döküp kibrit çakmamı söylüyordu. Sonra sağduyu egemen oldu ve ben değil, bu orospu çocuklarının soluğu parmaklıkların ardında bulmasının çok daha iyi olacağını hatırlattı bana. Videoyu kapatıp kaseti çıkardım. Fotoğrafları alıp ceketimin cebine soktum. Raftan birkaç video kaseti aldım. Longsight karakolundaki gece nöbetçisi ilginç bir vardiya geçirecekti.

Ayağa kalktım. Bir çatırtı duydum. Gözlerim kırmızı renkle doldu, aralarında sarı meteorlar vardı. Başımın arka tarafından bir ağrı yayıldı. Ve her şey karardı.

24

Sivrisinek. Kesinlikle. Başımda, önce bir kulağımda, sonra öbüründe yüksek sesli bir vızlama. Kurt sineği. Sivrisineğin vızıltısına karışan alçak sesli, tekleyen bir vızlama. İki küçük sineğin başağrısı yaratacak kadar gürültü çıkaracağı kimin aklına gelir, diye düşündüm kendime gelirken.

Sonra acı birden çarptı. Parmağınızı kapıya sıkıştırdığınız zamanki acıyı bilirsiniz. Aynı şeyin başınıza olduğunu düşünürseniz beni anlamaya başlarsınız. Keskin acı beynimi esir aldı. Acı dalgalarıyla baş ağrısı arasındaki küçük boşluklarda, nerede olduğumu ve ne yapmakta olduğumu hatırlamaya başlarken, ciddi bir darbe, hafızamı beklemeye aldı.

Hafızam yerine geldikçe duyularım da harekete geçti. Gözlerimi hâlâ açamıyordum ama duyma gücüm yerine gelmişti. Bir sivrisinek ve bir kurt sineğinin sesini duymuyordum. Bir insan sesi duyuyordum. Sözcükler korsan bir radyo istasyonunu dinler gibi bir gidip bir geliyordu. "İçeriye nasıl girdiğini bilmiyorum" sözlerini duydum. "Uyuyordum. Bak, sorunları çözmek senin işin..." Sözcükler uzaklaştı. Sessizlik çok güzeldi.

Dakikalar sonra sesler tekrar yükselmeye başladı. Bu kez bir erkek sesi olduğunu kavradım. "Şu anda ne yaptığına beni hiç ilgilendirmiyor. Bak, bu tür işleri yapman için sana para veriliyor. Ben videoları kopyalamak ve burada bulunmak için para alıyorum, insanların başına üç ayaklı sehpa ile vurmak için değil. Şimdi kıcını kaldırıp şu orospuyla ilgilensen iyi olacak." Sonra daha yüksek, öfkeli oldu ses. "Onu uyarmak için bir kez para aldın ve işe yaramadı, değil mi? O halde şimdi işi bitirsen iyi olur, yoksa Colin'i arayıp ona, senin, sandığı gibi biri çıkmadığını söylemek zorunda kalırım. Bundan hiç hoşlanmaz, gecenin bu saatinde rahatsız edilmekten de hiç hoşlanmaz."

Sonunda adamın benden söz ettiği kafama dank etti. Korkacak enerjim olsaydı, anlaşılmasın birşeyler söyledim. İnfaz edilecek olmanın yüksek olasılığı kafamı biraz toparlamama neden oldu. Gözlerimi hâlâ açamıyordum ama omuzlarımdaki yakıcı ağrının farkına varmış ve pozisyonumu değiştirmeyi başarmıştım. Bileklerimden asılıyordum, etime batan sıcak ve sağlam bir şeyle kelepçelenmiştim. Ellerim sıcak ve soğuk su boruları sandığım bir şeye değiyordu. Vücudum sallanıyordu, ağırlığımı taşımayan bacaklarım altımda iki büklümdü.

Ağırlığımı gürültü çıkarmadan ayaklarıma vermenin mümkün olup olmadığını deneyemeden, ses tekrar yükseldi. "Bak, bu senin sorumluluğun. Bu kızla ilgilenilmesi gerek ve şimdi ilgilenilmesi gerek. Videoları izlemiş, Allah aşkına. Bir Neanderthal seni düzsün diye on yılını kodeste geçirmek istiyor olabilirsin ama ben istemiyorum." Adam sustu. "İyi. Burada olsan iyi olacak, hepsi bu, yoksa hemen Colin'e telefon ederim. Bugünkü gibi başka bir ücret paketi daha istiyorsan, bunu yapmamı istemezdin." Bir telefonun küt diye kapandığını duydum. Gürültü kafama kör bir balta gibi indi, gözlerim birden açıldı.

Gözlerimi hemen kıstım, hâlâ baygınmış gibi görünmek istiyordum. Adam gelmeden önce buradan çıkmak için küçücük bir şansım varsa, ancak ölü taklidi yapıp gardiyanımın beni tek başına bırakmasını ummakla olabilirdi. Kirpiklerimin arasından mutfakta olduğumu görebiliyordum, florasan ışığı gözümü alıyordu. Odanın karşı köşesinde duvara monte edilmiş telefonu kullanan adam bana doğru döndü. İnce uzun bir adamdı, kapkara saçları darmadağınaktı. İnce dudakları ve keskin çenesinin üstünde düz bir çıkıntı gibi duran düzgün bir bıyığı vardı. Üzerime diktiği şişmiş gözleri tehditkâr bir ifadeyle kısıldı. Havlu röpdoşambrının belini şiddetle sıkarak, "Orospu" dedi.

Onu tanıyordum. Adını falan bilmiyordum ama onu tanıyordum. Çevrede, bölgedeki dükkânlarda ve Manto'nun

kafe-barında Richard'ı beklerken birkaç kez görmüştüm. Birbirimize selam verir, dükkânlarda havadan sudan söz ederdik. Tanıdığım birinin beni bağlaması aklıma sığmıyordu. Sodomazoşizini denemeye yönelik bir istek hiç duymamıştım ve şimdi başlamak istemediğimden de adım gibi emindim.

Adam benden uzaklaşıp elektrikli su ısıtıcısını aldı. İçini suyla doldurup düğmesine bastı. Suyun kaynamasını beklerken yanıma geldi. Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım ve sırt kaslarımın omuzlarıma ve kollarıma gönderdiği spazmları gözardı etmeye çalışıyordum. Vücudumun sallanmasına izin verdim. Kaburgalarıma tekme atmazsa işim yolundaydı.

Sanırım bir an bayıldım çünkü bir daha gözlerimi araladığımda adam bir çaydanlığa su koyuyordu. Bana da bir fincan önermeyeceği gibi komik bir duyguya kapıldım. Sırtı dönükken durumumu kontrol etme fırsatı buldum.

Her biri en az üç santim çapında su borularına kelepçelenmiştim. Beni boruları tutmak için duvara vidalanan braketler havada tutuyordu. Beni en çok kaygılandırırsa üstümde ceketimin ya da pamuklu süveterimin olmamasıydı. Spor sütyenime kadar soyunuktum ve kollarımın her tarafı geçici dövmelele doluydu. Çok öfkeli olmam gerektiğini algılıyordum ama hiç bir şey hissedemiyordum. Belki de kollarımla ellerimde kan dolaşımı olmaması algılama sürecimi yavaşlatmıştı. Bu dövmele ne kadar zamandır bacağımdaydı ve aptalca kıkırdayan bir manyak olmam için ne kadar süre geçmesi gerekiyordu?

Ben bunları merak ederken Bıyık kendisine bir fincan çay koydu, bana son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı. Terliklerinin hışırtısına bakılırsa oturma odasına kadar gitmişti.

Fazla zamanım olmadığını biliyordum. Adam yola çıkmıştı, o arada benim serbest kalmam ve buradan kurtulmam gerekiyordu. Derin bir soluk alarak ayaklarımın altını yere bastım. Yavaş yavaş vücudumun ağırlığını ayaklarıma verdim.

Bir an omuzlarımdaki acı bir mucize gibi yok oldu. Sonra iğneler atmaya başladı. Ellerimden omuzlarıma kadar milyonlarca iğne batıyordu. Önleyemediğim inlemeleri boğmak için dudağımı ısırdım.

Yavaşça, santim santim bacaklarımı doğrultarak kollarım ve omuzlarımdaki bütün gerginliği hafiflettim. Sonsuza kadar sürmüş gibiydi, özellikle her şeyi sessizce yapmak zorunda kaldığım ve kafamın zonklaması dinmek yerine artmış olduğu için. Doğrulduğum zaman tekrar kontrol ettim. Borular çok sağlam görünüyordu ama üzerlerinde zayıf noktalar olabilecek birkaç dirsek vardı. İşin kötü yanı kollarım zayıftı, kaslarım acıyla inliyordu. Öte yandan adam zaten yola çıktığı için kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Derin bir soluk alıp bir bacağımı kaldırarak ayağımın altını duvara, kalçamın hizasına dayadım. Sonra dişlerimi sıkarak arkama yaslandım, ağırlığımı tekrar kollarıma vererek öbür bacağımı da savurdum ve borunun öbür tarafındaki duvara dayadım. Bütün gücümle bacaklarımı düzleştirerek kelepçeleri yapabildiğim kadar hızla çektim. Vucüdümün bütün kuvvetini kollarıma verdim

Başta hiçbir şey olmadı. Yalnızca kelepçeler ellerime battı, neyse ki daha önceki asılmamın izlerinden farklı bir noktaya. Sonra birden braketlerden biri duvardan dar bir kovboy gömleğinin düğmesindeki inci gibi fırladı. Hemen ardından başka bir braket onu izledi ve boru duvardan dramatik bir şekilde bana doğru eğilerek çıktı. Bacaklarımı hafifçe büktüm, sonra final için tüm çabamla hazırlandım. Monica Seles'in gurur duyacağı bir inlemeyle bacaklarımı doğrultup her şeyimle yüklendim. Tam omuzlarımdan çıktığını düşünürken boru yerden bir buçuk metre yükseklikten koptu.

Fışkıran susun sesi arkamdaki öfke homurtusuna karıştı. Doğrulup ellerimi boruların açık kenarlarından olabildiğince hızlı şekilde çıkardım. Buna rağmen Bıyık tepemde bitmişti. Ona doğru döndüm. Bıyık eline ilk gelen şeyi kavradı, bu da su

ısıtıcısı oldu, ısıtıcıcıyı kafama fırlattı. Yana doğru kaçtım, sırf su ısıtıcısından değil patlayan sıcak su borusundan da kaçmak için. Bıyık bana doğru hamle yaptı, ıskaladı, beni geçip duvara çarparken sıcak su da dosdoğru yüzüne çarptı.

Başım çatlıyor olmasaydı Bıyık'ın çığlığı kulağıma müzik gibi gelirdi. Tam tersine çenesini kapamak istiyordum. Dizine bir Thai boks tekmesi nişanladım. Adam patates çuvalı gibi yıkıldı. Ucundan kelepçeler sallanan sıkılı ellerimle ensesine sıkı bir darbe indirdim. Adam terkedilmiş bir orgun hırıltısıyla duvara çarptı ve Tom ve Jerry'den fırlamış bir şey gibi, büyüyen su gölünün içine düştü.

Nefes almaya çalışarak lavaboya yaslandım. Ayaklarımın dibinde yatan, hareketsiz vücuda baktım ve yapmam gereken tek şeyin bu kaburga yığınının arkamı dönmek olduğunu kavradım. Suyun mutfığa yayılma hızına bakılırsa Bıyık'ın 'iyi geceler, Viyana' demesi uzun sürmeyecekti.

Bana iyiliksever deyin ama bunu yapamadım. Çömeldim, adamı saçından tutup başını sudan çıkardım. Onu sırt üstü yatırıp duvarla lavabo arasında, oturur pozisyona getirdim. Kendime zarar verecek kadar iyi kalpliyimdir

Bir gözümü adamdan ayırmadan telefonun yanına gittim. İki elimi birden kullanarak almacı aldım ve sol omzuma sıkıştırdım. Tanıdık bir numara çevirip telefonun çalmasını dinledim. On üçüncü çalışta paniklemeye başlamıştım; birilerinin sizi krematoryuma göndermek için yola çıktığını bildiğiniz zaman sabırlı olmak zordur. Tam telefonu kapatmak üzereydim ki uykulu bir ses, "Alo" dedi.

"Della. Ben Kate. Acil durum. Uyanık mısın?"

Bir homurtudan sonra Della, "Şimdi uyandım. Nedir?"

"Della, bir adam beni öldürmek üzere. Şimdi açıklaması uzun sürer ama Cherie Roberts'ı öldüren tetikçi, bu öğleden sonra öldürülen bekâr anne. Peşimden geliyor!" Sesimdeki isterinin yükseldiğini fark ettim ve kıkırdama isteğine karşı koyamadım.

Della inanamadan, "Kate, İy misin?" diye sordu.

"Hayır, sanırım uyuşturucu verdiler bana" dedim. "Yemin ederim dalga geçmiyorum, Della. Senin alanın olmadığını biliyorum ama hemen buraya birilerini göndermen gerek, çok acil. Adam kiralık katil. Peşimde!" Sesim bana bile Minnie Mouse gibi çıkıyordu.

"Tamam, sakinleş. Tam olarak neredesin?"

"Oliver Tambo Close'un köşesindeki evdeyim, Apollo yakınında. Ev çocuk pornosu dolu. Filmde oynamaları için çocuklara uyuşturucu veriyorlar."

Della sözümü kesti. "Daha sonra, Kate, daha sonra. Şimdi kapatmak zorundayım, bölgedeki devriyeleri hemen oraya gönderteceğim. Ben de en kısa zamanda oraya geleceğim. Ama şimdi hemen oradan çıkmanı istiyorum. Orada oyalanma. Çık dışarıya. Evine geri dön, seninle orada buluşuruz."

Sağlıksız bir kahkahayla güldüm. Kendimi gerçekten aptal gibi hissetmeye başlamıştım. "Oraya gidemem" dedim kıkırdayarak. "Nerede oturduğumu biliyor. Kapımı kırdı bile." Della başka bir şey önermeden hat kesildi. Biri telefonu yüzünüze kapattığı zaman olduğu gibi değil. Bu tam gitti. Birden artık hiç kıkırdama hissetmedim. Evin dışında bir yerlerde beni öldürmek için gönderilen adam vardı. Otomatik ilk hareketi iletişim hattını kesmek olmuştu.

Vanın anahtarlarını bulmak için ceplerimi karıştırdım ama orada değillerdi. Çılgın gibi mutfağı araştırdım. Anahtarları, cüzdanımla birlikte tezgâhın üzerinde buldum. Suyun içinde şap şap yürüyerek onları aldım. Cüzdanı pantolon cebime tıktım. Mutfak kapısında su ayak bileklerimin çevresinde pınar gibi akarken tereddüt ettim, tetikçinin önden mi arkadan mı yaklaşacağına karar vermeye çalışıyordum.

Fazla uzun süre kararsız kalmadım. Beynimin içinde yankılanan bir çatırtıyla arka kapı duvara yapıştı. Bakmak için durmadım bile. Ön kapıya doğru seyirttim. Tanrılar benden

tarafıydı, anahtar kilidin üstündeydi. Anahtarı çevirdim, kilitten çıkardım ve kapıyı açtım. Çıktıktan sonra tetikçinin tüm koridoru kat ettiği sırada kapattım. Anahtarı kilide sokup çevirdim. Sonra bahçede tökezleyerek koşmaya başladım, kesik kesik soluk alıyordum.

Kaldırıma vardığım zaman gecenin sessizliğinde korkunç bir patlama oldu. Eve bakmak için döndüm. Kapı, menteşelerinde sarhoş gibi sallanıyor ve bir erkek silueti onu kenara itiyordu. Sağ elinde bir tüfek tutuyordu. Dehşetli bir inlemeyle derin bir nefes alıp hayatımın koşusunu koşmaya başladım.

Şimdi vana yaklaşırken zigzag çiziyordum. Hırsız alarminin uzaktan kumanda düğmesine bastım, böylece alarm devreden çıktı ve bütün kapıların kilidi açıldı. Vanın arkasına kendimi atmıştım ki adamın mesafeyi kapattığını işittim. Sonra birden ayak sesleri durdu. Nişan aldığını biliyordum. Umarsızca takla atarak vanın arkasından yolcu tarafına geçip onunla arama vanı soktum.

Korkudan ağlayarak, soğuk gece havasına rağmen terleyerek ayağa kalktım, kapı kolunu bir hayat ipliğiymiş gibi tuttum ve içeriye girdim. Arkamdan kapıları kilitleyecek aklım kalmıştı. Anahtarı kontağa ikinci denemede soktum.

Bileğimde hâlâ kelepçeler vardı, yani otomobil sürmek kolay olmayacaktı. Vitesi bire taktım, sonra el frenini indirdim. Yan görüş mesafemin kenarındaki bir hareket, sürücü penceresinden dönüp bakmama neden oldu. Gördüklerimin yarattığı şok neredeyse motorun stop etmesine neden olacaktı. Neyse ki debriyayı hızla bıraktım ve van, asit almış kanguru zıplayışlarıyla yola çıktı.

Arka dikiz aynasından, adamın, ezilmemek için isteksizce geriye çekildiğini gördüm. Deli Eddy Roberts, Yokuşaşağı Dağı'nın yamaçlarında bir yere saklanmış, silahını, korkmuş çocuklarını kavrayan anneler gibi kavramıştı. Çocuklarının annesini öldürecek kadar insani duygularını yitirmiş bir adam.

Saniyenin onda biri kadar bir sürede gözlerimiz birleşti. Motor birinci viteste olmayı protesto ederek bağırdığı için ikinciye geçmek için direksiyondan ellerimi çektim. Tekrar aynaya baktığımda Eddy'nin bana doğru nişanladığı silahın iki namlusunun uzaktaki sokak lambalarının ışığında donuk bir parıltıyla parladıklarını gördüm. Ayağımı gaz pedalına bastırdım ve direksiyonu sıkı sıkı kavradım. Yaklaşan köşeyi dönmek için lastikleri döndürmeye çalışırken vanın zigzag çizdiğini hissediyordum.

Cam paramparça olurken silahın patlamasını duydum. Hemen aynı anda vanın kontrolünü kaybettim. Hızla kaldırma çarpıp bir direği devirdim. Van yana yatarken gördüğüm en son şey bir çift yanıp sönen mavi ışıktı.

25

Denizin bu kadar mavi oluşuna inanamıyordum. New Age fanatiklerinin oturma odalarına koyduğu şu kristal yataklardan biri gibi Akdeniz güneşi altında parlıyordu. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup kumsaldaki toplayıcıları seyrettim. Bir kuşak boyunca Dune'u mahvetmiş gezegen savaşlarına neden olan baharatı topluyorlardı. Birden kumlar ayağımdan bir adım geriye kaydı ve dev, etobur bir kum fırtınası baş gösterdi. Korkunç dişler açılarak Moustache'ın yüzü ortaya çıktı.

Rüyadan, rüya görmekte olduğunuzu bildiğiniz ama tam uyanmadığınız aşamadan bilinç düzeyine doğru yüzdüm. Başım kocaman bir taş bloku gibiydi, gerçi kazadan önce hatırladığım kadar ağrım yok gibiydi. Kaza!

Gözlerimi birden açtım. Dışarıdaki koridordaki buzlu camdan gelen ışıkla hafifçe aydınlanan küçük bir odadaydım. Başımı kaldırmaya çalıştım ama bu çok fazla çaba gerektiriyordu. Bunun yerine boynumun alt kısmının hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için ayağımı kaldırdım. Ayağınızı içeriye itin, ayağınızı dışarıya itin... Evet, bütün alt uzuvlar tıkr tıkr çalışıyordu. Derin derin nefes aldım. Kaburgalarımda ve göğsümde hafif bir ağrı vardı ama bir yerim kırılmış gibi hissetmiyordum, bu da, vanı çarptığım zaman emniyet kemerini takmamış olduğum düşünülürse mucize gibi bir şeydi. Sağ kolumu kaldırdım, iyi durumda görünüyordu, tabii ele ve bileğe kadar uzanan Marquis de Sade'in halkaları gibi çürükleri saymazsak. Sol kolumda saat yoktu, yalnızca omuzdan bileğe kadar sıyrıklar ve elimin üstünde derin bir yara vardı.

Bir yerlerde saat var mıdır diye bakmak için başımı çevirdim. Şaşırarak Della'nın yatağımın yanındaki plastik bir iskemlenin üzerinde uyuduğunu gördüm. Hafif bir öfke duydum. Dün gece biri beni öldürmeye çalışmıştı ve Della'nın

karakolda Deli Eddy'nin öngörülebilir bir geleceği, vergi mükelleflerinin paralarıyla inşa edilmiş, içinde bir çiş kovası ve pencerelerinde parmaklıkları olan bir odada geçirmesi için Polis ve Kriminal Kanıtlar Yasası'nı inceliyor olması gerekirdi. Sonra korkunç bir düşünce dank etti kafama. Ya Eddy Roberts ellerinden kaçmayı başarmışsa? Ya Metropolitan Manchester Polisi beni korumak için Della'yı uygun görmüşse? Ya Deli Eddy üzerinde benim adım yazılı kartuşlarla dolu, çift namlulu tüfeğiyle dışarıda bekliorsa?

Ağzımı açtım. Beynim, "Della" dedi ama ağzım kıpırdayamayacak kadar kuruydu. Becerebildiğim tek şey bir tür boğulma sesi çıkarmak oldu.

Della tavşan uykusu uyuyor olmalıydı çünkü gözleri hemen açıldı. Bir an nerede olduğunu unutmuş birinin şaşkın bakışlarıyla baktı. Sonra bilinci yerine geldi ve dimdik oturarak bana büyük bir rahatlamayla baktı. Yumuşak bir sesle, "Kate" dedi. "Beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallamaya çalıştım ama bu henüz repertuvarıma girmemişti. Elini üzerinde bir sürahi su ve bir şişe portakal suyu bulunan komodine doğru salladım. "Su" gibi bir şeyler mırıldandım.

Della ayağa fırlayıp bir bardak su koydu. Üzerime eğilip bardağı dudaklarıma tuttu. Suyun büyük kısmı yanaklarımdan yastığa attı ama buna hiç aldırmadım. Çatlamış dudaklarımla biraz su içmekten başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Su ılık, bayat ve mutluluk vericiydi. Yutmak istemedim, yalnızca ağzımda tutmak istiyordum. Ona bardağı uzaklaştırması için elimi sallarken Della bana düşünceli, gergin bir bakışla baktı.

Sonunda suyun boğazımdan aşağıya akmasına izin verdim. Normal sesime yaklaşan bir sesle, "Teşekkürler" dedim. "Burada ne arıyorsun? O, silahlı deli orospu çocuğundan itirafname almak için hücrelerde olman gerekmiyor mu?" Della bana tuhaf bir şekilde baktı. "Onu yakaladınız, değil mi?" diye

sordum. Panik göğsümü sıkıştırmış, midem altüst olmuştu.

Della "Onu yakaladık" dedi. "Longsight'dan polisler adamın silahı olduğunu anlayınca coplarıyla biraz fazla heyecanlı davrandılar. Saldırganın da kırık bir köprücük kemiği ve parçalanmış bir el bileği var, bunu duyduğuna üzüleceksin, eminim."

"Bunun için mi ifade almak için hücrede değil de buradasın?" diye sordum.

Della beceriksiz bir tavırla, "Aslında hayır" diyerek iskemlede kıpırdandı. Aceleyle, "Kate, aynı günde değiliz" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Aynı günde değil miyiz? Ne demek istiyorsun?"

"Beni Çarşamba sabahının ilk saatlerinde aradın." Saatine baktı. "Şimdi Perşembe günü saat sabahın dört kırk yedisini gösteriyor. Bir gün komada kaldın."

"Bir gün mü?" diye tekrarladım aptal aptal. Bunu anlayamıyordum. Hayatımdan bir gün kaybettiğim duygusuna sahip değildim. Kısa bir bilinçsizlik anından sonra tuhaf bir rüyadan uyanmış gibiydim. Haftalar ya da yıllar sonra komadan çıktıkları zaman insanlar böyle mi hissederek? Kendilerini köksüz hissetmelerine şaşmamalı. Ben yalnızca bir gün kaybetmişim ve *Alacakaranlık Kuşağı*'ndan bir bölümde oynamış gibiydim. Çarpık bir gülümsemeyi becerdim. "Uyumak için tek yol bayılmak olduğun zaman başın belada demektir."

"Şaka yapabildiğine sevindim. Gerçekten endişelenmeye başlamıştık. Doktorlar beyninde tarama yaptılar ve hiç hasar görünmediğini söylediler ama ne kadar süre baygın kalacağını bilmiyorlardı."

"Richard biliyor mu?" diye sordum.

"Bu konuyu Bill ve Ruth'la konuştuk ve bu sabahki

duruşmadan önce ona söylememeye karar verdik. En iyi çözüm buydu bizce.”

“Evet” diye iç geçirdim. “Hiçbir şey yapamazdı. Bu durum onun duvarlara tırmanmasına neden olurdu yalnızca. Şu anda ihtiyaç duyduğu tek şey bir polise saldırmakla suçlanmak.” Kayıp koca bir günün görebildiğim kadarıyla tek iyi yanı, Richard’ı görmek için çok uzun süre beklemeyeceğimdi. Şans yardım ederse öğle saatinde kefaletle serbest bırakılırdı.

Della, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Sorman zaman aldı, değil mi?” diye iğneledim.

Della, onunla dalga geçtiğim kafasına dank etmeden önce birkaç saniye, incinmiş gibi baktı. Sonra ciddi bir ifadeyle, “Dinle, Brannigan” dedi. “Burada olmam gerekmiyor. Görevde değilim. Yüreğimdaki sevgi nedeniyle buradayım, biliyorsun.”

“Teşekkürler” dedim, bunu büyük bir içtenlikle söylemiştim. “Etkilendim. Senin, bu kadar uzun süre sigara içmeden durduğunu hiç görmemiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse kendimi çok kötü hissetmiyorum. Biraz sersem gibi, hepsi bu. Başım da çatlıyor. Artık kendime geldiğime göre herhalde ağır kesici falan verirler. Birkaç gün içinde buradan çıkacağımı biliyorum hiç değilse. Deli Eddy hücreye kapatılmayı nasıl karşıladı?”

Della tekrar dikleşti. Yüzündeki ifade endişeli bir arkadaştan atık bir polise geçti. “Adamın kim olduğunu biliyor musun?”

“Neden? Sen bilmiyor musun?”

Biraz utanmış görünüyordu. “Ne yazık ki bilmiyoruz. Adam tek kelime konuşmuyor. Onu teşhis etmemizi sağlayacak hiçbir şey yok üzerinde, parmak izi de kayıtlarda bulunmuyor. Kim bu adam?”

“Adı Eddy Roberts. Eski bir milis. Falkland savaşından birkaç yıl sonra işten atılmış, çünkü kafayı iyice yemiş. Paralı

asker olarak dünyanın her yerinde savaşmış neredeyse. Paskalya'dan beri Manchester'da. Belli ki tetikçi olarak çalışıyor. Başka işlerin yanı sıra." Birden kendimi tükenmiş hissederek sustum.

"Kate, yorulduğunu biliyorum ve seni yorduğum için özür dilerim. Resmi ifade almanın sırası değil ama bu gerçekten önemli bir bilgi. Bütün bunları nereden biliyorsun? Onu takip mi ediyordun?" Kendinden utanıyor gibi duruyordu.

Yarısında öksürüğe dönüşen şu kahkahalardan attım. "Hayır, Della. O beni takip ediyordu, unutma. Deli Eddy hakkında bu kadar çok şey bilmemin nedeni karısıyla çocuklarının onun hakkında anlattıkları. Eddy Roberts, Cherie Roberts ile evliydi. Salı günü postaneden çıkarken öldürdüğü kadın."

Della'nın resmi sertliğini parçalamaya yetecek bir açıklamaydı bu. "Yani bu profesyonel bir iş değil miydi? Aile içi bir mesele miydi?"

"Tabii profesyoneldi. Cherie çocuk pornosu işini keşfetmişti. Sanırım Eddy'yi, her şeyi bana anlatmakla tehdit etti. Eddy için onun karısı olması hiç önemli değildi. Belki de daha da heyecan verici hale getirmiştir."

"Peki sen bu işe nasıl girdin? Cherie aracılığıyla mı?"

Her saniye daha da bitkinleşiyordum ama kendimi gülümsemeye zorladım. "Senin ifade almadığını sanıyordum." Della özür dilemeye çalıştı ama elimi sallayarak onu susturdum. "Sadece şaka yapıyordum, emin ol. Hayır, Davy eve zombi gibi geldiği için bu işe girdim." Della'ya Oliver Tambo Close'daki olayları kısaca anlattım. Wayne ve Daniel'ı sorguya çekme kısmına gelmişim ki sözümüz kesildi.

Gece rahibesi, henüz yirmi beş yaşlarındaydı ama hayli sertti. "Hasta uyandı mı?" diye sordu. "Başdetektif, hasta kendine gelme belirtileri gösterirse bir hemşire çağırmanız için size sıkı sıkıya tembihte bulunmuştum. Benim koğuşumda iznim olmadan onu sorgulamaya hiç hakkınız yok."

"Benim hatam" diye araya girdim. "Ben neler olduğunu öğrenmek istedim."

Rahibe nabzımı sayıyordu. "Bunları konuşacak durumda değilsiniz" dedi sert bir sesle. "Başdetektif, sizden çıkmanızı istemek zorundayım. Bay Rocco hastayı gördükten ve sorgulanabilecek kadar iyileştigiğine karar verdikten sonra tekrar gelebilirsiniz."

Della ayağa kalkıp göz kırptı. "Sonra görüşürüz, Kate," dedi.

"Umarım" diye iç geçirdim. "Ha, Della, gitmeden önce... Rahibe, ona bir soru sorabilir miyim?"

Rahibe beklenmedik bir biçimde gülümsedi. "Mecbursanız." Della'ya doğru kaşlarını çatarak, "Ama kısa olsun" diye de ekledi.

"Van. Ne durumda?"

"Çok şaşırtıcı ama yalnızca yüzeysel hasar görmüş. Dünyanın Bill'in dediğine göre vanının kullanılmayacak durumda değil." Kapıya doğru yürüdü. "Yardımların için teşekkürler, Kate."

Rahibe reflekslerimi denetlerken, onun geri geri kapıya yönelmesini seyrettim. Rahibe bana Başbakan'ın kim olduğunu sordu, ben de ona ağrımı anlattım. Nörolojik kontrollerini bitirince bana ilaç verdi. Uykuya dalarken hatırladığım en son şey, Little Rascal'ı kullanılmaz hale getirmemiş olmama sevinmem oldu. Başka bir kaçık canı son şirket otomobilimi hurdaya çıkaralı henüz yalnızca yedi ay olmuştu. Bir tane daha olursa sigorta primleri yeni bir otomobil fiyatından fazla olacaktı.

Gözlerimi tekrar açtığımda halüsinasyon gördüğümü sandım. Orada rahatsız bir iskemlede, kahverengi saçları alnına dökülmüş, gözlüğünün ardında endişeli gözlerle beni seyreden

Richard oturuyordu. Uyandığımı görünce yüzüne yavaş, neşeli bir gülümseme yayıldı. Hiç bu kadar güzel bir görüntü görmemiştim. "Merhaba, Brannigan" dedi. "Seni yalnız bırakmamak gerek, ha?" Bir kolunu uzatıp sağ elimi sıkıca tuttu. Çürükler bütün frekanslarda bir protesto bülteni yayınladı ama aldırmadım.

"Konuşana da bak" dedim. "Zaten hepsi senin hatandı."

Richard sırtarak, "Böyle söyleyeceğini biliyordum" dedi. "Anlıyorum ki başına yediğin darbe mantığını köreltmemiş. Beyninde hasar olmadığını söylediler ama ben doktora farklı bir şey söyledim. Adam kazadan önceki durumunla ilgili yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Yani buna katlanmak zorundayım."

"Kefaletle mi çıktın?"

"Polis kefalet itirazını geri çekti ve koşul getirmeden beni saldı. Ruth siyah şapkalı gerçek adamları enseledikten sonra suçlamayı düşüreceklerini ve beni temize çıkaracaklarını söylüyor. Hemen buraya geldim. Temiz kıyafet ve sigara için eve bile gitmedim. Harika bir iş başardın, Brannigan." Elimi bırakıp dizüstü çöktü, ellerini yalvarır gibi kavuşturmuştu. "Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?"

"Bir şeyler düşünüyoruz" dedim. "Bana bir öpücük vererek başlayabilirsin."

Ayağa fırladı. Şakadan kaşlarını çatarak, "Gözlerimi kapamam gerekecek" dedi.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordum. Birden yeni bir endişe kaynağı bulmuştum. Elimi başıma götürünce alnıma kadar uzanan kalın banttan bir türban keşfettim.

Richard, "İki güzel siyah göz, iki güzel siyah göz" diye bir melodi mırıldandı. "Çenende de kocaman bir çürük. Linda Evangelista bir süre daha onun yerini alman konusunda endişe etmeyecek." Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan üzerime eğilip dudaklarımdan yavaşça öptü.

“Sen de buna öpücük mü diyorsun?” diyerek dudak büktüm.

Sonrası daha iyi oldu.

Sonunda Richard nefes almak için doğruldu, yumuşak bir sesle, “Seni seviyorum, Brannigan” dedi.

“Beni yumuşatmaya çalışma,” diye mırıldrandın. “Sırf seni hapisten çıkardığım için bunu söylüyorsun.”

“Ve oğluma baktın. Olup biten her şeyi duydum. Bill bu sabah mahkemeye geldi ve bana buraya kadar nasıl geldiğini anlattı.

Ancak sinik gazetecilerin yapabileceği biçimde umarsızca duygusallaşmadan önce sözünü kestim. “Hazır ondan söz etmişken, Davy nerede?”

“Alexis ona bakmak için bugün işe gitmemiş. Bu sabah bir eğlence yerine gitmişler. Bill’e, sonra buraya geleceklerini söylemiş...” Richard saatine baktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse on dakika sonra.”

“Allahım, senin dediğin gibi bir durumdaysam Davy’yi buraya sokmaman iyi olacak. Haftalarca kâbus görür sonra.”

“Brannigan, Dracula’nın komik bir film olduğunu düşünen bir çocuktan söz ediyorsun. Birkaç bere ve derin bir yara izinin onu korkutacağını sanmam. Bir otomobil kazası geçirdiğini biliyor. Benim kaygı duyduğum tek nokta annesine ne anlatacağı.”

SONSÖZ

Davy'nin yaz tatilinin ilk gününde üçümüz bir tramvayın açık kısmında Blackpool'da yol boyunca kıkırdadık. Üzerinde "Beni yavaş öp" yazılı bir beyzbol şapkası takmıştım. Saçma olduğunu biliyorum ama biçimsiz büyüyen saçlarımı kapatıyordu. Hiç değilse artık kel değildim. Bıyık'ın sehпасının kafamın arkasında açtığı deliğı dikmek için traş ettikleri yerde saç olmadığını keşfedince pek de heyecanlanmamıştım doğrusu. Saçlar yara izini örtecek biçimde uzuyor ama gene de saçımı uzatma çabamın içine etti. Tekrar kısa saça döndüm. Bu da geçecek elbette zaten fazla seçim şansım yoktu. Derin çürükler sonunda yok olduğu için punk'lara bir benzerliğim kalmamıştı.

Davy yaz tatili için kuzeye gelmekte ısrar etmişti çünkü sömestrde çok iyi vakit geçirmişti. Annesine olayları hayli kırparak anlatmış herhalde çünkü annesi itiraz etmedi. Günün büyük kısmını Mutluluk Plajı'nda geçirmiş, Grand National'da harika bir tur atmıştık.

Şimdi kuleye doğru gidiyorduk. Yarınki mahkemede Richard'ın resmi olarak özgür bir insan olduğuna karar verilecekti. Richard bunu yüksek bir yerlere çıkarak kutlamak istedi. Asansör için kuyruğı girerken, "Sabırsızlanıyorum" dedi.

"Manzaralara bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Hayır, yarın için, şaşkın. Savcının bana yönelik bütün suçlamaları düşürdüklerini söylediğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Elini sıktım. "Ben de." Birkaç hafta çok ilginç geçmişti. Geoff Turnbull verdiği bilgilere fazla güvenmemesine rağmen

Terry Fitz, Jammy James ve kimya laboratuvarıyla ilgili tam araştırma yaptırmıştı. Cuma sabahı erken saatlerde baskın yaptılar. Terry Fitz'i M40'da, üstünde ticari plakalar ve bagajında beş kilo kokainle çalıntı bir Mazda MX5'le, suçüstü yakaladılar. Cumartesi sabahı suçüstü mahkemesine bir düzine insan çıkarıldı. Ruth'a göre sorgularda Richard'la ya da benle uzaktan yakından ilgili hiçbir şey çıkmadı. Hatta polis James ve ekibinin, bagajı uyuşturucu dolu "çalıntı" bir otomobili kimin aldığını hiç bilmediklerini bile belirledi. En iyisi de, polis mahkemede ifade vermeme gerek olmadığını düşünüyor gibiydi, bu da otuzuncu doğumgünümü kutlama şansımı epeyce arttırmıştı. Biliyorsunuz, Metropolitan Manchester'da Deli Eddy tek tetikçi değil.

Deli Eddy'den söz etmişken, Cherie'yi öldürmek ve beni öldürmeye teşebbüsle suçlandı. Della'ya göre Paskalya'dan bu yana, Moss Side'da olan başka sokak eylemleriyle de suçlanacak. Onu sorgulamak için kafayı yiyen polislere karşı hâlâ keşiş rolü oynuyor. Avukat bile istemedi. İlginçtir, Terry Fitz'in Deli Eddy ile birlikte milislik yaptığı ortaya çıktı. Eddy çalınacak otomobilleri bulma işini bu şekilde üstlenmişti. Polis Jammy James'ın çocuk pornosu tüccarlarına tetikçi olarak onu önerdiklerinden de şüpheleniyor.

İki ekip arasında bir bağlantı daha vardı. James'ın ekibinin, çocuk pornosu çetesine kendi şebekelerinde dağıtacakları video kasetler karşılığında çocuklar için uyuşturucu sağladığı ortaya çıktı. Terry Fitz'in adamlarından birinin de özel ilgisi vardı porno fotoğruflara. Bu da Gemini coupé'nin koltuğunun kenarına kaymış gizemli Polaroid'i açıklıyordu.

Oliver Tambo Close'daki ev polis için küçük bir altın madeni olmuştu. Ticarete son vermelerinin yanı sıra porno yapımcılarının adres listelerini de buldular. Land's End'den John O'Groats'a, Penzance'daki lüks bir villadan Shetland Isles'daki küçük bir çiftliğe kadar evlilik sorunlarına neden olan bir soruşturmaydı bu. Başlarına gelen herşeyi de

hakediyorlardı. Tek kötü haber, bu ticaretten en çok kârı sağlayan iki orta yaşlı orospu çocuğunun, ilk sorun belirtisinde kırıış kırıış olmasıydı. Algarve'de bir yerlerde golf oynadıkları söyleniyor.

Polis sonunda Andrew Broderick'in Leo Gemini turbo süper coupé'sini bıraktı. Ben onun yerinde olsaydım şirketimin pahalı otomobillerinden birinden bu kadar uzun süre yoksun kalmış olsam fazla sevinmezdim ama Andrew artık mutlu bir adamdı. Richard'la ben otomobil bayilerinin yaptıkları dolandırıcılığı ortaya çıkarmak için çalışmaya başlayalı iki ay geçmişti. Satın aldığımız otomobillerden bir tanesi bile finans şirketine satılmış olarak bildirilmemişti. Bu da Andrew'un dolandırıcılık konusunda tamamen haklı olduğunu gösteriyordu ve otomobillerin satıldığı belirtilmeden geçen her günle birlikte Andrew yeni dağıtım sistemi için savaş vermek üzere daha çok cephane topluyordu.

Bu arada önsezilerimin beni bir kere daha yanıltmadığı ortaya çıktı. Uzun haftasonu tatilinden sonraki günün bütün hayhuyu yüzünden Julia'nın bana göndermesi gereken faksı tamamen unutmuştum. Hastaneden çıktıktan sonra faks masamın üzerinde, Shelley'nin benim için dikkatle sakladığı bir yığın yazışmanın arasında duruyordu.

Ben Julia'dan Richmond Credit Finance ve araştırmamızın ana hedefi olan otomobil bayileri zinciri hakkında araştırma yapmasını istemiştım. Bilgileri edinmek zor değildi. On-line ile bağlanmamamızın tek nedeni uygun bir veri tabanına abone olmanın Josh'tan bilgi almaktan daha pahalı olması. Her neyse, zihnimi toplamayı başarinca iki yönetici grubunu karşılaştırdım. Sürpriz, sürpriz. Richmond Credit Finance'in genel müdürü ve en büyük hisse sahibi, garajların genel müdürü ve en büyük hisse sahibinin karısıydı: Şimdi Başdetektif Della Prentice'in iş saatlerini meşgul etmekte olan ilginç bir rastlantı.

Bu yüzden bırakın faturada indirim yapmamamızı

istemeyi, Andrew, Mortensen ve Brannigan'ın çabaları karşılığında kesinlikle hakettiği biçimde ödüllendirilmesi konusunda ısrarlıydı. Onunla tartışacak durumda değildim.

Kuleden sonra balık yemeye karar verdik. Manchester'daki Harry Ramsden'ın Yeri'ne dönerek trafiğe yakalanmamayı önerdim ve bu fikir ikiye karşı bir oyla desteklendi. Davy'nin hayal kırıklığını gidermek için ona otomobile kadar yarışma teklif ettik. Tabii onun kazanmasına izin verdik. Biraz elden geçmiş, gece mavisi Leo Gemini turbo süper coupé GLXi'ne ilk varan o oldu. Bazı günler kusursuz oluyor.

MACERAPEREST KİTAPLAR

POLİSİYE

**Lawrence Block'tan
"Matthew Scudder
Polisliyeri":**

- Tahtalıköye Bir Bilet
- Bıçak Sırtı
- Kutsal Bar
- Kapandığında
- Ölmenin Sekiz
- Milyon Yolu
- Buzkıracağı Cinayetleri
- Ölümün Ortasında
- Cinayet ve
- Yaratma Zamanı
- Babaların Günahları

**Lawrence Block'tan
"Bernie Rhodenbarr
Hırsızlamaları":**

- Kütüphanedeki
- Hırsız
- Kendini Humphrey
- Bogart Sanan Hırsız
- Polisiye Roman
- Okuyan Hırsız
- Mondrian Gibi
- Resim Yapan Hırsız
- Spinoza Felsefesi
- Öğrenen Hırsız
- Kipling'den Alıntı
- Yapmayı Seven Hırsız
- Dolaptaki Hırsız
- Umduğunu Değil
- Bulduğunu Yiyen Hırsız

**Sue Grafton'dan
"Kinsey Millhone
Polisliyeri":**

- Lanetli'nin 'L'si
- Katil'in 'K'si
- Jest'in 'J'si
- İftira'nın 'I'si
- Hesaplaşma'nın 'H'si
- Gerilim'in 'G'si
- Fırar'ın 'F'si
- Esrarengiz'in 'E'si
- Delikanlı'nın 'D'si
- Cinayet'in 'C'si
- Baskın'ın 'B'si
- Ateş'in 'A'si

**Lillian Jackson Braun'dan
"Jim Qwilleran
Maceraları":**

- Çenesini Tutamayan Kedi
- Kanepe Atıştıran Kedi
- Tersten Okuyan Kedi

**Val McDermid'den
"Kate Brannigan
Polisliyeri":**

- Öldürücü Darbe
- Ters Tepki
- Kırık Çete

GERİLİM

Tam Hoag

- Gece Günahları
- Günah Kadar Suçlu

PEŞİN YA DA KREDİ KARTIYLA OĞLAK SATIŞ OLANAKLARI

Oğlak ya da Maceraperest Kitaplar ürünlerini, Türkiye'nini her köşesindeki seçkin kitapçılardan edinebilirsiniz. Ancak zaman zaman okuyucularımız -özellikle de eski- kitaplarımızı bulamamaktan şikâyet ediyorlardı. Biz de bu okurlarımız için özel bir olanak yarattık: % 15 indirimli peşin ya da kredi kartlı satışlar.

Eğer kitapçınızda istediğiniz bir Oğlak kitabını ya da kitaplarını bulamıyorsanız, lütfen: istediğiniz kitapları bize bildirin. Sonra, toplam bedelinin ('99 Bahar-Yaz ayları için bu rakam en az 10 milyon lira tutmalı) % 15'ini indirerek, kalan bedeli aşağıdaki kuponu doldururken göreceğiniz iki yoldan biriyle ödeyin. Kitaplarınız, banka havale makbuzunun fotokopisi elimize geçince ya da bedel kredi kartınızdan düşülür düşülmez adresinize, posta masrafları Oğlak'a ait olmak üzere gönderilecektir.

Böylece hem kitaplar ayağınıza kadar gelmiş olacak, hem de % 15 indirimden yararlanmış olacaksınız. **DİKKAT:** Oğlak kitaplarının, istediğiniz tarihteki geçerli fiyatlarını, (0-212) 251 71 08 nolu telefon ya da 293 65 50 nolu faks aracılığıyla öğrenebilir. Oğlak Yayınları'nın son katalogunu adresinize postalatabilir ya da fakslatabilirsiniz.

PEŞİN YA DA KREDİ KARTLI SATIŞ KUPONU

Adım, soyadım:

Adresim:

Posta kodu: İl: Tel:

Kitapların % 15 indirimli bedeli TL'dir. Bedeli:

☐ Yapı Kredi İstanbul/Teşvikiye Şubesi'ndeki 2239-2 nolu Oğlak hesabına havale ettim. Dekontun fotokopisi ektedir.

Lütfen;

☐ Visa

☐ Mastercard

☐ Diners Club

kredi kartı hesabımdan alınız.

Kart no:

Son kullanma tarihi:

İmza:

Otomobil satışlarındaki sahtekârlığı araştırmakla görevli Kate Brannigan, sevgilisi rock müzik yazarı Richard Barclay'le karı koca olarak sahte bir kimliğe bürünürler.

Richard'ın kullandığı lüks otomobilin içinde bol miktarda uyuşturucu bulununca suçsuz olduğunu ispat edemeyen Richard kendini Manchester'in en eli kanlı canilerinin arasında, demir parmaklıkların arkasında bulur.

Kate ise Richard'ın sekiz yaşındaki oğluyla başbaşa kalır.

Gerçeği öğrenmek ve Richard'ın adını temize çıkarmak için kentin en tehlikeli bölgelerinde çalışmak zorunda kalan Kate için bir yandan da bir çocuğa gözkulak olmak hiç de kolay olmayacaktır.

"Giderek sayıları artan kadın detektifler dünyasında Val McDermid *Kırk Çete*'de bir altın madalyalık performans sergiliyor. Çılgın, zeki, kurnaz."

Reginald Hill

ISBN 975-329-229-5

Maceraprest
kitaplar